

Ilie MIHĂLȚEANU

ISTORIA MALEFICEI DINASTII DE HOHENZOLLERN DIN ROMÂNIA

2013

CUPRINS

INTRODUCERE ÎN XENOCRATIE	(ÎÎX)
ISTORIA TENDENȚIOASĂ	(CIT)
DOMNIA LUI CAROL I	(DLCI)
MONSTRUOASA COALIȚIE DE LA 1866	(CMCDL1866)
INSTALAREA LUI KARL CA DOMNITOR	(ILKCD)
RĂZBOIUL DE INDEPENDENȚĂ	(RDI)
DESEMNAREA MOȘTENITORULUI DINASTIEI	(DMD)
RĂSCOALELE DIN TIMPUL DOMNIEI LUI CAROL I	(RDTDLCI)
RĂSCOALELE DIN 1888	(RD1888)
RĂSCOALELE DIN 1907	(RD1907)
RĂZBOIUL ROMÂNNO-BULGAR	(RRB)
SFÂRȘITUL DOMNIEI LUI CAROL I	(SDLCI)
DOMNIA LUI FERDINAND	(DLF)
IMPLICAREA ROMÂNIEI ÎN RĂZBOI	(IRÎR)
DESFĂȘURAREA RĂZBOIULUI	(DR)
CONFERINȚA DE PACE DE LA PARIS	(CDPDLP)
MAREA UNIRE	(MU)
FAMILIA REGALĂ ȘI NOUA ORDINE POSTBELICĂ	(FRȘNOP)
REGENȚA	(R)
DOMNIA LUI CAROL AL II-lea	(DLCA_II_LEA)
DETRONAREA REGELUI MINOR	(DRM)
DICTATURA PERSONALĂ	(DP)
A DOUA DOMNIE A REGELUI MIHAI	(ADDARM)
INSTALAREA LUI MIHAI CA REGE	(ILMCR)
TRIUMVIRATUL	(T)
DICTATURA ANTONEȘCIANO-REGALISTĂ	(DAR)
TRĂDAREA DE LA 23 AUGUST 1944	(TDL23A1944)
POLITICA POSTBELICĂ ȘI ABDICAREA REGELUI	(PPȘAR)
DICTATURA REGALISTO-PROLETARĂ	(DRP)
GREVA REGALĂ	(GR)
ALEGERILE DIN 1946	(AD1946)
ULTIMUL AN DE DOMNIE AL ULTIMULUI HOHENZOLLERN	, (UADDAUH)
ABDICAREA ULTIMULUI HOHENZOLLERN	(AUH)
MARILE PLAGIATE	(MP)
LOVITURI DE STAT	(LDS)
LOVITURA DE STAT DIN FEBRUARIE 1866	(LDSDF1866)
LOVITURA ANTICONSTITUȚIONALĂ	(LA)
LOVITURA DE STAT DIN 1888	(LSD1888)
LOVITURA DE STAT DIN 1930	(LSD1930)
LOVITURILE DE STAT ALE REGELUI MIHAI	(LDSARM)
MARI ESCROCHERII FINANCIARE	(MEF)
AFACEREA STROUSBERG	(AS)
AFACEREA ŠKODA	(AŠ)
ANTIDINASTICISMUL	(A)
ISTERIA XENOMANIEI REGALISTE CONTINUĂ	(IXRC)
EPILOG	(E)
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	(BS)

INTRODUCERE ÎN XENOCRAȚIE (↑), (CÎÎX)

Xenocrația reprezintă conducere unui stat de către reprezentanții unei etnii străine, care provin dintr-o țară care ocupă statul respectiv, sau care provin din alte țări și pot deveni conducătorii acelui stat prin impunerea lor în fruntea statului respectiv de către imperiul ocupant al statului, sau de către elita indigenă, trădătoare a intereselor naționale.

Regimurile xenocratice sânt cunoscute încă din antichitate, în ambele forme: xenocrația directă și xenocrația indirectă. Xenocrația directă are loc atunci când unui popor invadat îi este impus un conducător alogen, de regulă aparținând poporului invadator – rege, vicerege, guvernator etc. – care însă poate rămâne în funcție și după ce puterea ocupantă se retrage, sau când poporului ocupat îi este impus un indigen, susținut de ocupantul străin. Xenocrația indirectă are loc atunci când puterea invadatoare se retrage, sau este prezentă în conducerea statului subjugat numai prin elita indigenă, xenofilocratică, menținută în fruntea statului respectiv de către puterea ocupantă, sau când în fruntea statului se află un alogen – de regulă monarh – care provine din alta țară. Aceste forme, concepute încă din antichitate, au fost funcționale permanente și sânt prezente și azi în lume. Prima formă, xenocrația directă, a existat în principatele române care făceau parte din Imperiului Otoman, turcii stabilind persoana domului indigen, dar și a domului alogen, în timpul domniilor fanariote și în timpul regulamentelor organice, iar în Transilvania în timpul Imperiului Habsburgic, când românii majoritari erau conduși de alogeni impuși de ocupanți. A doua formă a existat în România în timpul dinastiei de Hohenzollern, cu exacerbară din timpul dictaturii fasciste antonesciane-regaliste, când peste forma de xenocrație indirectă (rege de Hohenzollern) s-a suprapus și xenocrația directă, prin aservirea României mai întâi Germaniei naziste, prin indigenul Antonescu și prin alogenu Mihai de Hohenzollern. Xenocrația directă s-a menținut în România și după trădarea de la 23 august 1944, când alogenu rege Mihai de Hohenzollern a fost menținut în fruntea statului român de Imperiul bolșevic de la Kremlin, ocupantul României, care a perpetuat această formă de xenocrație chiar și după abolirea monarhiei din România, impunând și susținând în fruntea statului român indigeni xenofilocrați.

După cum lesne se poate observa, xenocrația directă, impusă de imperialiști, beneficiază de circumstanțe atenuante, poporul obidit care acceptă xenocrația având scuza că xenocrația îi este impusă coercitiv de către ocupant, pe când xenocrația indirectă, impusă coercitiv poporului chiar de către propria elită, nu are nici o scuză și i se atribuie circumstanțe agravante, fiind o manifestare a trădării intereselor naționale și a alienării demnității naționale, prin care elita trădătoare aservește țara unui popor străin sau unui monarh provenind dintr-o altă țară.

Xenofilia și xenofobia sânt manifestări ale egotismului ființelor umane și sânt reflectate și în scrierile istorice, în artă, în politică, în filosofia socială, în religie etc. și presupun atribuirea reală sau falsă de calități maximizate și de defecte minimalizate unora (tabăra învingătorilor, a hegemonilor din care face parte istoricul respectiv) precum și exagerarea prin minimalizare a calităților și maximizarea defectelor celor din tabăra învinșilor. Xenofilia și xenofobia generează invariabil manifestările specifice antagonismului socio-relațional, xenofilii justificându-și de regulă trădările față de tabăra din care fac parte cu așa-zisele sentimente xenofile, pretinse a fi generate de patriotismul lor, iar xenofobii își justifică așa-zisul patriotism naționalist prin manifestarea sentimentelor xeno-

fobe față de toți cei considerați străini, chiar și atunci când străinii nu trebuie blamați și chiar și atunci când nu sînt străini, ci aparțin aceleiași etnii, dar provin din regiuni diferite ale statului respectiv.

Xenofilocrația este manifestarea aberantă a simpatiei sau chiar a iubirii indigenilor față de conducătorii străini de neam și de țară, impuși de regulă de ocupații țării lor, dublată de ura xenofilocraților față de propriul popor și față de conducătorii proveniți dintre indigeni. De regulă xenofilocrații sînt susținătorii regimurilor antinaționale și susțin fățiș puterea străină ocupantă a țării lor, așa cum a fost în România între 1940 și 1944, când xenofilocrații fasciști au aservit România Germaniei, și după 23 august 1944, când xenofilocrații regalisto-comuniști au aservit România Imperiului sovietic.

Xenofilocrația politicianilor români este determinată de românofobia nejustificată a unor membri ai elitei față de plebea poporului român, din care ei provin; popor pe care de regulă ei îl asupresc nemilos. Antiromânismul lor, determinat de disprețul lor față de demnitatea națională și de lipsa conștiinței proprii, este considerat de ei patriotism, deși etica lor demagogică demonstrează josnicia acestor politicieni, care urmăresc să-și realizeze doleanțele proprii, de înavuțire nemeritată prin fraudarea statului român. Acest deziderat pervers al lor se realizează prin susținerea și promovarea antiromânismului în politica xenofilocratică, cu complicitatea unui monarh alogen, ilegal, impus nelegal și susținut de ei în fruntea statului român, prin legiferarea abuzivă a xenocrației ca doctrină politico-religioasă oficială a statului, sau prin susținerea unui român în fruntea statului, susținut sau impus de o putere străină.

Toți politicienii xenofilocrați care s-au afirmat în politica românească în timpul criminei dinastii de Hohenzollern și au susținut xenocrația hohenzollernistă s-au îmbogățit prin furtul bogățiilor naturale ale țării și prin exploatarea nemiloasă a țăranilor și a celorlalte categorii sociale sărace, îmbogățirea proprie fiind adevăratul motiv pentru care ei au susținut monarhia xenocratică: protectoare necondiționată a mercantilor xenofilocrați români. Patriotismul de paradă al xenofilocraților, demagogia politică, ipocrizia, perfidia și imoralitatea lor sînt singurele „argumente” mercantile, cu care ei justifică aberanta xenofilocrație hohenzollernistă. Conform acestor principii venale ale trădătorilor xenofilocrați, politicienii români consideră că în politică este bine să te faci frate cu dracul (străinul) pentru a-ți atinge scopurile personale meschine și de aceea ei acționează în consecință, cea mai cunoscută și criminală manifestare a xenofilocrației politicianilor români fiind detronarea lui Al. I. Cuza și întemeierea criminei dinastii de Hohenzollern în România.

Xenofilocrația este, totodată, manifestarea cumplitului complex de inferioritate, care afectează indivizii labili psihic, cu rațiunea alterată de misticismul specific, care nu sînt capabili să distingă binele de rău, fiind deci o manifestare psihică specifică sclavilor, care își venerează irațional stăpânii, tot așa cum o persoană educată necorespunzător își venerează preotul, pe care îl confundă cu zeitatea cultului la care a aderat. Xenofilocrația este, de asemenea, și cea mai demagogică manifestare a perfidiei politicianiste și este cunoscută încă din antichitate, când imperiile impuneau xenocrația în teritoriile cucerite. De regulă xenocrația era susținută de ocupați, deseori fiind susținută și cu ajutorul xenofilocrației ipocrite a indigenilor, care însă erau și atunci, ca și acum, xenofilocrați de circumstanță, care găseau în susținerea ipocrită a xenocrației doar o oportunitate cu ajutorul căreia își conservau privilegiile anterioare, sau puteau obține noi privilegii.

ISTORIA TENDENȚIOASĂ (↑), (CIT)

Istoria socială este de regulă o scriere tendențioasă (mai rar imparțială) și reprezintă descrierea unor evenimente socio-relaționale precum și(sau) a unor fenomene naturale care au avut loc într-o societate umană, într-o anumită perioadă, vizată de istoricii respectivi. Orice scriere istorică prezintă acele evenimente socio-relaționale într-o succesiune cronologică și analizează acele evenimente conform principiilor dualismului ontic bine-rău, istoricii apreciind de regulă tendențios modul în care acele evenimente au afectat societatea respectivă: pozitiv și(sau) negativ, istoricii care practică scrierea istoriilor tendențioase susținând deseori că, pentru poporul respectiv, pozitivul este negativ și negativul este pozitiv. Autorii acestor istorii subiective relatează și analizează de regulă tendențio-

os acele evenimente, punând accentul mai mult pe eroizarea sau victimizarea elitei societății respective, fiind preocupați mai puțin de soarta poporului obidit, omițând intenționat caracterul obiectiv, imparțial, care ar trebui să se regăsească în oricare scriere istorică imparțială.

De regulă istoriile tendențioase și subiective sânt afectate negativ de principiile concepțiilor politico-filosofico-religioase (care sânt și xenofile, xenofobe și xenocrate) ale celui care scrie istoria respectivă și prezintă realitățile istorice deformate intenționat: fie prin omiterea relatării și analizării unor evenimente politico-sociale care încriminează eroii săi; fie prin prezentarea și interpretarea tendențioasă pro domo a evenimentelor analizate; fie chiar prin falsificarea unor realități istorice, pentru a eroiza personajele elitei, portretizând în imagini pozitive false, realele personaje negative, deseori criminale.

Autorii istoriilor tendențioase minimalizează efectele negative generate în societate de către elita conducătoare; efecte negative care de regulă afectează rândurile celor mai săraci membrii ai societății respective. Pentru a-și realiza scopurile tendențioase, ignobile, istoricii tendențioși, obedienți elitei, maximizează efectele pozitive generate de către elită prin rezolvarea pozitivă a unor evenimente socio-relaționale și chiar trec succesele socio-relaționale făptuite de popor în seama conducătorilor vremelnici și nevrednici ai poporului respectiv, chiar și atunci când acei conducători nevrednici nu au avut nici un merit personal în obținerea acelor rezultate socio-relaționale pozitive.

Istoria unui popor este înfăptuită de poporul respectiv – fie prin implicarea sa benevolă, fie prin implicarea sa coercitivă – însă deși poporul respectiv este făptuitorul istoriei, elita conducătoare, care exercită coerciția socio-relațională, își arogă integral meritele făuririi istoriei respective, trecându-și în contul său și meritele succeselor dobândite de poporul care făurește istoria. Evident că în astfel de cazuri elita face abstracție de eșecurile și dramele socio-relaționale provocate poporului chiar de către elita care, deseori, cu ipocrizie, învinuiește poporul de dramele socio-relaționale generate propriului popor chiar de către elita conducătoare. Istoricii obedienți elitei folosesc istoria doar pentru a eroiza elita, atribuind merite exagerate elitei, minimalizând rolul primordial al poporului în făurirea propriei istorii și, pentru a-și îndeplini interesele meschine, subiective, istoricii obedienți elitei chiar falsifică adevărurile istorice ale momentului respectiv.

Deseori istoriile tendențioase devin criminale, deoarece eroizează criminalii din tabăra învingătorilor (de regulă tabăra elitei), minimalizând efectele crimelor lor și maximizând așa-zisul eroism al conducătorilor respectivi, justificându-le toate crimele făptuite: fie politic; fie rasial; fie religios; fie social, fie juridic, prin acordarea impunității etc. Istoriile tendențioase devin criminale chiar și atunci când omit intenționat din relatarea istorică respectivă toate crimele conducătorilor, dar maximizează crimele făptuite de către cei din tabăra învinșilor (de regulă plebea) sau când, pentru a justifica ferocitatea criminalilor din tabăra învingătorilor, chiar inventează crime pe care le-ar fi făcut învinșii. Acest gen de istorii separă invariabil criminalii în criminali buni – criminalii din tabăra învingătorilor – și criminali răi – criminalii din tabăra învinșilor – autorii istoriilor tendențioase respective devenind astfel avocații criminalilor pe care îi eroizează în scrierile lor, transformând astfel scrierile istorice tendențioase în adevărate pledoarii avocațești, care au rolul de a exonera de răspundere criminalii din tabăra învingătorilor (de regulă tabăra elitei) și, totodată, au rolul de a-i eroiza și consacra drept criminali buni și eroi pe elitiștii criminali ai societății respective!!!

Toate istoriile tendențioase sânt concepute conform principiului dualist al binelui și al răului socio-relațional, istoricii elitocrați și xenofilocrați români, obedienți elitei, prezentându-i invariabil pe conducătorii politici ai momentului analizat drept campioni ai promovării binelui socio-relațional, prezentându-i pe adversarii acestora ca pe adversari ai binelui și promotori ai răului socio-relațional.

În total contrast cu acest tip de istorie-pledoarie, pro domo dinastie elitistă, xenofilocratică, istoria de față este o istorie-rechizitoriu antielitistă, antixenofilocratică și antixenocratică, și de aceea în cuprinsul acestei istorii se vor regăsi numai anumite evenimente ale istoriei dinastiei de Hohenzollern: de regulă numai acele evenimente nefaste, malefice poporului român – generate poporului român de către xenofilocrata elită regalistă – care au generat poporului român cele mai cumplite

drame socio-relaționale: de la instaurarea dinastiei de Hohenzollern și până la dispariția monarhiei dinastice ca formă de stat în România.

Ținând cont de toate aceste considerente, vom putea să reinterprețăm istoria dinastiei de Hohenzollern din România, reiterând în totalitate numai cele mai terifiante efecte negative generate poporului român de manierele – deseori criminale – folosite de elita regalistă pentru a rezolva evenimentele socio-relaționale foarte grave, care au afectat negativ societatea românească: fie societatea românească integral, fie numai anumite clase sociale ale societății românești. De regulă, în astfel de cazuri, cele mai afectate pături ale populației erau tocmai păturile cele mai exploatate și mai obidite, adică țăranii și orășenii săraci, care reprezentau peste 95 % din populația țării.

Toate acele efecte malefice care afectau negativ cele mai defavorizate pături ale poporului român au fost generate în totalitate de către regii dinastiei de Hohenzollern, precum și de către elita politică xenofilocrată, obediență regalității xenocratice din România. Acea xenofilocrată elită românească – politică, religioasă, culturală etc. – obediență până la saturație dinastiei de Hohenzollern; elită care devine astfel principala clasă socială vinovată de generarea tuturor efectelor socio-relaționale negative poporului român, fiind totodată vinovată și de alienarea demnității naționale a românilor, prin cultivarea și impunerea coercitivă a xenofilocrației ca politică oficială a statului român.

Astfel, ipocrita elită xenofilocrată, obediență Hohenzollernilor, devine principala clasă socială românească responsabilă de generarea tuturor efectelor socio-relaționale negative care au afectat poporul român în perioada istorică de la 1866 până la 1947. Dacă luăm în calcul și toate efectele negative tardive, postmonarhie, generate de proasta gospodărire a țării de către regii României și de către politicienii români xenofilocrați, care au guvernat România în toată perioada dinastiei de Hohenzollern, rezultă că aceste efecte negative au afectat grav poporul român chiar și după 1947 și afectează poporul român și în prezent.

Istoriile tendențioase dedicate de către istoricii elitocrați și xenofilocrați dinastiei de Hohenzollern din România se încadrează perfect în aceste tipare ale istoriei-pledoarii tendențioase, subiective, căci acești istorici îi prezintă invariabil pe toți regii României drept modele de integritate morală și de competență politică, iar cei mai exaltați dintre istoricii xenofilocrați îi prezintă pe regii României (străini de neam și de țară) ca pe niște adevărați eroi civilizatori ai poporului român, deși, fără excepții, toți regii României au disprețuit poporul român și au urmărit doar îmbogățirea membrilor dinastiei de Hohenzollern și a politicienilor obedienți lor, prin însușirea frauduloasă a unor averi imense ale patrimoniului economic al țării: atât de către membrii dinastiei de Hohenzollern, cât și de către politicienii care au făcut parte din camarila regală. Rezultă că realul profil al regilor de Hohenzollern este, de fapt, mefistofelic, căci în realitate regii României chiar erau modele, însă erau modele ale imoralității și ale lășității; ale venalității; ale disprețului xenofob și șovin al teutonilor regi de Hohenzollern față de poporul român și chiar și față de istoria și de cultura românilor. Istoricii români elitocrați și xenofilocrați, obedienți hohenzollernilor, nu evidențiază în scrierile lor tendențioase că regii României erau consecvenți în menținerea privilegiilor elitei prin exploatarea cruntă a poporului și prin menținerea sărăciei majorității populației. Având în vedere că toți regii de Hohenzollern susțineau, impuneau și mențineau continuitatea pauperizării poporului, iar exemplul personal real al regilor poate fi prezentat doar ca exemplul negativ al unor personaje imorale și corupte, mefistofelice, într-o deplină corelație cu întreaga elită xenofilocrată, care conducea România în acea perioadă nefastă poporului român, se desprinde facil adevărata imagine a României dinastice. Imagine care nu este idilică, așa cum fals o prezintă istoricii elitocrați și xenofilocrați de circumstanță, ci este de fapt mefistofelică, total nefavorabilă poporului român. Popor român sărac și sărăcit de rapacitatea elitei xenofilocrate, în frunte cu regii României.

Deși în istoriile istoricilor xenofilocrați obedienți dinastiei de Hohenzollern monarhia este prezentată invariabil drept garantă a stabilității sociale și a continuității socio-relaționale tradiționale, (în realitate regalitatea hohenzollernistă a fost consecventă în păstrarea și chiar amplificarea sărăciei poporului român) istoricii xenofilocrați, obedienți regalității, omit intenționat să menționeze că progresele socio-relaționale, tehnice, științifice, culturale etc. înregistrate în România acelor ani s-au

datorat numai într-o mică măsură regilor din dinastia de Hohenzollern și elitei politice xenofilocrate, deoarece în realitate aceste efecte benefice au fost generate aproape în totalitate de evoluția socio-relațională progresistă, spre democratizare progresivă, care s-a manifestat în acele vremuri în toate țările occidentale și care a migrat spre Orientul Europei, generând efecte benefice tuturor popoarelor europene și deci și poporului român.

Trebuie să remarcăm că progresele sociale și tehnice din acea perioadă au fost inițiate și introduse mai mult de întreprinzătorii privați și foarte puțin sau chiar deloc de către autoritățile centrale ale statului, în frunte cu regii.

De asemenea, trebuie să menționăm că efectele benefice generate de progresul tehnic și socio-relațional în restul Europei au pătruns extrem de lent în România, din mai multe motive, dintre care mai importante erau:

- interesul politic scăzut al elitei, în frunte cu regele, față de progresul tehnic și socio-relațional occidental, elita din România opunându-se deseori vehement tuturor concepțiilor sociale progresiste, deși declarativ le agreea;
- din cauza gradului redus de instruire al populației, România fiind fruntașă la numărul de analfabeți (peste 50% dintre români erau analfabeți);
- din cauza sărăciei generalizate, care nu îngăduia săracilor să folosească cele mai noi tehnici, care permiteau obținerea de producții sporite în agricultură și în rudimentara industrie etc.

Este clar că în România efectele benefice erau generate mai ales de progresul tehnico-științific și mai puțin de progresul socio-relațional: progres care în România evolua foarte lent și din cauză că regii României și politicienii xenofilocrați erau în general ostili ideilor novatoare și, mai ales, din cauză că regii și politicienii, deopotrivă, erau obsedați doar de realizarea doleanțelor lor sociale, mercantile, care le asigurau huzurul, și rămâneau insensibili la doleanțele maselor, care trăiau într-o sărăcie extremă, cvasigenerală, specifică poporului român, România fiind, în acest sens, una dintre țările fruntașe ale Europei, despre care se spunea că este o țară bogată în care trăiesc cei mai mulți săraci.

Întrucât potențialul economico-industrial al țării era slab exploatat de către moșierime, de către cler și de către burghezii care dețineau cea mai mare parte a terenurilor fertile din România, dar și pentru că această elită opulentă – care era formată numai dintr-o infimă parte a poporului român – nu se implica în introducerea progresului, ba chiar se opunea în unele cazuri, România a rămas o țară înapoiată, cu o industrie sub posibilități și cu o agricultură fără performanțe deosebite, și din cauză că elita politică, în frunte cu hohenzollernii, se implica foarte puțin în introducerea și stimularea progresului socio-relațional și tehnico-științific.

Deși istoricii xenofilocrați obedienți dinastiei maximizează tendențios aportul real al regalității și îi prezintă pe regii României ca pe niște eroi civilizatori ai poporului român și, deși ei susțin că dinastia de Hohenzollern ar fi fost factorul decisiv al modernizării societății românești, influențând benefic toate aspectele socio-relaționale, dacă facem abstracție de aceste efecte benefice (mai puțin reale, mai mult imaginare) și luăm în considerare numai efectele malefice generate de această dinastie străină românilor, (efecte malefice ignorate sau minimalizate de către toți istoricii xenofilocrați) vom înțelege ce a însemnat dinastia străină pentru poporul român și cum au influențat regii străini de neam și de țară existența românilor, prin generarea răului socio-relațional și prin consacrarea în viața publică a unor tendințe regaliste antiromânești, xenofilocratice – specifice dinastiei de Hohenzollern – tendințe permanent antiromânești, manifestate foarte pregnant în: istorie, cultură, politică, economie, religie etc: adică în întregul ansamblu socio-relațional al românilor.

DOMNIA LUI CAROL I (↑), ([DLCI](#))

MONSTRUOASA COALIȚIE DE LA 1866 (↑) ([MCDL1866](#))

Carol I, pe numele său complet, Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen, a fost domnitorul străin, apoi regele, de origine prusacă al României și a domnit în România după detronarea lui Alexandru Ioan Cuza, adică de la 1866 până la 1914, domnia lui Ca-

rol fiind cea mai lungă domnie a unui conducător al poporului român.

După cum se știe, Alexandru Ioan Cuza a fost întemeietorul statului unitar România și a fost singurul domn (principe) electiv din istoria românilor, el fiind consacrat ca domn prin alegerea sa succesivă de către Adunările Elective din cele două principate: Moldova și Țara Românească. Cuza a fost ales ca domn mai întâi în Moldova (la 5/17 ianuarie 1859) unde a avut doi contracandidați: Mihail Sturza, fostul domn și fiul acestuia, Grigore Sturza, Cuza fiind ultimul candidat propus de uniuniști. Cuza a fost preferat de către votanții Adunării Elective și a fost ales domn al Moldovei.

În Țara Românească alegerea noului domn era programată la 24 ianuarie / 5 februarie 1859, iar Adunarea Electivă din Țara Românească acceptase două candidaturi – foștii domnitori Gheorghe Bibescu și Barbu Știrbei – și nu agreea alegerea lui Cuza și ca domn al Țării Românești, așa cum dorea poporul adunat încă din data de 23 ianuarie / 4 februarie în fața sălii unde Adunarea Electivă urma să treacă la vot pentru a desemna viitorul domn. Ca urmare a presiunilor enorme făcute de miile de manifestanți, și temându-se de furia mulțimii adunate în fața sălii unde se organizase alegerea noului domn, membrii Adunării Elective au respectat voința maselor și nu l-au declarat domn pe Bibescu (agreat de membrii adunării) și au hotărât să supună la vot alegerea lui Cuza și ca domn al Țării Românești. Astfel, Cuza a fost ales cu unanimitate de voturi și ca domn al Țării Românești, deși elita dâmbovițeană conservatoare se opunea.

Putem considera că de fapt Cuza a fost ales ca domn în Țara Românească de către poporul român, care a silit Adunarea Electivă să-i respecte voința, însă această alegere intempestivă a lui Cuza a avut repercusiuni xenofobe, căci elita munteană îl considera străin pe Cuza și nu agreea faptul că alegerea sa a fost forțată de mulțime și de aceea Cuza a rezistat ca domn al României numai până la data de 11/23 februarie 1866, când așa-numita Monstruoasa Coaliție l-a detronat printr-o lovitură de stat, silindu-l pe Cuza să părăsească România.

Cauzele reale care au generat aversiunea elitei din acea vreme față de Cuza erau multiple, însă capii loviturii de stat și-au motivat acțiunea învinuindu-l pe Cuza de despotism și de imoralitate, deși în realitate Cuza a fost detronat deoarece inițiasse o serie de reforme sociale și politice care afectau interesele elitei laice și clericale. Reformele lui Cuza afectau în special interesele moșierimii, care domina clasa politică a vremii, precum și interesele clerului, care deținea peste 25% din suprafața agricolă a celor două principate și restrângeau inițiativele antidemocratice ale burghezo-moșierimii din acea vreme. O altă cauză a detronării lui Cuza a fost xenofobia elitei burghezo-moșierești și clericale a muntenilor, care nu accepta ca un moldovean (Cuza, considerat străin) să conducă România.

Această detronare a lui Cuza putea avea consecințe foarte grave pentru România, deoarece după înlăturarea lui Cuza, în lunile aprilie-mai, au apărut tensiuni sociale în satele românești, care au culminat cu răscoala grănicerilor de pe Dunăre, întrucât țărani se temeau că reforma agrară inițiată de Cuza la 1864 ar putea fi anulată de noul domn. Totodată, lovitură de stat de la 1866 reactiva mișcările separatiste, care considerau că abdicarea lui Cuza era un eveniment politic deosebit de favorabil antiuniuniștilor și facilita anularea unirii de la 1859 și, la 3/15 aprilie 1866, la Iași a avut loc o demonstrație a Mișcării Separatiste, care a cerut anularea unirii Moldovei cu Țara Românească și a propus un candidat obscur la tronul Moldovei (un anume Nunuță Roznovanu), însă Locotenenta Domnească instituită după detronarea lui Cuza a reprimat acea mișcare separatistă și a înlăturat pericolul anulării unirii.

Și Poarta Otomană (puterea suzerană în România) a periclitat unirea, căci a mobilizat armata turcă la Dunăre, pentru a interveni în România, întrucât Poarta Otomană considera că unirea celor două principate (recunoscută de otomani și considerată valabilă doar pe timpul domniei lui Cuza), nu mai era legală și deci detronarea lui Cuza îndreptățește puterea suzerană – Turcia – să intervină militar în România, pentru a impune propria soluție politică – favorabilă Porții Otomane – pentru rezolvarea crizei politice din România.

Lovitura de stat de la 1866 a pus în pericol unirea, însă pentru puciști vanitatea xenofobă (față de

Cuza) și interesele proprii, mercantile, erau mai importante decât existența României unite și de aceea ei au ignorat pericolele pe care le-a generat acțiunea lor antiromânească și, cu multă diplomatie, au reușit să evite desființarea statului unit România, deoarece acțiunea lor a beneficiat și de susținerea politică a unora dintre așa-zisele șapte puteri europene, garante ale unirii (Marea Britanie, Franța, Austria, Prusia, Rusia și Regatul Sardiniei) care au organizat în februarie 1866 așa-numita Conferință de la Paris, în cadrul căreia puterile occidentale au reușit să determine Turcia (a șaptea putere) să renunțe la acea prevedere prin care unirea celor două principate într-un stat unitar era recunoscută numai pe timpul domniei lui Cuza.

După ce pericolul anulării unirii a fost evitat, s-a pus problema succesiunii la tron și, contrar voinței poporului și chiar contrar voinței unei părți a opoziției, care se opunea instalării unui străin pe tronul României, elita xenofobo-xenofilocrată dominantă, care deținea puterea în urma loviturii de stat, a hotărât ca viitorul domn (principe) al României nu trebuie să mai fie român, ci trebuie să fie străin de neam și de țară (ca în vremea domniilor xenocrate fanariote) însă Poarta Otomană nu mai agreea domnii fanarioți, iar elita xenofilocrată susținea că dacă va impune pe tronul României un principe (domn) provenit dintr-o țară occidentală (eventual dintr-o dinastie domnitoare într-o monarhie occidentală) România va beneficia de unele avantaje politice, așa că Locotenența Domnească a hotărât că viitorul domn al României trebuie să fie străin de neam și de țară și să provină dintr-o familie occidentală cu tradiții dinastice.

În acest mod pervers a debutat în România monarhia xenocratică, impusă de membrii odioasei coaliții anticuziste, împotriva voinței poporului, acești vânzători ai demnității naționale motivându-și xenofilocrația și susținerea xenocrației cu așa-zisul lor patriotism, deși ei sperau și urmăreau ca prin impunerea xenocrației să își păstreze privilegiile, periclitare de reformele lui Cuza. Este clar că țelul real al loviturii de stat de la 1866 era doar realizarea imundelor interese ale puciștilor și nu înlăturarea unui dictator, așa cum demagogic s-a susținut atunci.

Chiar din prima zi a ființării Locotenenței Domnești, Camera și Senatul, reunite sub președinția mitropolitului primat Nifon, ofereau tronul României unui oarecare Filip Eugeniu Ferdinand Maria Clement Balduin Leopold George, comite de Flandra și Duce de Saxonia, proclamându-l principe sub numele de Filip I, deși acest Filip Eugeniu Ferdinand Clement Balduin, Leopold George, comite de Flandra și Duce de Saxonia, în afară de faptul că era nepotul (după unele surse fratele) regelui Belgiei și că avea un nume ciudat și foarte lung, nu se remarcă prin calități deosebite, singura lui „calitate” fiind faptul că era străin de neam și de țară (adică era așa cum voia elita xenofilocrată). În grabă mare, pretindea elita xenofilocrată, acestui străin, propus și impus pe tronul României de guvernul instalat după detronarea lui Cuza, trebuia să i se jure credință „de către toți dregătorii și de către întreaga ostășime „căci prințul străin – susțineau puciștii – avea să aducă liniștea “stricată de reformele lui Cuza.” (sic!).

Din această sintagmă – “...stricată de reformele lui Cuza.” – reiese foarte clar adevăratul motiv al detronării lui Cuza (reformele sale și xenofobia dâmbovițeană) și cinismul antiromânesc al puciștilor xenofilocrați, care de fapt puneau în prim-plan interesele lor meschine și evidențiau conservatorismul antireformator al celor care au inițiat lovitura de stat. Prin istoriile tendențioase puciștii încă mai apar drept „revoluționarii” de la 1848, căci majoritatea fruntașilor puciști de la 1866 era formată din munteni și din indivizi care în 1848 se remarcaseră ca revoluționari și care, atunci, militau pentru reforme, dar care, acum, erau cât se poate de panicați de reformele inițiate de Cuza (care lezau interesele lor) și au devenit contrarevoluționari, opunându-se reformelor inițiate de Cuza, întocmai ca celebrul erou al lui Caragiale, care spune: „Să se reformeze, primesc, dar atunci să nu se schimbe nimic...”!

După cum se știe, Filip a refuzat oferta Locotenenței Domnești și, din aceasta cauză, puciștii au căutat sprijin în afara țării, Locotenența Domnească fiind silită să caute în grabă un alt prinț occidental, trimițându-l în acest scop în Occident pe „revoluționarul” pucist muntean I. C. Brătianu. După tentativa eșuată de instalare a unui străin pe tronul României, din cauza refuzului lui Filip, Brătianu încearcă să găsească un prinț prin Franța sau Prusia și, la propunerea lui Napoleon al III-

lea al Franței, I. C. Brătianu se deplasează în martie 1866 în Prusia, hotărât să nu se întoarcă în România cu mâna goală și, cu acordul și cu împuternicirea plenipotențiară ale guvernului, Brătianu merge la Düsseldorf, pentru a încerca să obțină acceptul unuia dintre fiii lui Carol-Anton de Hohenzollern-Sigmaringen. În acest context, Brătianu negociază cu Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen, (al doilea fiu al lui Carol-Anton de Hohenzollern) și reușește să-l determine pe acesta să accepte tronul României.

Ca și Filip însă, și Karl se remarcă doar printr-un nume lung și era străin de neam și de țară, el fiind un teuton autentic prin instruire, deși ca prinț el era un prinț secund hand, deoarece la acea dată el era aghiotant al unui prinț prusac autentic. În Prusia acelor vremuri și prinții erau de calibru greu și de calibru ușor, iar Karl făcea parte dintre prinții de rang inferior, însă Brătianu s-a mulțumit cu ce a găsit la piață și l-a proclamat pe Karl principe al României.

După cum se vede, cel care avea să devină domnul cu cea mai lungă domnie din istoria românilor a fost ales ca domn al României doar de către un singur individ – xenofobo-xenofilocratul Brătianu – susținut însă fără rezerve de către toți puciștii dâmbovițeni xenofobo-xenofilocrați, pentru care realizarea doleanțelor lor meschine, prin înscăunarea unui străin ca domnitor al României, era mai importantă decât mândria națională și decât propășirea și demnitatea poporului român.

Pentru a crea o aparentă legitimitate acestei farse a desemnării lui Karl ca domn al României, Locotenenta Domnească organizează în grabă un plebiscit, care are loc între 2-8 aprilie/14-20 aprilie 1866, însă plebiscitul avea doar rolul de a legitima post factum alegerea făcută de puciști și de a-l consacra pe Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen ca domnitor al României și nu era un act electiv real, căci în realitate Karl fusese desemnat de către puciștii xenofobo-xenofilocrați ca domn și chiar era considerat domn al României încă din momentul în care Karl a acceptat tronul. Puciștii, falsificând rezultatele plebiscitului, au susținut că votanții au legitimat domnia unui străin pe tronul României, deoarece s-ar fi pronunțat aproape în unanimitate în favoarea lui Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen. În realitate, dacă luăm în considerare că plebiscitul a fost organizat post factum și că rezultatele sale au fost falsificate de către organizatori, rezultă indubitabil că dinastia de Hohenzollern din România a fost ilegală ab inițiu, întrucât prințul teuton Karl nu a fost ales ca domn de către o adunare electivă legală, așa cum a fost ales Al. I. Cuza în 1859, însă, în urma consumării acestei farse plebiscitare, Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen a fost proclamat domn al României, sub numele de Carol I.

Istoria imparțială a dinastiei de Hohenzollern din România evidențiază alienarea demnității naționale a poporului român, căci Monstruoasa Coaliție de la 1866, și întreaga clasă politică din vremea dinastiei de Hohenzollern, au impus coercitiv poporului român alienarea demnității naționale, prin instituirea xenocrației ca formă de stat. De regulă alienarea demnității naționale era impusă de ocupați în toate provinciile românești, ocupate multe secole de către otomani, țariști și habsburgi, însă această alienare a demnității naționale a românilor era impusă acum de elita politică indigenă, fiind condamnabilă pentru că reprezenta trădarea intereselor naționale ale românilor.

Xenofilocrația elitei – politice, culturale și clericale – a generat cumplita xenofilocrație atât de dăunătoare poporului român și a fost cea mai cumplită manifestare a lipsei sentimentelor patriotice și naționale ale elitei laico-clericale. Deși elita se declara naționalistă și susținea tendențios că poporul român poate progresa numai prin încredințarea funcției supreme în stat unei familii străine de neam și de țară, care ar fi jucat rolul miticului erou civilizator altruist și ar fi generat prosperitatea poporului român, în realitate dinastia de Hohenzollern a fost malefică pentru poporul român, de la început și până la abolirea monarhiei.

Spre deosebire de politicienii xenofilocrați care l-au detronat pe Cuza, istoria românilor consemnează însă și patriotismul real al unui erou național al românilor, care a luptat pentru emanciparea românilor și tocmai pentru a curma xenofilocrația antinațională a elitei din vremea sa. Acesta a fost Tudor Vladimirescu și putem considera ca Tudor reprezintă o excepție în istoria românilor, el fiind

patriotul revoluționar care a luptat pentru emanciparea românilor prin desființarea xenocrației impuse de otomani și pentru propășirea poporului român, prin instalarea în fruntea țării a unor politicieni autohtoni, onești, patrioți și competenți, pentru care demnitatea națională era mai importantă decât obținerea unor avantaje personale sau de grup.

Mișcarea de la 1821 condusă de Tudor Vladimirescu a avut un pronunțat caracter social și de eliberare națională, fiind prima manifestare antixenocratică din Țara Românească. Proclamația de la Padeș, prin care Tudor chema săracii la luptă pentru eliberare socială, pentru eliberare națională și pentru restabilirea demnității naționale a românilor, este elocventă în acest sens, după cum rezultă din următorul fragment:

„...Pre balaurii care ne înghit de vii, căpeteniile noastre zic, atît cele bisericești, cît și cele politicești, până când să-i suferim a ne suga sângele din noi? Până când să le fim robi? ...”

Acest pasaj din Proclamația de la Padeș, care chema românii la luptă împotriva „balaurilor” este, probabil, primul manifest antielitist și antixenocrat din istoria recentă a românilor și reprezintă cu siguranță chintesența doleanțelor de emancipare națională și socială ale românilor din toate teritoriile locuite de ei în acele vremuri: teritorii românești care atunci erau ocupate și împărțite între cele trei imperii vecine – Imperiul Habsburgic, Imperiul țarist și Imperiul Otoman – care se opuneau categoric emancipării naționale a românilor asupriți de străini în propria lor țară.

Din păcate numai Tudor în Țara Românească a îndrăznit să declanșeze o asemenea mișcare de eliberare socială și națională și de recăpătare a demnității naționale, deoarece românii, asupriți multe secole de străini, ajunseseră la un grad foarte înalt de xenofilocrație și de resemnare lașă, demnitatea națională a românilor fiind permanent într-o stare latentă și din cauză că elita indigenă a românilor era lașă și urmărea mai mult prosperitatea proprie și mai puțin sau chiar deloc emanciparea națională, moșierimea afișând uneori doar un patriotism de paradă, etalat doar pentru a-și masca xenofilocrația.

Trebuie să menționăm ca Tudor s-a opus alienării demnității naționale a românilor de către domnitorii fanarioți, impuși de otomani mai mult de un secol (în Țara Românească și în Moldova), Tudor dorind ca românii să fie conduși de români și nu de străini și, deși unii îl pot acuza de xenofobie, Tudor conștientiza că nici un străin ajuns conducător al românilor nu va fi un erou civilizator al românilor și nici un mai bun conducător al lor, din cauză că străinii ajunși conducători în principate urmăreau doar îmbogățirea propriilor familii și erau prea puțin sau deloc interesați de propășirea poporului român.

Luptând împotriva alienării demnității naționale a românilor, Vladimirescu a pornit lupta împotriva principilor fanarioți impuși de turci, precum și împotriva clerului grecesc, care își subordonase biserica ortodoxă română și, deși revolta lui Vladimirescu a fost înfrântă de otomani, iar Tudor a fost asasinat de „aliatul” grec Ipsilanti, otomanii au desființat domniile xenocrate fanariote din cele două principate.

Din această scurtă prezentare a mișcării de la 1821 reiese foarte clar totala contradicție dintre patriotul de la 1821 – Tudor Vladimirescu – și „patrioții” xenofobo-xenofilocrați de la 1866, căci în timp ce Tudor Vladimirescu reprezintă demnitatea românilor și și-a sacrificat viața luptând pentru propășirea românilor, „patrioții” care au organizat lovitura de stat și l-au detronat pe Cuza reprezintă categoric xenofilocrația trădătoare, căci „patrioții” de la 1866 au pus setea lor de înavuțire mai presus decât propășirea neamului românesc și au impus abuziv alienarea demnității naționale a românilor, prin promovarea xenocrației ca politică oficială a statului român.

Deși în cele două principate au fost reinstalate domniile pământene – domni proveniți din rândurile elitei românești locale – sentimentele xenofilocrate au rămas înrădăcinate puternic în rândurile elitei locale și au determinat mai târziu aversiunea elitei față de Al. Ioan Cuza. Elita antinațională trădătoare din România care, prin xenofilocrație, își masca adevăratele motive ale aversiunii față de Cuza.

Printre măsurile radicale inițiate de Cuza, care au avut o contribuție decisivă la declanșarea loviturii de stat de la 1866, trebuie evidențiată și măsura secularizării averilor mănăstirilor închinată, care a determinat și clerul ortodox să se alăture puciștilor și să susțină fără rezerve reînscăunarea unei familii străine pe tronul României și, deși clericii ortodocși susțineau ca și politicienii că ar fi acționat din patriotism, ei au fost la fel de xenofilocrați și trădători ca și politicienii, căci și ei au urmărit doar satisfacerea intereselor proprii, lezate de reformele lui Cuza. Deci, îndubitabil, și clericii ortodocși sânt la fel de vinovați ca și politicienii de alienarea demnității naționale a poporului român, căci au acceptat ca un domn ortodox și român să fie înlocuit cu un străin catolic.

Este clar că monarhia de Hohenzollern a fost instalată de puciștii de la 1866 care erau panicați de amploarea reformelor preconizate de reformatorul Cuza, deci putem spune că monarhia xenocrată de Hohenzollern a fost o manifestare a criminalei contrareforme liberalo-conservatoare, care urmărea ca prin detronarea lui Cuza să-și păstreze ancestralele cutume moșierești feudale, moșierii și clerul ortodox sperând că prin instaurarea monarhiei xenocrate își vor perpetua privilegiile suprimate deja sau periclitate de reformele preconizate de Cuza.

În totală contradicție cu aceste realități istorice incontestabile, istoricii xenofilocrați, obedienți dinastiei de Hohenzollern, susțin cu înverșunare că meritele întemeierii României ar reveni primului Hohenzollern instalat de trădătorii de la 1866 în fruntea țării, acești istorici falsificând grosolan istoria reală a țării, încât cei mai exaltați dintre ei neagă cu înverșunare rolul lui Cuza, de întemeietor și reformator al statului, acești pervertiți denigrându-l pe Cuza, cu ajutorul falsurilor istorice, pe care le inserează cu perfidie în scrierile lor insalubre, în care îi eroizează pe hohenzollerni.

Istoricii xenofilocrați, obedienți dinastiei de Hohenzollern, omit cu intenție vădită rolul de dictatură, nefastă poporului român, pe care dinastia de Hohenzollern l-a jucat în toată perioada istorică dominată de această dinastie antiromânească. Acești istorici xenofilocrați, isterizați și extaziați de cultul personalității și de obediența specifică sclavilor, își manifestă disprețul profund față de demnitatea națională a românilor, denigrându-l pe Cuza și eroizându-i nemeritat pe toți regii României și pe slugile lor credincioase: politicienii și clericii xenofilocrați, care de fapt la 1866 au întemeiat două dinastii la fel de ilegitime și de criminale: una, a străinilor care disprețuia poporul, cultura și chiar istoria românilor – dinastia de Hohenzollern – și una la fel de malefică pentru poporul român, dar formată din trădătorii xenofobo-xenofilocrați de la 1866, în frunte cu Brătienii, C. A. Rosetti, I. Ghica etc. Această dinastie indigenă, a politicienilor xenofilocrați, a avut un rol la fel de malefic ca și dinastia de Hohenzollern, în promovarea alienării demnității naționale a românilor: alienare impusă abuziv chiar de către reprezentanții unor partide românești care au fost active în toată perioada existenței și dominației politicii românești de către dinastia antiromânească de Hohenzollern; partide care se autointitulau naționaliste, deși promovau xenofilocrația ca doctrină politică antinațională, comună celor două partide antinaționale care au format Monstruoasa Coaliție: Partidul Național Liberal și Partidul Conservator.

INSTALAREA LUI KARL CA DOMNITOR (↑, [\(ILKCD\)](#))

După ce Karl a acceptat tronul României și a primit binecuvântarea tatălui său, dar și binecuvântarea lui Otto von Bismark, Karl, însoțit de Brătianu, a purces către România în grabă mare și travestit, căci relațiile dintre țara lui natală, Prusia, și Imperiul austro-ungar, erau tensionate, iar drumurile către România treceau pe teritoriul acestui imperiu.

După o călătorie cu peripeții picarești, Karl și Brătianu ajung la Turnu Severin, unde cei doi (adevărate nomina odiosa pentru români) schimbă mijlocul de transport și, în scurt timp, ajung la București, unde, la 10 mai, (după calendarul iulian, sau 22 mai după calendarul actual, gregorian) are loc instalarea grabnică pe tronul României a prințului second hand Karl și proclamarea sa oficială ca domn, sub numele de Carol I. Puciștii considerau însă că dacă tot au obținut ceea ce au vrut și au reușit să impună ca domn al României un străin, era cazul să meargă mai departe și să legitimizeze lovitura de stat prin legiferarea voinței lor, așa că, deîndată, ei au transformat Adunarea Legislativă în Adunare Constituantă și au purces la elaborarea unei noi constituții – așa cum voia Carol I – constituție care avea unele similitudini cu Statutul lui Cuza, însă se deosebea de acesta, întrucât îi

acorda străinului catolic Carol I tot ceea ce i se refuzase ortodoxului Cuza, adică:

– Carol I exercita funcția legislativă împreună cu Parlamentul. (“Puterea legislativă se exercită colectiv de către domnitor și Reprezentațiunea națională” – art. 32, Constituția din 1866, art. 34 al Constituției din 1923 și art. 31 al Constituției din 1938) fiind totodată – împreună cu guvernul – și puterea supremă executivă, ceea ce denotă statutul de dictator al domnitorului (mai târziu, regelui) României, care devenea dictator “constituțional”, căci deținea de fapt atât puterea legislativă cât și puterea executivă, însă era exonerat de răspundere, eventualele eșecuri politice ale sale fiind trecute în contul politicianilor care își asumau astfel și răspunderea domnitorului, care, prin prevederile acestei constituții iraționale, antinaționale, beneficia de imunitate, de impunitate și chiar de infailibilitate;

– Succesorul la tronul României nu era desemnat pe baza unor principii democratice, bazate pe meritocrație și majoritarocrație, printr-un proces electiv democratic (așa cum s-a procedat atunci când Al. I. Cuza a fost ales domn), ci era desemnat doar pe baza vetustelor principii dinastice ale ascendentocrației, specifice dictaturilor monarhiste, din antichitate pînă în prezent;

– Domnia lui Carol I era ereditară și se transmitea numai primogeniturii de sex masculin, femeile fiind excluse, iar Hohenzollernii obțineau exclusivitatea perpetuă, fiind singura familie de pe mapamond care avea dreptul să-l numească pe cel mai important om al statului român, (poporul român nu avea dreptul să stabilească cine să fie șeful statului) oricare membru al familiei de Hohenzollern fiind considerat mai român decât românii, Hohenzollernii având în România privilegiu pe care nu le-au avut nici în Prusia!!!

Această constituție monarhistă, elaborată în grabă de către puciști și promulgată de Carol I la 1 / 13 iulie 1866, a fost valabilă pînă în 1947 și a suferit unele modificări nesemnificative în 1879, în 1881, în 1884, în 1917, în 1923 și în 1938 și acorda puteri nelimitate domnitorului (asemenea faraonilor din anticul Egipt) dar, totodată, reprezenta și baza juridică a monstruoasei coaliții dintre moșierii, burghezii și clericii „patrioți”, care au organizat lovitura de stat de la 1866 și au dominat politica României pînă la abdicarea ultimului rege al dinastiei de Hohenzollern, Mihai .

Aceasta constituție, aparent democratică, deși stipula apărarea drepturilor cetățenești ale românilor, era permanent încălcată de autorități, atunci cînd era vorba de respectarea drepturilor majore ale țăranilor și ale săracilor, în general.

De asemenea, această constituție evidențiază caracterul malefic al partidelor xenofilocrate, obediente dinastiei străine, care se succedau la putere printr-o alternanță devenită tradiție și care, atunci cînd erau în opoziție, solicitau respectarea constituției numai atunci cînd era vorba de încălcarea drepturilor elitei, partidele (atât opoziția cât și puterea) rămânând la fel de nepăsătoare față de încălcarea drepturilor constituționale ale țăranilor și ale săracilor de către autoritățile centrale și locale ale statului monarhist.

Deși aparent constituția de la 1866 era democratică, în realitate prevederile constituției se aplicau numai în cazurile în care erau implicați cei care făceau parte din elita vremii, plebeii fiind supuși în continuare unor presiuni și abuzuri exercitate de către moșieri, de către cler și de către autorități. Abuzuri exercitate mai mult în baza unor cutume feudale și mai puțin pe baza prevederilor constituției și, din această cauză, sărăcia poporului și analfabetismul au persistat în societatea românească și după înscăunarea lui Carol I, devenind astfel și caracteristicile specifice monarhiei de Hohenzollern, regii României fiind mai degrabă personajele malefice, mefistofelice, care au influențat negativ societatea românească și nu eroii civilizatori invocați de puciști.

Atitudinea antinațională a puciștilor iese în evidență și mai pregnant, dacă luăm în considerare că prin instaurarea dinastiei de Hohenzollern, puciștii – laici și clericali – au comis un atentat criminal antinațional nu numai împotriva poporului român din vremea lor, ci și împotriva generațiilor următoare ale românilor, cărora xenofilocrații le-au furat dreptul inalienabil la demnitate umană și națională, căci, prin prevederile xenocrate ale constituției din 1866, românii nu mai aveau dreptul de a-și

alege viitorul conducător al statului, de a-și stabili politica internă și externă conform voințelor lor, căci aceste drepturi inalienabile ale unui popor demn fuseseră cedate de către xenofilocrații unei familii străine, care, prin prevederile constituției xenocrate, dobânda dreptul perpetuu de a desemna persoana care devenea primul om al statului și avea totodată și dreptul de a deține toate pârghiile puterii – asemenea faraonilor egipteni – domnitorul fiind dictatorul „constituțional” al românilor, care stabilea de facto întreaga politică internă și externă a României, căci voința domnitorului (rege-lui) era considerată „voință divină” și devenea literă de lege.

În continuare vom analiza succint cele mai malefice acțiuni antisociale și antiromânești ale lui Carol I și ale guvernelor sale – acțiunii deseori criminale și anticonstituționale, impuse cu perfidie de către Carol I și executate fără împotrivire de către miniștrii săi – și vom demonstra că România nu a avut nici un fel de avantaje politice interne și externe pentru că a fost condusă de regi străini: laitmotivul xenofilocrațiilor, care susțineau că prin instalarea unui străin occidental în fruntea statului român, România ar fi beneficiat de creșterea prestigiului internațional al țării în Occident.

RĂZBOIUL DE INDEPENDENȚĂ (↑), ([RDI](#))

România din 1877 era o țară aflată sub tutela Imperiului Otoman, căruia îi plătea un tribut anual, împovărat pentru bugetul sărăcăcios al țării, iar politica externă a țării nu putea depăși anumite limite, impuse autorităților de la București de puterea suzerană și, de aceea, tot mai mulți politicieni militau pentru obținerea independenței totale a României față de Imperiul Otoman.

În realitate România a beneficiat și de o conjunctură externă favorabilă obținerii acestui deziderat major al unei națiuni demne și, deoarece în primăvara anului 1877 Imperiul țarist a început un nou război împotriva Imperiului Otoman, (pretextând că intervine pentru a susține luptele de independență ale unor popoare balcanice, subjugate de otomani), România a folosit acest prilej pentru a-și dobândi independența, încheind în acest sens o înțelegere cu Imperiul țarist. În realitate rușii, pretextând că ar proteja ortodoxia balcanică, nu erau interesați de eliberarea popoarelor balcanice, ci urmăreau doar să obțină revanșa și eventual să recâștige teritoriile pierdute de ei în 1856 și chiar să ocupe noi teritorii din Imperiul Otoman, care atunci era în declin.

Pentru românii care doreau independența țării s-a ivit astfel o oportunitate și de aceea, între guvernele celor două țări se încheie la 4/16 aprilie 1877 Convenția româno-rusă, prin care statul român se angaja să faciliteze armatelor rusești tranzitarea teritoriului românesc, în drumul lor spre Balcani, iar guvernul țarist se angaja să mențină și să apere integritatea teritorială a României și, bineînțeles, să respecte și drepturile politice ale statului român. Rusia nu a încheiat cu România nici o înțelegere privind o viitoare colaborare militară a României și Rusiei la sudul Dunării, deoarece țarul și cancelarul guvernului țarist s-au opus acestei colaborări, întrucât rușii erau conștienți că, în cazul unei victorii împotriva otomanilor, România ar fi putut emite pretenții mai mari, iar rușii, probabil, urmăreau să ocupe efectiv România, ca în timpul Regulamentelor organice.

Evident că România încheiase această convenție cu Imperiul țarist fără acordul puterii suzerane –Turcia – și de aceea la 10/22 aprilie are loc ruperea relațiilor diplomatice dintre România și Turcia, iar în zilele următoare armatele țariste pătrund în România, iar Rusia declară război Turciei.

Desfășurarea războiului este minuțios descrisă în multe istorii și nu mai este nevoie să reluăm toate aceste episoade, de aceea vom menționa doar că la 9/21 mai 1877 România se proclamă oficial stat independent și se angajează să-și apere independența.

Armatele țariste tranzitează România și, după ce traversează Dunărea, încep confruntările armate dintre țariști și otomani. În primele lupte rușii obțin unele victorii, însă curând rușii sânt înfrânți în apropierea Plevnei și nu mai pot înainta. În aceste circumstanțe, la 19/31 iulie, marele duce Nicolae, comandantul suprem al armatelor țariste, îi trimite o telegramă disperată principelui Carol, insistând ca trupele române să traverseze Dunărea, pentru a lupta alături de ruși, deși inițial țarul se opusese categoric participării armatei României la luptele directe antiotomane de pe teritoriul Bulgariei.

În acest context, România nu a dat curs cererii marelui duce Nicolae și, după ce ducele s-a consultat rapid cu țarul Alexandru al II-lea, țăriștii se hotărâra să ofere ... un fel de premiu de consolare lui Carol, care primea simbolic comanda supremă a tuturor trupelor româno-ruse concentrate în fata Plevnei, România primind astfel de la ruși – în schimbul enormelor sacrificii pe care românii le vor face la Plevna – doar satisfacerea orgoliului teutonului Carol și nici un fel de avantaje politice.

După cum se știe, până la urmă Plevna a fost cucerită datorită eroismului exemplar al țăranilor români înrolați în armată, iar Carol a fost gratulat nemeritat de către istoricii xenofilocrați cu cognomenul „Marele căpitan”, acesta fiind cel mai important „câștig” al României – un așa-zis prestigiu – căci după ce Turcia a încheiat armistițiul cu Rusia, tratatul de pace de la San Ștefano – de la 19 febr./3 mart. 1878 – s-a încheiat numai între cele două imperii (țarist și otoman) România fiind ignorată total, căci în acel tratat „aliatul” României – Imperiul țarist – își rezerva dreptul suveran de a negocia cu Turcia viitoarea configurație teritorială a României, fără a consulta guvernul României și încălcând grosolan prevederile convenției româno-ruse, prin care guvernul țarist se angaja să mențină și să respecte integritatea teritorială a României.

Întrucât tratatul de pace de la San Ștefano nu mulțumea marile puteri europene, între 1/13 iunie – 1/13 iulie 1878 are loc Congresul internațional de la Berlin, convocat în vederea revizuirii tratatului de la San Ștefano, însă și aici România este ignorată, căci reprezentanții României – I. C. Brătianu și M. Kogălniceanu – nu sânt admiși la lucrări, ei primind doar dreptul de a participa la o singură ședință – 19 iunie/1 iulie – numai pentru a fi ascultate pretențiile lor și nu pentru a fi consultați în privința revendicărilor României.

Pentru România nici Congresul de pace de la Berlin nu a fost benefic, căci rușii obțineau și de astă dată ceea ce au solicitat la San Ștefano; adică Imperiul Otoman era obligat să cedeze Rusiei Dobrogea – străvechi pământ românesc –, iar Rusia “ceda” Dobrogea României în schimbul celor trei județe din Moldova de Est, (impropriu numită de ruși Basarabia), respectiv județele Bolgrad, Cahul și Ismail, care reveniseră Moldovei în 1856, ceea ce reliefează că, de fapt, sacrificiul ostașilor români în acel război nu a contat, România primind ceea ce de drept îi aparținea – Dobrogea – fiind însă constrânsă de marile puteri să cedeze imperiului țarist teritoriile celor trei județe menționate, care făceau parte din Moldova de Est, pe care Imperiul Otoman o cedase Imperiului țarist în 1812.

Din acest context reiese foarte clar că Rusia s-a folosit cu perfidie de imensele sacrificii materiale ale poporului român, precum și de sacrificiile făcute de armata română pe câmpurile de luptă (peste 10.000 de români morți sau răniți), tocmai pentru a-și atinge scopul dezmembrării României, Rusia nefiind deci aliatul dorit corect, Imperiul țarist substituindu-se de fapt Imperiului Otoman, rușii hotărând în locul românilor, ca și când Imperiul țarist ar fi devenit noua putere suzerană a României.

Din acesta scurtă prezentare a evenimentelor generate de participarea României la războiul rusoturc din 1877 reiese clar că prințul străin, instalat de Brătianu cu atâta lejeritate pe tronul României, nu a adus României nici mult-trâmbițatul prestigiu internațional și nici măcar recunoașterea drepturilor geo-politice ale României asupra unor străvechi teritorii românești. Pentru marile puteri ale Europei nu conta cine este domnitorul României, ci contau numai interesele marilor puteri: chiar dacă aceste interese criminale ale imperiilor europene afectau deosebit de grav existența popoarelor balcanice și a altor popoare mai mici din Europa.

În acest context, este firească întrebarea: dacă poporul român nu a avut nici un beneficiu real de pe urma alungării lui Cuza și înlocuirea lui cu teutonul Carol, cui i-a folosit instalarea unui străin pe tronul României ?

Răspunsul corect la aceasta întrebare este: elitei xenofilocrate, în general și lui I. C. Brătianu, în special, care, izgonindu-l pe Cuza, a devenit – alături de Carol I – codictator al României, întemeind de fapt două dinastii controlate cu perfidie de el: dinastia de Hohenzollern și dinastia Brătienilor; ambele la fel de criminale în timp pentru poporul român, după cum vom vedea mai departe.

DESEMNAREA MOȘTENITORULUI DINASTIEI (↑), (DMD)

Întrucât Natura s-a opus alienării demnității naționale a românilor și cuplul dinastic de Hohenzollern nu a avut nici un urmaș, se punea problema rezolvării continuității acestei dinastii pe tronul României, conform prevederilor constituționale, însă pentru Carol I și pentru I. C. Brătianu, prevederile constituționale nu au reprezentat niciodată un impediment major în calea orgoliilor lor și de aceea aceste *nomina odiosa* ale românilor au tranșat această problemă în maniera consacrată deja: a disprețului lor profund față de principiile democratice, față de constituție și față de interesele majore ale poporului român.

Trebuie să menționăm că atunci când a devenit clar că nu va exista un moștenitor natural și legal al lui Carol, s-a pus problema rezolvării succesiunii la tron în parlamentul României, unde, în principiu, conducerea României de către o monarhie era agreată de majoritatea burgheziei și moșierimii (partidele liberal și conservator) însă erau și unele voci care susțineau că se ivise o oportunitate pentru a se reveni la domniile electiv indigene, renunțându-se la domniile străine ereditare. Parlamentarii xenofilocați, ostili domniilor electiv indigene, au susținut că domniile electiv au mai multe dezavantaje decât domniile ereditare, xenocrate, uitând să menționeze că domniile electiv nu erau ereditare, ceea ce era un real avantaj democratic și antidictatorial.

După cum se știe, Ion C. Brătianu a hotărât să se ocupe personal (și mai ales individual) de asigurarea succesiunii la tronul României și de aceea perfidul I. C. Brătianu s-a gândit că el ar fi putut alege viitorul conducător al României dintre cei doi fii ai fratelui lui Carol, respectiv cei doi nepoți ai principelui Carol: tinerii Ferdinand și Wilhelm.

Pentru a-și atinge scopurile malefice, I. C. Brătianu l-a trimis în Germania pe Vasile Păun, ca profesor de română și latină al celor doi tineri nepoți ai lui Carol, dar de fapt Vasile Păun a fost însărcinat de I. C. Brătianu să studieze caracterele și comportamentele celor doi prinți, Păun informându-l periodic pe Brătianu despre obiceiurile și slăbiciunile lor. Conform unor mărturii din epocă, Wilhelm – fratele mai mare, care ar fi trebuit să devină moștenitorul prezumtiv al lui Carol I, conform principiului dinastic al primogeniturii – era dotat cu un caracter puternic, cu aptitudini militare și cu o inteligență superioară lui Ferdinand, însă, aparent paradoxal, Brătianu l-a preferat pe Ferdinand, despre care se spunea că era timid (introvertit) nesigur pe el și foarte maleabil, fiind un individ fără personalitate puternică.

Această alegere perfidă a lui Brătianu a surprins clasa politică a vremii – mai ales că prin această alegere Brătianu încălca și prevederile constituționale, ale principiului drepturilor primogeniturilor dinastice – și a trezit numeroase suspiciuni în epocă, adversarii săi politici, și chiar și unii dintre partizanii săi, lansând zvonul că I. C. Brătianu pregătea de fapt un viitor rege al României maleabil, fără personalitate, care să poată fi dominat de fiul său Ionel I. C. Brătianu, moștenitorul său politic, care trebuia să devină adevăratul stăpân ocult al României.

Unii istorici mai sinceri recunosc astăzi că acel zvon a fost confirmat de realitate, stârnind aversiunea întemeiată a unor politicieni și chiar și a reginei Elisabeta, care din acel moment a rupt orice relație oficială cu Ion C. Brătianu, detestându-l până la sfârșitul vieții sale, întrucât regina Elisabeta a înțeles că Brătianu s-a substituit cu perfidie dictatorială atât familiei de Hohenzollern din Germania cât și domnitorului Carol I, Brătianu fiind de fapt atotputernicul politician român care l-a desemnat pe Ferdinand ca fiind viitorul rege al României.

Această problemă foarte importantă pentru popor, care viza și afecta viitorul mai multor generații de români, a fost tranșată aparent de o familie străină, la mii de kilometri de România, la data de 21 nov./3 dec.1880, la Sigmaringen, în Prusia, fiind considerată doar o problemă a familiei de Hohenzollern, deși ar fi trebuit să fie o foarte importantă problemă de stat, care ar fi trebuit să fie rezolvată prin consultarea poporului român, însă I. C. Brătianu a vrut altfel, așa că cel de al doilea nepot de frate al lui Carol I, respectiv Ferdinand, a fost proclamat nelegal, dar oficial, drept moștenitorul prezumtiv al tronului României.

Analizând aceste aspecte ale desemnării prezumtivului moștenitor al tronului României, remarcăm că și de astă dată voința unui singur om (tot perfidul I. C. Brătianu) a fost mai presus decât constituția României și chiar a fost și mai presus decât voința lui Carol I căci „vizirul” Brătianu era de fapt dictatorul real al României: lua deciziile majore și stabilea direcțiile politicilor interne și externe ale țării. Din această cauză putem considera că și desemnarea lui Ferdinand ca moștenitor al tronului de către un singur om – Brătianu – denotă că și Ferdinand poate fi considerat un moștenitor ilegal, deoarece el a fost desemnat și impus ca viitor rege prezumtiv al României printr-o fraudă constituțională, comisă de Brătianu, dar acceptată și susținută de întreaga clasă politică xenofilocrată a vremii și chiar și de Carol I.

După cum se știe, Brătianu a condus România ca prim-ministru până în 1888 când, conform unor speculații, Carol I a fost convins de Opoziția unită să-l demită pe Brătianu și să încredințeze puterea opoziției. Brătianu a cerut audiență la rege, pentru a încerca să-l convingă pe Carol să nu-l demită. Arogantul teuton Carol I l-a primit în audiență pe Brătianu, dar l-a umilit pe arogantul prim-ministru al României, întinzându-i prim-ministrului doar două degete de la mână și nici nu l-a invitat pe Brătianu să ia loc. Brătianu, înțelegând din aceasta atitudine arogantă a lui Carol că nu mai are șanse să rămână la putere, îl anunța pe rege că demisionează și iese furios din biroul regelui, trântind ușa.

Este clar că regele Carol i-a plătit atunci arogantului Brătianu toate umilințele pe care teutonul le suportase în toți anii viziratului, și, probabil, tot atunci a înțeles și Brătianu că pentru Carol nu mai avea nici o importanță că el, Brătianu, a fost cel care i-a oferit teutonului, absolut nemeritat, nu numai o viață de huzur, ci și o țară, făcută cadou de iresponsabilul xenofilocrat Brătianu lui Carol I și ignobilului său urmaș, Ferdinand.

RĂSCOALELE DIN TIMPUL DOMNIEI LUI CAROL I (↑), ([RD1888](#))

Deși istoricii obedienți dinastiei prezintă domnia lui Carol I ca pe o armonie socio-relațională idilică, în care toți românii trăiau într-o fericire perpetuă, chiar și în scrierile lor se găsesc adevărate mostre care îi contrazic, căci ei prezintă involuntar realitățile dramatice, deosebit de dure, din timpul domniei lui Carol I, generate poporului român de către rege și de către politicienii xenofilocrați, obedienți regelui străin, indiferent care partid deținea puterea încredințată de rege.

Partidele xenofilocrate, susținătoare ale regalității străine, au avut o contribuție decisivă la promovarea alienării demnității naționale a românilor și la menținerea României printre cele mai primitive societăți europene, deoarece aceste partide au promovat, au susținut și au aprobat în totalitate inițiativele legislative ale regelui, chiar și atunci când inițiativele legislative ale lui Carol I erau în contradicție cu doleanțele reale ale poporului român. Politicienii xenofilocrați și regele au ignorat doleanțele țăranilor și, deși Carol I a domnit aproape o jumătate de secol (1866-1914), în timpul lungii sale domnii, politicienii obedienți dinastiei de Hohenzollern nu au făcut nimic benefic pentru țăranimea care reprezenta peste 80 % din populația României, căci în România acelor vremuri peste 50 % dintre țărani erau analfabeți, iar peste 60 % dintre țărani dețineau foarte puțin pământ sau nu dețineau terenuri agricole.

Din această cauză, în timpul domniei lui Carol I au avut loc mai multe răcoale țărănești, însă nu toate au avut un impact mai important asupra societății românești din acele timpuri și, pentru a evidenția rolul malefic al regelui față de țăranii români, precum și atitudinea criminală a politicienilor xenofilocrați obedienți regelui, este suficient să analizăm succint numai cele mai importante răcoale: răcoalele țărănești de la 1888 și Marea Răcoală Țărănească de la 1907.

RĂSCOALELE DIN 1888 (↑), ([RD1888](#))

După cum se știe, răcoalele de la 1888 au început la sfârșitul așa-zisei mari guvernări liberale, I. C. Brătianu fiind șef al guvernului din 24 iulie/5 august 1876 până la 19/31 martie 1888, cu o mică pauză, căci între 10/22 aprilie – 9/21 iunie 1881 Brătianu a cedat șefia guvernului fratelui său, Dumitru, iar la 9/21 iunie I. C. Brătianu și-a reluat locul în fruntea guvernului liberal. În timpul marii

guvernării, liberalii, în frunte cu Brătienii, nu au luat nici o măsură benefică țărănimii și, dacă momentan facem abstracție de implicarea guvernării liberale în ceea ce privește gestionarea evenimentelor generate de războiul ruso-turc de la 1877, putem sintetiza cele mai „importante” legiferări liberale, după cum urmează:

- 9/21 sept. 1878. Carol I se consideră îndreptățit să renunțe la titulatura românească de domnitor și solicită acordarea titlului de „Alteță regală”, iar Consiliul de Miniștri se întrunește în ședință specială, pentru a-i acorda Hohenzollernului noua titulatură;

- 21 nov./3 dec. 1880. Departamentul de România, la Sigmaringen, o familie prusacă stabilește viitorul conducător al României, în persoana lui Ferdinand de Hohenzollern-Sigmaringen, nepot de frate al lui Carol I, care astfel devine moștenitorul prezumtiv al unei țări – România –, iar liberalii xenofilocrați, conduși de Brătianu, susțin această nouă dovadă de alienare a demnității naționale;

- 14/26 mart. 1881. Carol I s-a plictisit repede și de titulatura de „Alteță regală” și, la solicitarea sa, parlamentul obedient votează transformarea României în regat, iar Carol I se va încorona și ca rege, la 10-22 mai 1881;

- 14/26 mai 1882. Legea pentru reglementarea tocmelilor agricole, care reduce termenul învoielilor de la 5 ani la 2 ani și jumătate și suprimă așa-zisul ajutor de dorobanți;

- 10/22 iunie 1884. Liberalii xenofilocrați consideră că țărani români nu sânt îndreptățiți să fie împroprietăriți și votează Legea privind crearea Domeniilor Coroanei, prin care o suprafață imensă, de 118.286 ha (din care 67.198 ha păduri și 51.088 ha teren arabil) sânt trecute din proprietatea statului în proprietatea Hohenzollernilor, fără nici o plată.

Trebuie să menționăm că liberalii au elaborat la 7/19 aprilie 1881 Legea pentru expulzarea străinilor, lege care permitea autorităților să expulzeze chiar și cetățenii români care se opuneau măsurilor samavolnice ale guvernanților, această lege fiind mai intens folosită și în 1907, numai pentru expulzarea unor militanți pentru drepturi sociale, ostili guvernanților, considerați vinovați de declanșarea răscoalelor țărănești.

După cum se vede, în lunga guvernare liberală, Ion C. Brătianu nu a inițiat legi care să împroprietărească țărani români, sau care să ușureze povara fiscală suportată de țărani români, dar a avut grijă ca săracul prusac instalat de el pe tronul României să fie împroprietărit cu o moșie imensă și, dacă avem în vedere că în vara anului 1887 în România a bătut o secetă cumplită, care a agravat și mai mult suferințele țăranilor, înțelegem cine au fost adevărații vinovați și care au fost adevăratele cauze care au contribuit decisiv la declanșarea răscoalelor de la 1888.

Perioada „viziratului” (a dictaturii brătienisto-carliste) era, de fapt, manifestarea cinică supremă a celor doi oameni (Carol și Brătianu) care au avut roluri decisive în anularea tendințelor cuziste, de democratizare a vieții politice românești, ambii corifei susținând că statul inițiat de Alexandru Ioan Cuza era birocratic și bugetar, Carol și Brătianu considerând la unison că România trebuie organizată pe baza unor instituții aparent democratice la suprafață, dar conduse dictatorial în practică (adică neconstituțional), atât Brătianu cât și regele Carol fiind adepții unei așa-zise stabilități politice impuse de ei, prin comiterea unor fraude și a altor ilegalități electorale, chiar dacă aceste practici dictatoriale au nemulțumit profund atât opoziția cât și pe unii liberali.

Trebuie precizat că de fapt toate partidele din timpul dinastiei de Hohenzollern acuzau derapajul anticonstituțional al puterii, dar atunci când opoziția ajungea la putere, nici fosta opoziție ajunsă la putere nu mai respecta prevederile constituționale, comportându-se similar cu puterea pe care o înlocuia, întrucât încălcarea prevederilor constituționale era generată și chiar impusă de Carol I tuturor guvernelor pe care el le patrona.

Istoriografia română contemporană prezintă succint sau chiar omite disensiunile majore generate de marea guvernare liberală atât în rândurile săracilor, cât și în rândurile elitei politice românești, evitând tendențios chiar prezentarea succintă a evoluțiilor politice antagoniste, nefaste poporului

român, generate de Brătianu și de regele Carol I. Unii istorici prezintă însă succint realitatea politică a acelor ani, sintetizând că atât din rândurile liberalilor, cât și din rândurile conservatorilor, s-au făcut foarte multe crime politice. Numai între anii 1885 și 1888, consemnează unii istorici ai guvernării liberale, au fost uciși prin înjunghiere, împușcați sau uciși în bătaie, la fiecare alegeri „constituționale”, numeroși agenți electorali, funcționari ai instituțiilor statului și chiar alegători.

În acest context de dezbinare majoră a clasei politice, opoziția, formată din conservatori, se aliază în 1887 cu reprezentanții unor grupuri desprinse din Partidul Național Liberal („Liga de rezistență” și alte grupări radicale, antibrătieniste) pentru a declanșa căderea guvernului Ion C. Brătianu și a accede la putere. Această alianță antibrătienistă s-a numit „Opoziția Unită” și principalul său scop politic era răsturnarea guvernului Brătianu, chiar și prin mijloace neconstituționale, căci această opoziție era conștientă că lunga guvernare liberală a fost facilitată de încălcarea prevederilor constituționale, atât de Brătianu, cât și de Carol I.

Conducătorii opoziției antibrătieniste erau conștienți că cei doi corifei – Ion C. Brătianu și Carol I – au avut contribuții decisive în ceea ce privește distrugerea oricărei credibilități a votanților în așa-zisul vot democratic, constituțional, politicienii din opozite știind că lunga guvernare liberală a fost posibilă numai prin falsificarea alegerilor de către liberalii susținuți de Carol I. Campaniile electorale liberale erau deseori criminale, erau mereu neconstituționale, iar rezultatele alegerilor erau permanent falsificate, pentru a permite menținerea la putere a guvernelor conduse de Ion C. Brătianu, așa că politicienii constituiți în opoziția antibrătienistă erau conștienți că puteau obține victoria împotriva guvernului Brătianu pe cale nelegală, printr-o demonstrație de forță.

Această demonstrație de forță a „Opoziției unite” a început prin organizarea de către opoziție a unor manifestații de protest antiguvernamentale, care au grăbit deznodământul lungii guvernări liberale, silindu-l pe arogantul Brătianu să demisioneze la 19/31 mart.1888, însă, paradoxal, demisia lui Brătianu transfera vinovăția sa și celor care l-au forțat să demisioneze și au înlocuit guvernarea liberală, căci la 20 martie/1 aprilie izbucnește răscoala, iar la 22 martie/3 aprilie se formează guvernul conservator, cu Theodor Rosetti prim-ministru – care deține și portofoliul Internelor – și, începând cu 23 martie/ 4 aprilie, guvernul format de opoziția conservatoare trece la reprimarea sângeroasă a răscoalelor, deoarece guvernarea conservatoare a fost însărcinată de Carol I să pacifice țărani răsculați, noii guvernanți devenind astfel călăii răsculaților.

Trebuie precizat de la început că răscoalele de la 1888 au fost revolte țărănești tipice, spontane, necoordonate de un comandament central. Răsculații nu aveau un program unitar de revendicări sociale și nu au avut conducători la nivel regional sau central, așa cum s-a întâmplat în 1821, când mișcarea avea un program revoluționar unitar de luptă, iar Tudor Vladimirescu era conducătorul suprem al răscoalei, iar țărani înrolați în oastea lui Tudor erau coordonați de un comandament central, condus de Tudor.

În 1888 răsculații dintr-un sat acționau pe cont propriu și în fiecare sat era un conducător local – uneori acest conducător era un veteran, care participase la războiul de independență – iar uneori nu exista un conducător anume al răsculaților și de aceea este corect să vorbim despre răscoalele țărănești de la 1888, mai ales că în timp ce în unele zone răscoalele erau „pacificate” de armată, în alte zone se declanșau alte răscoale, fără a fi coordonate de un comandament central, ceea ce a facilitat „pacificarea” (reprimarea) rapidă a răsculaților de către autoritățile centrale criminale, care au ales soluția cea mai rapidă, dar și cea mai criminală, pentru a „pacifica” răsculații.

Adevăratele cauze ale izbucnirii răscoalelor din 1888 au fost: condițiile proaste de muncă și plata minimală pentru munca depusă, care abia asigura supraviețuirea țăranilor; lipsa de pământ atribuit țăranilor; menținerea unor relații feudale între țărani și moșieri sau arendași, precum și fiscalitatea brătienistă, înrobitoare pentru țărani, care menținea în agricultură cutumele și chiar și unele prevederi legale feudale.

În totală contradicție cu aceste realități dure, unii istorici xenofilocrați, obedienți dinastiei și brătienismului, susțin tendențios că acele evenimente tragice din 1888 nu ar fi fost o revoltă țărănească

tipică, spontană, ci ar fi fost o răscoală atipică, provocată și coordonată de inamicii de la București lui Brătianu. Acești istorici susțin tendențios că scopul răscoalei era doar răsturnarea guvernării liberale și facilitarea accederii la putere a „Opoziției unite”.

Reprimarea răscoalelor s-a făcut prin intervenția brutală și criminală a armatei, iar presa contemporană aprecia că în timpul reprimării răscoalelor, care s-au manifestat aproape în toată țara, numărul răsculaților a fost de zeci de mii de participanți, (atât în Muntenia, cât și în Moldova) armata făcând mii de arestări, mii de răniți și mii de morți în rândurile răsculaților.

După ce răscoalele au fost înăbușite rând pe rând, cu implicarea criminală a armatei, au urmat așa-zisele procese intentate de autorități țăranilor răsculați, iar concluziile cercetărilor făcute de poliție și de procurori au fost falsificate în procesele care au urmat și, bineînțeles, au condamnat numai acțiunile țăranilor, exonerând de răspundere atât guvernarea liberală a lui Brătianu (adevărată cauză a declanșării răscoalelor) cât și guvernarea conservatoare criminală, care a reprimat răscoalele: guvernări criminale, patronate dictatorial de regele Carol I, care, astfel, devine principalul vinovat de crimele comise de armată împotriva țăranilor răsculați în 1888.

De altfel se spune că reprimarea sângeroasă a răscoalelor din 1888 l-a determinat pe Otto von Bismarck să-l admonesteze într-o scrisoare pe regele Carol, întrucât Bismarck considera că principalul vinovat de generarea cauzelor care au declanșat răscoalele era Carol, Otto von Bismarck acuzându-l totodată pe rege și de cruzime nejustificată față de țărani care îl acceptaseră necondiționat ca rege al lor.

Și în țară Carol era considerat principalul responsabil politic, vinovat de declanșarea și, mai ales, de masacrarea țăranilor răsculați, după cum reiese și din următorul episod:

În ziua de 25 aprilie/7 mai 1888 are loc o tentativă de atentat, împotriva regelui Carol I, comisă de sergentul Preda Fântânaru, din garda comunală, care s-a înarmat cu arme de foc și s-a postat în fața palatului și, când l-a văzut pe rege în cabinetul său, a tras 2 focuri de armă în fereastra în care apăruse Carol. Bineînțeles că regele Carol a scăpat nevătămat, însă Fântânaru a fost arestat și anchetat, el motivându-și tentativa de asasinat prin acuzarea adusă regelui Carol, conform căreia neamțul (regele) este cauza tuturor suferințelor țăranilor, Fântânaru declarând în timpul anchetei că neamțul a ordonat armatei să împuște țăranii răsculați și de aceea el (țăranul român) a considerat că este îndreptățit să-l ucidă pe neamțul ucigaș de țărani.

Cu toate că răscoalele au fost înăbușite de guvernul conservator criminal, care a ordonat armatei să ucidă țăranii fără nici o judecată prealabilă, la scut timp după încetarea evenimentelor sângeroase generate de înăbușirea răscoalelor sătești, în anul următor, la 7/19 aprilie 1889, intra în vigoare o lege prin care statul vindea (nu împrumutarea fără plată) unui număr de peste 100.000 de familii țărănești o suprafață de 546.593 ha, astfel că o mică parte a țăranilor a beneficiat direct de evenimentele din 1888, însă această lege nu rezolva radical problema țărănească și era elaborată mai degrabă pentru a proteja marile proprietăți moșierești, căci această lege nu legifera o reală reformă agrară, ci doar stabilea condițiile în care unii țărani puteau cumpăra de la stat terenuri agricole.

În loc de concluzie, putem să considerăm că, indubitabil, răscoalele de la 1888 au fost generate de nemulțumirea țăranilor săraci, exploatați nemilos de moșieri și de arendași, și nu au fost un instrument politic folosit de opoziție pentru a-l determina pe Carol să-l demită pe Brătianu, așa cum susțin unii istorici tendențioși.

RĂSCOALELE DIN 1907 (↑), ([RD1907](#))

Răscoalele din 1907 au fost generate tot de aceleași cauze ancestrale, care generaseră și răscoalele din 1888 și din anii următori, deoarece politicienii vremii, în frunte cu regele Carol I, declarau în diverse ocazii că vor rezolva problemele țăranimii, însă, în realitate, guvernele, camerele parlamentului și regele nu elaborau legi care să ușureze povara exploatarea țăranilor de către moșieri, elaborând numai legi care acordau facilități moșierimii și, mai ales, burgheziei, care era într-o ascensiune continuă și devenea tot mai numeroasă, înlocuind treptat moșierimea.

Deși în ultimul deceniu al sec. XIX și începutul sec. XX producția agricolă se dublase în marile exploatații agricole, (ca urmare a introducerii noilor tehnologii de mecanizare a agriculturii, care facilitau obținerea de producții tot mai mari), marea masă a țăranilor români, (peste un milion de familii de țărani, care dețineau împreună aproximativ 3.300.000 ha – de regulă terenurile mai puțin fertile) deținea o suprafață mai mică decât cei aproximativ 4.100 de moșieri, care dețineau 3.700.000 ha, (de obicei în zonele cele mai fertile) și deși unii țărani fuseseră împroprietăriți cu plată, disensiunile dintre moșieri (arendași) și țărani se adânceau, astfel că până în 1907 au mai avut loc numeroase răscoale țărănești, de mică amploare, care prevesteau parcă genocidul care avea să fie declanșat în 1907 de criminalii guvernanți, în frunte cu regele Carol I.

Dacă în 1888, înaintea începerii răscoalelor, țara era guvernată de liberali, în 1907 țara era guvernată de conservatori (Gheorghe Gr. Cantacuzino prim-ministru), iar liberalii erau în opoziție, deci rolurile se inversaseră. Această inversare învinovătea deopotrivă ambele partide, care se succedau la guvernare, și demonstra indubitabil că nici liberalii și nici conservatorii nu au fost preocupați vreodată serios de rezolvarea decentă a problemelor grave cu care se confruntau țăranii români și, de aceea, în primăvara anului 1907 au început iar răscoalele țărănești.

Primele răscoale au început de astă dată în Moldova, la data de 8/21 febr. 1907 în satul Flămânzi din județul Botoșani, iar principala revendicare a răsculaților era sintetizată în doleanța ancestrală a țăranilor – „Vrem pământ!” – ignorată permanent de guvernanți, căci țăranii răsculați puneau accentul pe acordarea de pământ fără plată și fără condiții înrobitoare pentru țărani, așa cum au fost unele împroprietăriți anterioare.

În scurt timp încep să se răscoale și țăranii din alte sate și din alte județe ale Moldovei, însă și aceste răscoale se desfășurau la fel ca în 1888, adică nu erau coordonate de un comandament al răsculaților, nu erau simultane, ci erau succesive, dezordonate, ceea ce a permis conservatorilor criminali – care aveau deja experiența crimelor antițăărănești din 1888 – să înceapă rapid „pacificarea” satelor răsculate, însă de astă dată conservatorii au fost panicați, deoarece acțiunile țăranilor răsculați păreau mai coordonate, erau sprijinite și de muncitorii din marile orașe, iar coloane de răsculați au pătruns în unele orașe mari. La 3/16 martie are loc prima ciocnire dintre țăranii răsculați și armată, la Pașcani, unde muncitorii ceferiști de la depoul local eliberează din tren țăranii arestați anterior de armată, iar la 4/17 martie o coloană de peste 2.000 de răsculați pătrunde în Botoșani, unde au loc ciocniri sângeroase cu armata, care trage în răsculați, făcând primele victime printre țărani.

Conservatorii, panicați de faptul că în timp ce armata „pacifica” o răscoală dintr-un sat, în alte sate începeau alte răscoale, extinzându-se rapid atât în Moldova, cât și în Muntenia și Oltenia, renunță la guvernare la 12/25 mart., iar rege Carol I amenință politicienii că dacă nu sânt capabili să reprime rapid răscoalele, el va abdică. În aceeași zi regele încredințează puterea liberalilor, Dimitrie A. Sturdza fiind desemnat șef al guvernului minoritar, iar ministerele cărora le revenea misiunea criminală de a „pacifica” țăranii sânt încredințate lui I. I. C. Brătianu – Ministerul de Interne – și generalului Al. Averescu – Ministerul de Război. Parlamentarii, luând cunoștință de solicitarea tranșantă a regelui, se întrunesc rapid în ședință comună la data de 13/26 mart. și, după dezbateri „patriotice”, parlamentarii decid la unison că singura soluție rezonabilă de rezolvare a crizei guvernamentale și sociale grave este susținerea necondiționată de către toate forțele politice reprezentate în parlament a guvernului liberal minoritar și, astfel, guvernul minoritar liberal beneficiază de sprijinul necondiționat, aproape unanim, al parlamentarilor, ceea ce demonstrează indubitabil că de astă dată parlamentul, în totalitate, la solicitarea criminalului rege Carol I, devine factorul decident al crimelor care vor urma.

Este edificator să consemnăm numai câteva cuvântări ale parlamentarilor, din ziua de 13/26 mart. 1907, în care guvernul criminal liberal a fost investit de către cele două camere cu puteri discreționare pentru a masacra țăranii, pentru a înțelege că toate răscoalele țărănești din România erau generate de ipocrizia criminală a politicienilor și nu de așa-zisele porniri criminale ale țăranilor.

Iată câteva frânturi, reprezentative în acest sens, din cuvântările unor politicieni fruntași, care

ilustrează sadismul politicianilor din taberele aparent rivale:

- Dimitrie A. Sturdza, prim-ministru liberal desemnat: „Să le deschidem ochii fraților noștri astăzi rătăciți și răzvrățiți, că oamenii nu pot trăi nicăieri și niciodată în dezordine. „(sic!)“.

Iată câtă ipocrizie cuprinde acest scurt pasaj din cuvântarea celui mai criminal prim-ministru de până atunci, căci în realitate moșierii și țăranii români nu au fost niciodată frați, iar ordinea la care se referea el era de fapt dictatura impusă de moșieri, împotriva căreia luptau de fapt țăranii români. Și mai nefericită și mai criminală este expresia „Să le deschidem ochii fraților noștri...” rostită de cel care practic a închis ochii multor mii de țărani, atât la figurat, cât și la propriu, căci, după unii autori contemporani, autoritățile statului ar fi ucis atunci peste 11.000 de țărani.

- Dimitrie A. Sturdza, prim-ministru desemnat: „Luând această hotărâre, nu mai stăm în două câmpuri inamice, ci lucrăm împreună pentru binele și fericirea patriei comune”.

Și acest pasaj cuprinde cinismul acestui politician criminal, căci el solicita adversarilor săi conservatori sprijin necondiționat pentru masacrarea țăranilor răsculați (îl și obține), însă acest criminal nu spunea cum puteau beneficia de ...”binele și fericirea patriei comune“ țăranii uciși de către politicieni. Este clar că de fapt el se referea doar la fericirea și la binele moșierimii și burgheziei, care se aliau pentru a rezolva radical problema țărănească...prin crimă, și deci nu se referea la binele și la fericirea țăranilor!

Și conservatorii sânt la fel de cinici și de criminali, căci Take Ionescu îndemna parlamentarii să renunțe la rivalitățile partinice și să sprijine necondiționat guvernul liberal criminal, întrucât scopul acestui guvern criminal era comun tuturor parlamentarilor, liberalii luptând pentru...”scăparea patriei“!

Și mai criminală este intervenția și concepția altui conservator – Ion Lahovari – care susținea demersul criminal al lui Take Ionescu și îi îndemna pe parlamentari să susțină guvernul liberal, îndemnând fățiș la crime antițăărănești, căci el susținea că guvernul trebuie să „stingă focul” (să ucidă țăranii răsculați), iar apoi să cerceteze cauzele care au determinat declanșarea războaielor, ca și când politicienii nu ar fi cunoscut adevăratele cauze.

Cel puțin la fel de criminală și conservatoare a feudalismului este și intervenția lui P. P. Carp, care declara că sprijină necondiționat guvernul liberal, însă, dând dovadă de un cinism teribil, declara: „Lucrurile acestea ating interese multiple, interese mari, interese care ar trebui să fie sacre și d-lor de la guvern, precum ne sânt sacre nouă. În țara aceasta nu avem numai săteni, (câteva milioane - n.a.), în țara aceasta avem proprietari, (aproximativ 4.000 - n.a.), în țara aceasta avem o cultură... “, cinicul criminal Carp militând chiar și în acele momente teribile pentru ignorarea problemelor țărănești reale, el cerând imperativ guvernului liberal criminal să apere privilegiile moșierimii, chiar ucigând țăranii, militând fățiș pentru politica criminală a minoritarocrației elitiste.

Pus în fața unor asemenea declarații de susținere necondiționată a guvernului liberal chiar și de către rivalii conservatori, D. A. Sturdza mulțumea cu satisfacție parlamentarilor care autorizau fără rezerve comiterea celui mai cumplit genocid antițăărănesc din vremea aceea și se angaja să „pacifice” țara prin mobilizarea armatei ca în vreme de război, guvernul, parlamentul și regele autorizând astfel crimele liberale, care au îngrozit nu numai România, ci și Europa acelor vremuri, regele Carol I fiind inițiatorul și organizatorul primului genocid european al sec. XX.

Liberalii, susținuți chiar și de adversarii lor politici tradiționali (conservatorii demisionari) și, la ordinul criminal al regelui, trec rapid la reprimarea războaielor, mobilizând o armată impresionantă (numai pentru paza capitalei a fost mobilizată o armată de 15.000 de militari) transformând țara într-un adevărat teatru de război și, deși țăranii nu formau o armată și nici nu aveau arme, reprimarea războaielor este organizată foarte minuțios, ca o adevărată campanie militară de război, fiind coordonată de un comandament central, în frunte cu cei doi criminali: Averescu și Brătianu. Cei doi criminali, executând ordinele criminalului Carol I, au declanșat un adevărat război civil, disproporționat însă, armata intervenind în conflictul dintre țărani și moșieri, de partea moșierilor, masacrând

fără milă și fără discernământ țărani, care nu erau organizați ca o armată și nu dețineau arme, criminalii militari ucigând mii de țărani: tineri și bătrâni, bărbați și femei și chiar și copii; fără a aresta și fără a judeca țărani răsculați.

Dintre politicienii vremii s-au remarcat ca adevărați criminali, coordonatori ai unor adevărate masacre țărănești, Averescu și Brătianu, dar și întregul guvern liberal minoritar, care practic a comis un adevărat genocid împotriva țăranilor răsculați, (unele surse din epocă susțineau că numărul real al victimelor ar fi fost de aproximativ 20.000 de țărani uciși) armata condusă de generalul criminal Averescu folosind în multe rânduri chiar și artileria, pentru a bombarda satele răsculaților, iar Brătianu continuând masacrele și după ce satele răsculate erau „pacificate” de armată, căci organele ministerului de interne îi executau direct, fără nici o judecată, pe țărani considerați a fi vinovați de declanșarea răscoalelor, sau asistau indiferente la adevăratele atrocități antițăărănești, declanșate împotriva răsculaților de moșierii și arendașii întorși la moșii, care torturau țărani răsculați și chiar ucideau cu mâinile lor țărani considerați a fi principalii vinovați de declanșarea răscoalelor.

După „pacificarea” criminală a satelor românești au continuat arestările și torturarea țăranilor, care erau judecați ca și criminalii de război, însă istoriografia oficială a momentului nu a consemnat niciodată o statistică oficială în care să fie reflectat numărul real, foarte mare, al țăranilor uciși, arestați și condamnați, pentru că autoritățile criminale ale monarhiei nu doreau ca numărul real al celor uciși, arestați și condamnați să fie cunoscut, atât în țară, cât și în afara țării. Trebuie să precizăm că numărul real al victimelor nu este cunoscut și nici desfășurarea evenimentelor nu este prezentată detaliat în istoriografia din România, deoarece guvernul liberal criminal a ordonat distrugerea tuturor documentelor referitoare la acest genocid antițăărănesc, pentru a ascunde dimensiunile reale ale cumplitelui măcel și pentru a putea falsifica datele reale, disculpând criminalii, ba chiar eroizându-i pe criminalii liberali D. A. Sturdza, Al. Averescu și I. I. C. Brătianu și pe regele-criminal Carol I.

După ce țara a fost „pacificată” de armata criminală, criminalii politicieni, în frunte cu regele criminal Carol I, au luat doar unele măsuri populiste, pentru a mai calma țărănimea, fără a leza privilegiile marii moșierimi: măsuri care nu rezolvau problema țărănească, ci doar amânau sine die această rezolvare și mențineau pericolul declanșării altor răscoale în viitor.

Analizând chiar și succint aceste două momente malefice țăranilor români, (răscoalele de la 1888 și de la 1907) generate de clasa politică ipocrită și criminală, putem înțelege cât de „benefică” a fost pentru țăărani români regalitatea, sprijinită necondiționat de politicienii xenofilocrați și, evident, putem observa cât de criminali au fost toți politicienii români din acele vremuri, care au ucis țărani și în 1888 (aproximativ 5.000) și în 1907 (aproximativ 11.000, mai mult decât dublu față de 1888), pentru că politicienii, în frunte cu regele criminal, nu au fost niciodată interesați de rezolvarea reală a problemelor milioaneilor de țărani, ci au susținut doar privilegiile câtorva mii de moșieri, chiar și după 1907.

Politicienii români disprețuiesc profund țărani chiar și în ziua de astăzi, căci în anul 2007, când se împlinea un secol de la comiterea cumplitelui genocid antițăărănesc, un primar ignobil din Pitești a dat jos de pe soclul său o statuie dedicată unui simbolic țărăn român și a înlocuit-o cu statuia unui dintre criminalii țăranilor, un anume Brătianu, iar autoritățile românești din 2007 – guvernul minoritar liberal, condus de Tăriceanu, susținut de P.S.D. – nu au organizat nici o manifestare comemorativă pentru a aminti românilor cumplitul genocid antițăărănesc din 1907, însă numele odioase ale regelui Carol I, ale Brătienilor și ale tuturor criminalilor politicieni fruntași – liberali și conservatori, deopotrivă – din acele vremuri grele, sânt prezentate fără jenă în mentalul colectiv al românilor, aceste nomina odiosa fiind atribuite permanent unor instituții ale statului – școli generale, licee, teatre, spitale etc. –, ba chiar și unor localități sau străzi din localități ale României.

Actele criminale ale autorităților centrale din acea vreme, în frunte cu regele Carol I, ies și mai bine în evidență, dacă vom compara abuzurile și crimele comise de autorități, (atât în timpul răscoalelor, cât și în perioadele de acalmie socială), cu prevederile constituției xenocratice de la 1866. Prevederi pe care istoricii xenofilocrați, obedienți dinastiei nemțești din România, le prezintă și azi ca

fiind modele de prevederi democratice, “uitând” să menționeze că acele prevederi democratice se aplicau numai în cazurile care priveau apărarea drepturilor cetățenești ale elitei burghezo-moșierești (câteva zeci de mii, sau ceva peste 100.000 de cetățeni) și nu se aplicau niciodată atunci când ar fi trebuit să fie apărate și drepturile cetățenești ale celor câteva milioane de țărani, care formau majoritatea covârșitoare a poporului român. Cu toate că istoricii xenofilocrați s-au străduit să îl denigreze pe Cuza și să-l eroizeze pe criminalul rege Carol I – care a masacrat zeci de mii de țărani români – în mentalul colectiv al țăranilor Cuza a rămas ca domnitorul care a încercat să ofere șanse mai bune de viață pentru țărani și din această cauză a fost detronat de moșierii care se opuneau categoric emancipării țăranului român, în timp ce Carol I a rămas în mentalul colectiv al țăranilor ca regele criminal care a masacrat țăranii în 1888 și în 1907, trăgând chiar și cu tunurile în țăranii răsculați. Se spune că, cu prilejul înscăunării sale ca principe al României, atunci când a auzit bubuiturile tunurilor care trăgeau salve de slavă, prusacul Karl ar fi exclamat în 1866 „Asta-i muzica ce-mi place!”! ... Și atât de mult i-a plăcut acesta „muzică” criminalului prusac, încât în 1907 le-a oferit gratuit și țăranilor răsculați criminala „muzică” prusacă regală.

După cum se știe, singura „vină” a țăranilor a fost îndrăzneala lor de a se revolta împotriva asupririlor nemiloase ale moșierilor și ale statului și, deși această îndrăzneală a țăranilor a fost generată chiar de lăcomia moșierilor, care deseori atingea cote paroxistice, intensificând asuprirea țăranilor până la limita suportabilității umane, criminalele autorități ale statului au învinuit țăranii de fiecare dată și au comis două genociduri antițăărănești cu repetiție (1888 și 1907), ferocitatea politicianilor români îngrozind România și Europa acelor timpuri cumplite și, de aceea, crimele antițăărănești din România trebuie să fie demascate și nu mascate, iar „pacificatorii” țăranilor răsculați nu trebuie să fie eroizați, ci trebuie să fie prezentați ca fiind cei mai mari criminali care ”rezolvau” problemele țăranilor prin crime, ucigând țăranii care cerșeau, pentru ei și pentru urmașii lor, dreptul inalienabil la o viață mai demnă.

RĂZBOIUL ROMÂNNO-BULGAR (↑), ([RRB](#))

Deși România nu a fost implicată direct în primul război balcanic, care a început la 26 sept/9oct.1912, între Alianța Balcanică (formată din Bulgaria, Serbia, Grecia și Muntenegru) și Imperiul otoman și s-a încheiat la 17/30 mai 1913, cu victoria coaliției antiotomane, putem considera că România a repurtat un succes politic colateral, căci la 26 apr./9 mai 1913 se semnează la Petersburg un protocol între Bulgaria și România, prin care Bulgaria ceda României orașul Silistra (vechiul Durostorum, stăpânit de Mircea cel Bătrân) și alte câteva localități mai mici din împrejurimi.

În scurt timp, între aliații coaliției antiotomane începe al doilea război balcanic, de astă dată însă se formează o coaliție antibulgărească, la care, în afară de foștii aliați ai Bulgariei (Serbia și Grecia) mai aderă spre sfârșitul războiului și Turcia, și România.

Turcia a profitat de faptul că trupele Bulgariei erau încheștate în lupte grele cu trupele grecești și sârbești și a reocupat fără luptă orașul Adrianopol și împrejurimile, iar România, care primise de la bulgari orașul Silistra pentru că în timpul primului război balcanic păstrase o neutralitate binevoitoare față de Bulgaria, a profitat de faptul că la granița dintre Bulgaria și România nu erau trupe importante și a atacat Bulgaria. În aceste condiții, deși Bulgaria repurta succese militare atât împotriva grecilor, cât și împotriva sârbilor, Bulgaria a fost nevoită să ceară pace, deși avantajele pe care le obținuse prin lupte împotriva Greciei și a Serbiei puteau fi pierdute. După ce se semnează un armistițiu, se organizează Conferința de pace de la București, care consemna practic înfrângerea Bulgariei și împărțirea între Serbia, Grecia și Turcia a teritoriilor pe care Bulgaria le cucerise în primul război balcanic, Bulgaria pierzând totodată și așa-numitul Cadrilater (județele Durostor și Caliacra) care era cedat României.

Din această scurtă prezentare a evoluției celui de al doilea război balcanic, rezulta indubitabil că în 1913 România a atacat mișelește țara vecină, deși Bulgaria cedase României Silistra și împrejurimile. Atacul împotriva Bulgariei a fost ordonat de regele german al României, Carol I, deși pe tronul Bulgariei era tot un neamț și tot un Hohenzollern. Mitul stabilității generate de monarhia

nemțească din România s-a spulberat iar, căci chiar și înrudirea dintre familiile regale nu reprezenta nici o garanție pentru pace ci, dimpotrivă, genera aventuri războinice, orgoliile regilor fiind mai presus de interesele reale ale popoarelor pe care ei le conduceau.

Deși aparent aceste două războaie balcanice par a fi fost niște războaie de interes local, în realitate aceste două războaie balcanice au fost precursorile marelui război mondial care va începe în 1914, nu întâmplător, tocmai din Balcani, țările balcanice din zonă fiind râvnite de cele două mari alianțe rivale – Antanta și Puterile Centrale – iar aventura războinică a României în Bulgaria avea să fie fatală poporului român, după ce România a început o nouă aventură belicoasă în 1916.

SFÂRȘITUL DOMNIEI LUI CAROL I (↑), ([SDLCI](#))

Despre sfârșitul domniei lui Carol I nu se cunosc date precise, însă se știe cu certitudine că arogantul prusac a încetat din viață la puțin timp după declanșarea Primului Război Mondial, în împrejurări incerte. Moartea regelui Carol I, intervenită subit la data de 27 septembrie/10 octombrie 1914, a fost atribuită deziluziilor sale cumplite, generate de refuzul politicienilor români de a aproba implicarea României în război alături de Germania, așa cum dorea Carol I. În contextul izbucnirii Primului Război Mondial, Carol dorea ca România să intre în război alături de Germania și de aliații săi, însă, pentru prima dată în lunga sa domnie, politicienii români s-au opus categoric acestei inițiative regale, susținând că neutralitatea armată a României este cea mai corectă opțiune strategică. Politicienii români erau divizați în două tabere rivale – o tabără filogermană, aliată a regelui, și o tabără rivală, anglofilă și filorusă – și fiecare tabără ar fi dorit ca România să intre în război alindu-se, fie cu Antanta, fie cu Puterile Centrale, conform afinităților taberei respective, însă tocmai aceste disensiuni ale politicienilor au determinat neutralitatea armată a României, mai ales că nici o tabără nu dispunea de o majoritate care să-i permită să impună taberei rivale voința sa.

Se spune că în acest context, atât de ostil lui Carol, arogantul prusac a fost afectat atât de grav de refuzul categoric al politicienilor români de a satisface doleanțele sale, încât ar fi suferit un atac de cord și ar fi murit subit, însă unele surse neoficiale susțin că de fapt prusacul s-ar fi sinucis, deoarece nu suporta umilința la care fusese supus de politicienii români. Astfel sfârșea Carol, punând capăt celei mai lungi, celei mai sângeroase, celei mai nefaste și celei mai criminale dintre domniile de până atunci ale spațiului românesc.

Ca o concluzie succintă a domniei lui Carol I, trebuie să menționăm că dacă facem abstracție de fastuosul festivism grandoman, afișat de Carol în orice împrejurare, personajul Carol s-a evidențiat clar în lunga-i domnie prin: caracterul pervers; cruzimea față de poporul român; disprețul profund(xenofob) față de români; setea de înavuțire; disprețul suveran al suveranului față de valorile democratice etc. Trebuie să menționăm că vina cea mai mare pentru tragediile generate poporului român de către Carol I trebuie împărțită în egală măsură între suveranul tiran și politicienii xenofilocrați, care l-au instalat pe Carol pe tronul României și au guvernat țara alături de rege.

Lunga domnie a lui Carol a fost sintetizată de Caragiale în pamfletul „Mare farsor, mari gogomani” în care autorul demască festivismul nejustificat, organizat de politicienii obedienți lui Carol, evidențiind și xenofilocrația servilă a „gogomanilor” corupți – aceste personaje ignobile și imunde din jurul suveranului – precum și caracterul real, frust, al suveranului farsor, din care redăm câteva fragmente :

„ Un comediant de bravură
Joacă de patruzeci de ani,
Făcând enormă tevatură
În faț-a niște gogomani.

.....
Și-ncet-încet, toți gogomanii
De-acest farsor au fost nebuni;

.....
Că-n loc să poarte o tichie,

Ca un farsor ce este, el
Și-a pus pe cap cu fudulie
O cască mândră de oțel.

.....
Nobil metal nu e oțelul,
Dar scump destul, destul de greu...
Ca rol fu mare mititelul !
Hai, gogomani, la jubileu !”

DOMNIA LUI FERDINAND (↑), (DLF)

IMPLICAREA ROMÂNIEI ÎN RĂZBOI (↑), (IRÎR)

Domnia lui Ferdinand, începută la 27 septembrie/10 octombrie 1914, nu debuta sub cele mai bune auspicii, ci dimpotrivă, viitorul părea tot mai sumbru, mai ales că războiul începuse și ambele tabere combatante (Antanta și Puterile Centrale) exercitau presiuni diplomatice intense, pentru a-l determina pe suveranul României să implice armatele țării în noul război. Ceea ce crea un disconfort teribil regelui era faptul că politicienii români erau divizați, ba chiar și familia regală era divizată, căci Ferdinand susținea categoric implicarea României (patria adoptivă) în război alături de Germania (patria reală a lui Ferdinand), în timp ce focoasa-i soție, regina Maria, susținea la fel de categoric că armatele României trebuie să se implice în război alături de Anglia și de Rusia (așa s-a și întâmplat), deși soluția cea mai corectă era păstrarea neutralității.

După cum se știe, criminalul I. C. Brătianu l-a selectat pe Ferdinand ca prezumtiv moștenitor al lui Carol tocmai pentru că era labil psihic și manevrabil, lipsit de personalitate, Brătianu sperând că un astfel de rege va fi manipulat total de fiul său, I. I. C. Brătianu, desemnat de el moștenitor al...P.N.L și pregătit intens pentru a deveni politicianul numărul unu în România. Perfidul I. C. Brătianu a omis din această ecuație criminală, xenofilocrată, că regii se mai și căsătoresc și nu s-a gândit nici un moment că Ferdinand va fi manipulat total chiar de soția sa, rolul politicienilor în influențarea deciziilor regelui fiind minor. Astăzi însă, xenofilocrații regaliști susțin că Ferdinand ar fi fost un rege energic, deși personalitatea ștearsă a regelui Ferdinand, precum și inițiativele sale personale, decise de fapt de regina Maria și de politicieni, contrazic aberantele afirmații eroizante ale regaliștilor xenofilocrați, care, involuntar, recunosc rolul minor al încoronatului rege Ferdinand în luarea deciziilor importante pentru țară, atunci când afirmă că infidela regină Maria ar fi avut un rol decisiv – evident pozitiv, susțin ei – în luarea celor mai importante decizii regale. În realitate, rolul regalității în politica românească din timpul domniei lui Ferdinand a fost negativ, chiar malefic pentru țară, fiind similar rolului malefic al întregii dinastii de Hohenzollern.

Din acesta scurtă prezentare rezultă indubitabil că cele două capete încoronate ale României nu erau interesate de problemele reale ale țării, generate de conflictul mondial, ci urmăreau doar satisfacerea doleanțelor proprii imperiilor din care proveneau, căci prusacul Ferdinand dorea ca România să susțină Germania (Puterile Centrale), iar britanica Maria, care susținea atât cauza Marii Britanii (era nepoata reginei Marii Britanii), cât și cauza Rusiei (era verișoară primară cu țarul Rusiei) dorea ca România să susțină Antanta. Oricum ar fi fost soluționat acest conflict familial al capetelor încoronate ale României, nici una dintre variante nu era în favoarea poporului român, căci ambele variante susțineau doar doleanțele expansioniste, nedisimulate, ale puterilor imperialiste din Europa acelor timpuri și nici una dintre taberele angrenate în conflict nu avea un interes real de a susține propășirea poporului român. Demagogic, ambele tabere susțineau că, în schimbul participării României la război, vor oferi României unele avantaje geo-politice.

Și politicienii români erau divizați, căci unii susțineau fără rezerve implicarea României alături de Puterile Centrale, în timp ce tabăra adversă susținea implicarea României alături de Antanta, întrucât oferta Antantei era mai generoasă. În realitate ambele oferte făcute de imperialiști României erau propagandistice și demagogice și aveau rolul de a deruta poporul român și de a-l determina să susțină decizia camarilei regale, după cum se va vedea și din desfășurarea evenimentelor, însă pen-

tru moment această divizare a familiei regale și a politicienilor români a fost favorabilă poporului român, căci nici una dintre tabere (filogermanii, pe de o parte, aliați ai lui Ferdinand, și rusofilii și anglofilii, pe de altă parte, aliați ai reginei Maria) nu deținea majoritatea și nu putea decide implicarea României în război. În acest context, s-a decis adoptarea unui compromis, favorabil poporului român, care consta în declararea și păstrarea neutralității armate a României. Din păcate această neutralitate armată a României a fost posibilă numai până în 1916, când tabăra rusofilă, aliată a reginei Maria, a reușit să dețină supremația asupra taberei germanofile și să încheie o alianță cu Antanta la 4/17 august 1916.

După cum se constată, și de astă dată România a intrat în război ca urmare a stupidelor alianțe determinate de gradele de rudenie sau de rivalitățile dintre capetele încoronate ale Europei, și nu pentru a apăra interesele României, cum demagogic se insinua atunci și susțin și azi istoricii și politicienii xenofilocrați. În acest context, este evident că România a participat la război doar pentru a susține una dintre taberele imperialiste aflate în conflict, respectiv Antanta, care dorea să-și sporească teritoriile deținute, prin acapararea teritoriilor imperiilor rivale.

Prin Tratatul de la București, România se alătura Antantei, anulând practic convenția similară, încheiată cu Germania, însă rusofilii susțineau că oferta Antantei era mult mai generoasă decât oferta Puterilor Centrale, deoarece Rusia susținea că în cazul în care Antanta va obține victoria împotriva Puterilor Centrale și va reîmpărți Europa, România va obține alipirea tuturor teritoriilor românești din Imperiul austro-ungar. Adică rușii ofereau românilor ceea ce le aparținea de drept – Transilvania, Banatul, Crișana, Maramureșul și Bucovina de Nord – dar nu ofereau și Moldova de Est, încorporată imperiului țarist. Este evident că oferta Rusiei era aparent generoasă, însă politicienii români au uitat rapid că și în 1877 Rusia a făcut oferte foarte generoase României, înainte de începerea războiului, însă după ce războiul s-a încheiat, Rusia nu a mai respectat tratatul încheiat cu România, și a obligat România să-i cedeze cele trei județe din Moldova de Est, adică județele Bolgrad, Cahul și Ismail, Rusia tratând atunci România ca pe un inamic învins și nu ca pe un aliat. De astă dată însă, situația României era mult mai gravă, căci intrarea României în război alături de Rusia se va dovedi catastrofală pentru poporul român. Această alianță inutilă, precum și implicarea României în război, îi acuză pe toți politicienii români, în frunte cu regele Ferdinand și regina Maria, care au luat această decizie malefică poporului român, căci prin această alianță ei au aservit Rusiei țariste armata și interesele României, mai ales că dintre cele două variante de alianțe posibile (nici una benefică României), România a ales varianta previzibilă ca fiind cea mai dezastruoasă pentru țară și pentru poporul român.

Se știe că în astfel de cazuri strategii militare și politici aleg varianta cea mai favorabilă, însă atunci politicienii și militarii români au ales varianta cea mai proastă, căci în timp ce intrarea României în război alături de Rusia însemna practic declararea ca inamici a vecinilor României de pe aproximativ 80 % din granițele României, cealaltă variantă ar fi însemnat că numai Rusia ar fi devenit inamicul României. Aceste aspecte demonstrează indubitabil că decizia de a renunța la neutralitate a fost cea mai proastă decizie pe care o puteau lua capetele încoronate ale României și elita militaro-politică, deoarece în urma acestei decizii lamentabile, România trebuia să-și apere granițele pe o lungime impresionantă, începând de la țărmul Mării Negre, continuând în Sud pe granița fluvială de pe Dunăre, cu Bulgaria, și mai departe, de la granița vestică a Serbiei cu Bulgaria, pe tot conturul hărții României, granița cu imperiul austro-ungar. În aceste condiții, singura graniță fără inamici rămânea numai granița fluvială de la gurile Dunării, pe brațul Chilia, până la confluența Dunării cu Prutul și apoi, pe Prut, până la granița de Nord cu austro-ungarii, adică aproximativ 20% din granița țării.

Având în vedere aceste aspecte geo-strategice negative pentru România, putem considera că de fapt tratatul de la București a fost indubitabil antiromânesc și îi descalifică total pe politicienii și militarii români care au susținut fără rezerve acest tratat perdant ab inițio, căci o țară condusă de politicieni patrioți și responsabili nu s-ar fi aliat cu nici una dintre taberele beligerante și ar fi menținut statutul de neutralitate, mai ales că în urma acestui gest iresponsabil, granița cu Bulgaria deve-

nea rapid un front impresionant, ușor de penetrat, care ar fi fost dificil de apărat chiar și de către o armata mult mai mare și mai dotată decât armata României. Evident, Bulgaria abia aștepta să-și ia revanșa, căci Bulgaria nu uitase că România a încălcat convenția încheiată cu Bulgaria în 1913 și, acționând mișelește, atacase Bulgaria, cauzând Bulgăriei mari pierderi teritoriale, inclusiv prin acapararea Cadrilaterului de către România.

DEFĂȘURAREA RĂZBOIULUI (↑), (DR)

Guvernul I. I. C. Brătianu ignoră toate manifestațiile antirăzboinice ale românilor (care aveau loc în perioada neutralității) recurgând la reprimarea sălbatică a manifestației antirăzboinice de la Galați, din 13/26 iunie 1916, când au fost uciși 9 protestatari, și ignoră chiar și greva generală din marile orașe ale României, organizată la 16/26 iunie 1916, în semn de protest față de represiunea sângeroasă a manifestației antirăzboinice de la Galați. Implicând România în război, împotriva voinței poporului român, regele și politicienii xenofilocrați sânt vinovați de trădarea intereselor naționale ale românilor și sânt responsabili de dezastrul politico-militar și economico-social pe care acțiunea lor iresponsabilă l-a declanșat în România.

Ignorând poporul român și toate aceste aspecte geo-strategice mai mult decât evidente, și subestimând potențialul militar al Puterilor Centrale, elita conducătoare a României a ales cea mai proastă variantă posibilă și, la 14/27 august 1916, a declarat război Puterilor Centrale. A doua zi, unități ale armatei române trec Carpații în Transilvania, defilând spre ceea ce părea a fi o victorie facilă și de răsunet pentru armata României, numai că ceea ce la început părea a fi un marș triumfalist (ca în 1913, când armata română nu a întâmpinat nici o rezistență pe teritoriul Bulgăriei, întrucât grosul armatei bulgare era concentrat pe fronturile de Vest și de Sud) s-a dovedit în foarte scurt timp a fi un posibil dezastru militar și politic căci, deși la început unitățile armatei României repurtau succese pe frontul din Transilvania (datorate și faptului că Imperiul austro-ungar nu avea efective mari în zonă), situația dezastruoasă de la Turtucaia a determinat retragerea a șapte divizii românești de pe frontul din Transilvania, în scopul întăririi frontului sudic, însă această măsură a slăbit frontul din Transilvania și nici nu a salvat România de dezastrul militar cvasitotal, prefigurat de dezastrul de la Turtucaia, care s-a produs la doar câteva zile de la începerea luptelor, adică la 24 aug. / 6 sept. 1916. Această nesăbuiță a militarilor români a permis inamicilor să-și replezeze forțele în Transilvania și să declanșeze contraofensiva, astfel că armatele României, care ajunseseră pînă la Sibiu, au fost silit să se retragă în România. Concomitent, armatele Puterilor Centrale, concentrate în jurul României, și-au repliat rapid uriașa mașină de război și au declanșat atacuri aproape concomitente, pe aproape toată granița României cu aliații Puterilor Centrale.

Deoarece decizia politico-militară de intrare a României în război alături de ruși s-a dovedit rapid ca fiind cea mai proastă decizie posibilă, armatele României au fost obligate să lupte pe mai multe fronturi, cu inamici superiori ca tehnică militară și ca efective, care invadau România aproape prin toate punctele cardinale: în Sud, prin Dobrogea și peste Dunăre; în Vest, peste Jiu și Olt și în Nord, prin Transilvania. Deși rușii promisese sprijin militar, în realitate acest sprijin a venit târziu, numai în Dobrogea, abia numai după ce impresionante forțe ale armatelor românești fuseseră încercuite de trupele bulgaro-germane la Turtucaia, cauzând armatei României uriașe pierderi în tehnică militară și efective, armata României pierzând atunci aproximativ 34.000 de oameni: morți, răniți, dispăruți și prizonieri. Pierderile sângeroase ale românilor au totalizat 160 de ofițeri și aproximativ 6.000 de soldați (morți și răniți), respectiv 480 de ofițeri și 28.000 de soldați ajunși în prizonierat, după numai zece zile de la declanșarea luptelor.

Bătălia de la Turtucaia, prin consecințele sale, a fost dezastruoasă pentru întreaga implicare a României în război, căci a determinat eșecuri rapide ale trupelor românești și pe celelalte fronturi, culminând cu o nouă capitulare a unor efective militare pe Cerna (Oltenia) și cu ocuparea capitalei României la 23 nov/ 6 decembrie. Cu această ocazie s-a văzut că și faimoasa cetate a Bucureștiului, construită de Carol I ca o centură de fortificații în jurul capitalei, a fost complet inutilă, „eroul” Ferdinand și guvernanții fugind în Moldova, lăsând capitala de izbeliște, pradă invadatorilor. În ceea ce privește frontul de Sud (de pe frontiera româno-bulgară) pierderea Turtucaiei a permis trupelor bul-

garo-germane să atace și să ocupe Dobrogea, dar și să atace România peste Dunăre, pe la Zimnicea, deschizând drumul către București. Mult mai grav a fost însă și faptul că pe frontul de Nord (din Transilvania) ofensiva desfășurată de trupele române împotriva trupelor germane și austro-ungare a fost oprită în preajma Sibiului, frontul acesta fiind slăbit, deoarece comandamentul armatei române luase din acest sector șapte divizii, pe care le transferase pe frontul de Sud, pentru a întări acest front. După dezastrul de la Turtucaia, șase dintre aceste divizii au revenit pe frontul de Nord, dar nu au mai putut opri ofensiva trupelor germane și austro-ungare din Transilvania, care declanșaseră contraofensiva antiromânească, ce s-a soldat cu împingerea trupelor române pe linia Carpaților și, pe de altă parte, a permis ulterior cucerirea Olteniei, a Munteniei, a Dobrogei și chiar și a sudului Moldovei.

Această inutilă aventură războinică, decisă de capetele încoronate ale României, cauzase României în numai câteva luni imense pierderi materiale și umane, căci până la sfârșitul anului 1916 nu mai o parte a Moldovei mai rămăsese neocupată de inamici, frontul stabilizându-se pe linia Siretului, în ianuarie 1917, după ce inamicii cuceriseră și Brăila și Focșani, adică aproximativ două treimi din teritoriul României.

Această situație dramatică a poporului român a fost generată de factorii decidenți iresponsabili la cel mai înalt nivel (regele și guvernul) care au încheiat o alianță nefastă poporului român și care, prin înfrângerea severă a armatelor românești, demonstra clar că „aliații” României nu aveau intenția de a ajuta efectiv România, căci înfrângerea României era și urmarea faptului că „aliații” nu și-au respectat nici măcar parțial angajamentele militare față de România.

Situația poporului român era dramatică, deoarece, înaintea retragerii armatei române în Moldova, armata română a produs deliberat imense distrugeri de bunuri, pentru ca acele bunuri să nu cadă în mâinile inamicilor. Astfel, au fost incendiate instalațiile petroliere și rezervele de petrol; au fost distruse și alte instalații industriale care nu puteau fi transferate în Moldova; au fost distruse și căi ferate și chiar rezervele de cereale care nu puteau fi transportate. Toate aceste măsuri „strategice” au cauzat numeroase suferințe poporului român: atât românilor rămași în România ocupată, cât și celor care migraseră în Moldova, astfel că, la finele anului 1916, economia țării era pe marginea prăpastiei, însă guvernărilor nu le păsa de suferințele generate poporului român și refuzau să încheie armistițiul cu Puterile Centrale. Armistițiu care ar fi fost mult mai benefic poporului român – decât continuarea irațională a războiului alături de Antanta – dacă ar fi fost încheiat imediat după dezastrul de la Turtucaia. Și în Moldova situația devenea dramatică – din cauza refugiaților, dar și din cauză că nici localnicii nu mai dispuneau de rezerve suficiente – așa că suferințele poporului se amplificau și mai mult, mai ales că în 1917 a izbucnit și o epidemie de tifos, care făcea ravagii atât printre civili cât și printre militari.

După cum se vede, bătălia de la Turtucaia a însemnat în realitate nu numai un dezastru militar ci, în primul rând, a fost un imens dezastru politico-economic, generat României de capetele încoronate ale țării și de politicienii iresponsabili, care au implicat România absolut inutil într-un război imperialist, care viza reîmpărțirea țărilor mici din Europa, între cele mai criminale puteri imperialiste care dominau bătrânul continent: Imperiul austro-ungar și Imperiul țarist.

Deși bătălia de la Turtucaia rămâne cea mai severă înfrângere a armatei române în Primul Război Mondial și a avut loc la mai puțin de o luna de la implicarea României în război alături de Rusia, politicienii și capetele încoronate ale României (I. I. C. Brătianu și Ferdinand) au ignorat imensul pericol care se prefigura și – regele și numeroasa sa familie, mai întâi, și apoi guvernul, – au părăsit Bucureștiul, refugiindu-se la Iași, transferând totodată și tezaurul României în fosta capitală a Moldovei, devenită ad-hoc capitala României. Acest comportament laș al capetelor încoronate și al guvernului condus de I. I. C. Brătianu a generat și în 1917 cumplite suferințe poporului român și nemărate victime omenești, în celebrele bătălii de la Mărășești, Mărăști și Oituz, din vara anului 1917. Deși în mod logic România ar fi trebuit să încheie un armistițiu cu Puterile Centrale încă din august 1916, adică imediat după dezastrul de la Turtucaia, regele și Brătianu au ignorat că armistițiul ar fi fost preferabil, deoarece nu ar mai fi cauzat României inutile pierderi umane și materiale, și

au decis continuarea inutilă a luptelor. Din păcate însă, elita politico-militară și capetele încoronate ale României nu au ținut cont de interesele inalienabile ale poporului român și au continuat să folosească potențialul economic și militar al României pentru a sprijini irațional Rusia țaristă, care pînă la urmă și-a însușit și tezaurul României, care a fost transferat în Rusia de guvernul iresponsabil al lui I. I. C. Brătianu – cu aprobarea expresă a regelui Ferdinand – chiar și după ce Rusia nu mai reprezenta stabilitate politică.

Primul transport al valorilor tezaurului a avut loc în decembrie 1916, deși familia regală și guvernul statului nu și-au părăsit țara, însă probabil că ei se pregăteau de exil în Rusia și de aceea au decis să transfere în Rusia și tezaurul care fusese deja transportat în Moldova și care le-ar fi fost util lor în cazul în care țara ar fi fost cucerită integral de armatele Puterilor Centrale. În scurt timp Rusia nu mai era un stat sigur, deoarece țarul era înlăturat de la putere, în urma revoluției burghezo-democratice din februarie 1917, și puterea era preluată de un guvern provizoriu. Ignorând acest aspect, guvernul român efectuează și al doilea transport, transferând în Rusia întregul tezaur.

Deși aparent se reușise stabilizarea frontului în Moldova, iresponsabilii politici români erau îngrijorați în continuare de posibilitatea spargerii frontului de către armatele germane și de înfrângerea definitivă a țării și de aceea pregăteau intens evacuarea guvernului și a camarilei regale în Rusia, la Poltava sau la Herson, în Crimeea, unde deja se făceau pregătiri pentru instalarea familiei suveranilor și a miniștrilor. Probabil că transferul elitei politice românești în Rusia a fost factorul determinant real, care a legitimat transferul tezaurului țării în Rusia, regele Ferdinand și politicienii din jurul său dorind să-și asigure în continuare huzurul și în Rusia, în cazul în care România ar fi fost ocupată în întregime. Ceea ce l-ar fi obligat pe Ferdinand să părăsească România și să piardă privilegiile pecuniare regale. Evident că în acest caz tezaurul adăpostit la ruși ar fi rămas la dispoziția suveranului și a politicienilor obedienți lui: adică ar fi rămas la dispoziția celor care au generat dezastrul țării și care urmăreau să-și asigure în continuare huzurul, furând practic tezaurul țării.

Această ipoteză este susținută și de faptul că Moscova era deja afectată de manifestări revoluționare și antirăzboinice în vara anului 1917 și, ignorând insecuritatea din Rusia, guvernul Brătianu a hotărât să transfere tot în Rusia și ultima parte a tezaurului. Este evident că în astfel de condiții de insecuritate, al doilea transfer al tezaurului în Rusia nu mai era justificat, întrucât Rusia nu mai era o țară stabilă și nu mai putea garanta integritatea tezaurului României, însă pentru Ferdinand și pentru guvernul Brătianu nu exista o altă opțiune, mai ales că, în sfârșit, capetele încoronate și guvernul înțeleșeseră că România nu mai avea șanse reale de a-și păstra independența și, în cazul în care armatele Puterilor Centrale cucereau și Moldova, elita politico-militară, în frunte cu familia regala, ar fi fost obligată să se refugieze în Rusia.

După cum se știe, la 25 oct./ 7 nov. 1917 în Rusia începe revoluția socialistă condusă de Lenin și, în urma victoriei revoluției, Lenin solicită ieșirea Rusiei din război și, la 22 nov./5 dec. 1917, Rusia și Germania semnează armistițiul de la Brest-Litovsk, Rusia încetând practic războiul și, implicit, și colaborarea militară cu România.

Deoarece Rusia încetase participarea la război, România rămânea singură și izolată în fața armatelor Puterilor Centrale, căci ajutorul militar oferit de ceilalți aliați din Antanta era doar simbolic și mai era reprezentat de așa-zisa misiune franceză Berthelot, care nu reprezenta un sprijin militar real. După ce Rusia încheia la 22 nov./5 dec. 1917, la Brest-Litovsk, armistițiul de încetare a operațiunilor militare, angajând și România, guvernul român înaintează aliaților un memoriu, cu scopul de a-i convinge că salvarea României de la dezastrul iminent care se prefigura era condiționată de încheierea unui armistițiu separat, între România și Puterile Centrale. Chiar dacă reprezentanții Antantei pe lângă guvernul României, prezenți la Iași, au recunoscut gravitatea situației pentru România, acest lucru nu l-a împiedicat pe arogantul general Henri Berthelot, șeful misiunii franceze, să afirme că această pretenție a autorităților române reprezenta un gest de trădare – al României față de aliați – însă arogantul francez a uitat să menționeze că „aliații” României din Antanta (fără Rusia) nu au acordat niciodată un ajutor militar real României, întrucât toate eforturile militaro-economice făcute de România, prin participarea la război alături de Antanta, au fost numai în folosul „aliaților” și în

dezavantajul României. Propunerea de armistițiu înaintată de România a fost acceptată în final și de aliați și de Puterile Centrale și, în aceste condiții, guvernul României încheie la 26/nov./9 dec. 1917, la Focșani, armistițiul cu Puterile Centrale, punând capăt inutilului și devastatorului război, însă consecințele acestei aventuri războinice inutile nu se terminaseră, populația României suferind în continuare mari privațiuni. Armistițiul a fost prelungit de mai multe ori, până la încheierea Păcii de la București, dar ostilitățile au continuat sub o altă formă. Pe de o parte, retragerea dezordonată a militarilor ruși, cărora Lenin le ceruse imperativ să nu mai lupte împotriva foștilor inamici, a determinat militarii ruși, aflați pe teritoriul României, să se comporte ca ocupanți, armata României fiind nevoită să apere populația de jafurile și distrugerile provocate de „aliații” ruși și să facă față la atacuri neașteptate ale acelorasi „aliați”. Pe de altă parte, guvernul României trebuia să facă față și pretențiilor hegemonice ale Rusiei față de România, căci bolșevicii intenționau să transforme România într-o republică sovietică, ceea ce denotă încă o dată că România nu trebuia să se implice în război, întrucât marile puteri imperialiste ale momentului (aparent aliate ale României, adică: Imperiul Britanic, Imperiul francez și Imperiul țarist, devenit bolșevic) au urmărit permanent doar obținerea de avantaje politico-militare pentru ele și nu erau interesate să ajute România.

După cum se știe, pacea dintre România și Puterile Centrale, s-a încheiat în două etape: Tratatul preliminar de la Buftea, încheiat la 5/18 martie 1918 și Tratatul de la București, semnat de România la 24 aprilie/ 7 mai 1918, pe de o parte, și Germania, Bulgaria, Austro-Ungaria, Turcia, pe de altă parte.

Acest tratat era dezastruos pentru România, căci dacă un astfel de tratat s-ar fi semnat imediat după consumarea dezastrului de la Turtucaia, probabil că și consecințele ar fi fost minime, însă deoarece România a continuat războiul inutil alături de Rusia, acum trebuia să suporte consecințe dintre cele mai catastrofale pentru țară și pentru poporul român, căci prin acest tratat România ceda toată Dobrogea către Bulgaria, accepta rectificări de frontieră în Carpați (cedarea trecătorilor către Austro-Ungaria, în suprafață totală de aproximativ 5.600 km pătrați) și pierdea – pentru 90 de ani – monopolul asupra petrolului românesc, al comerțului cu cereale, al exploatarei și prelucrării lemnului, al căilor ferate române etc. care era astfel cedat inamicilor României.

La aceste imense pierderi se mai adăuga și pierderea tezaurului, deci dezastrul României era imens și fusese generat de capetele încoronate ale țării și de iresponsabilii politicieni liberali xenofilo-rați.

Această aventură războinică, pusă la cale de iresponsabilii Ferdinand și I. I. C. Brătianu, a cauzat României imense pierderi în vieți omenești și a produs un adevărat dezastru economico-social în România și numai evoluțiile imprevizibile din Rusia și din Europa, din cursul anului 1918, au salvat țara de la dispariție. După cum se vede, nu „eroismul” și clarviziunea politicienilor români, în frunte cu regele Ferdinand și I. I. C. Brătianu, au salvat țara de la dezastru, așa cum susțin istoricii xenofilo-rați, obedienți dinastiei de Hohenzollern, ci conjunctura internațională favorabilă, determinată de prăbușirea imperiilor Puterilor Centrale. Încă o dată se vede inutilitatea dinastiei de Hohenzollern pe tronul României, căci faptul că pe tronul României se afla un Hohenzollern, căsătorit cu o prințesă care provenea din dinastia engleză, nu a avut nici un fel de urmări pozitive ci, dimpotrivă, tocmai faptul că cele două capete încoronate ale României nu erau de naționalitate română a fost factorul decisiv, malefic României, care a provocat imensul dezastru politico-militar și economic, care se prefigura și în urma semnării de către guvernării români a înrobitorului tratat de pace. Tratatul preliminar de pace de la Buftea, dintre România și Puterile Centrale, a fost semnat de guvernul germanofilului conservator Marghiloman, instalat de Ferdinand la 5/18 martie 1918, chiar în ziua instalării guvernului conservator, care înlocuia guvernarea I. I. C. Brătianu. Acest tratat preliminar împovăra poporul român, consfințea imense pierderi teritoriale și înstrăina economia României, dar nu reducea privilegiile elitei, în frunte cu Hohenzollernii: adevărații vinovați de imensul dezastru provocat țării, prin implicarea inutilă a României în război și prin înstrăinarea tezaurului țării.

Salvarea României a venit tot de la ruși, dar indirect și involuntar, căci ideile bolșevice au pătruns și în armatele Puterilor Centrale, slăbind combativitatea și loialitatea trupelor Puterilor Centra-

le și, spre sfârșitul anului 1918, Puterile Centrale se recunosc învinse și imperiile austro-ungar și german se prăbușesc definitiv și, asemenea Imperiului țarist, se destramă. În etapa următoare, harta Europei este redesenată de imperiile care s-au detașat ca învingătoare – imperiile francez și britanic – care vor organiza curând și un fastuos cadru (Conferința de Pace de la Paris, din 1919) pentru încheierea unor așa-zise tratate de pace, în cadrul cărora se va proceda la împărțirea teritoriilor deținute anterior de imperiile Puterilor Centrale.

G. Topîrceanu, ajuns prizonier la bulgari după dezastrul de la Turtucaia, descrie inutilitatea acestui război pentru români, dar și inutilitatea războiului pentru umanitate, acuzându-i de provocarea acestor dezastre umanitare pe politicienii români, în frunte cu capetele încoronate ale României. Iată câteva fragmente din scrierile memoriale “PIRIN-PLANINA” din vol. II de “SCRIERI”, apărut la editura Minerva în 1983, scrise în maniera caracteristică umoristului Topîrceanu:

<< “Toată lumea, de pe toată fața globului pământesc, e convinsă acum până-n vârful unghiilor, ca și înainte de 1914, că războiul e o calamitate, o rușine pentru civilizația noastră etc.”...

“S-ar părea că cei mari, cari pun la cale războaiele, trebuie să fie niște oameni răi, împietriți la suflet...Nu cred.”...

„Am văzut la Sofia pe kaizerul Germaniei, socotit drept principalul autor al războiului mondial. Nu părea deloc om rău. „

...” Râdea.” >>

Și continuă în aceeași manieră :

<<“ Ce cumplită nenorocire e războiul!” a exclamat însuși Napoleon, pe câmpul de luptă de la Eylau, într-o seară când îi era frig și mâncase numai cartofi copti, din cauza întârzierii cantinelor – dovedind prin aceasta o mare sensibilitate la suferința aproapelui. Probă că nu el a provocat războaiele napoleoniene, în care un milion de oameni și-au semănat oasele pe atâtea câmpuri de bătălie. (Mă întreb numai: dacă nu s-ar fi născut Napoleon, ar mai fi murit acei oameni, așa cum au murit ?) >>

Evidențiind justificatul sarcasm antibelicos al lui Topîrceanu, mutatis mutandis, putem să ne întrebăm și noi: dacă nu s-ar fi născut Ferdinand și I. I. C. Brătianu, ar mai fi murit inutil acei români așa cum au murit? Ce câștigă poporul român dacă și în prezent iresponsabilii xenofilocați perversi îi eroizează neconținut pe acești măcelari ai românilor ? Cui folosește această aberantă eroizare a unor criminali?

Răspunsul la aceste pertinente interogații este, indubitabil, invariabil: Hohenzollernilor, progeniturilor lor și cozilor de topor xenofilocrate, și nu poporului român!

CONFERINȚA DE PACE DE LA PARIS (↑), ([CDPDLP](#))

Trebuie să menționăm că în timpul acestei conferințe doleanțele statelor mici (23 de țări, printre care și România, considerate învingătoare) nu erau luate în considerare de către „Cei patru mari” (David Lloyd George, Marea Britanie; Vittorio Orlando, Italia; George Clemenceau, Franța, gazda conferinței și Woodrow Wilson, S.U.A.) care practic reîmpărțeau Europa, conform intereselor lor, ignorând total drepturile egalitariste și etnice ale statelor și, din această cauză, se iscau deseori conflicte chiar și între cei patru mari. Tot din această cauză, semnarea tratatelor dintre învingători (27 de state) și învinși (Germania, Austria, Ungaria, Bulgaria și Turcia) era tergiversată de interminabile conferințe, care aparent urmăreau obținerea consensului, dar în realitate urmăreau impunerea hegemoniei unora dintre cei patru mari; dintre care se detașa tot mai mult Franța, care avea doleanțe ferme și folosea avantajul teritorial și al puterii militare de care dispunea, pentru a-și impune hegemonia în Europa și pentru a ocupa locul strategic, rămas vacant după prăbușirea imperiilor învinse, dar și a aliatului Imperiu țarist, Franța ignorând uneori total doleanțele celorlalți aliați (în special Marea Britanie și S.U.A.), mai ales că președinte al Conferinței a fost proclamat reprezentantul țării gazdă, Georges Clemenceau.

Hotărârile finale nu au fost luate prin consens, de delegațiile tuturor statelor participante, ci au

fost stabilite și impuse tuturor țărilor mici de delegații celor patru mari puteri, delegațiile statelor mici fiind doar consultate, ceea ce a generat protestele țărilor mai mici, care luptaseră de partea Antantei, însă marile puteri nu au făcut concesii importante micilor state, trasând noile granițe așa cum au vrut cei patru mari.

Tratatele de la Saint-Germain și de la Trianon au oficializat întregirea României, la care aderaseră prin acte de unire toate provinciile românești din Imperiul austro-ungar, precum și Moldova de Est, care reușise să-și proclame mai întâi independența față de Imperiul țarist, destrămat de războiul civil care era în desfășurare în fostul imperiu.

MAREA UNIRE (↑), (MU)

Trebuie să menționăm că armata română a intervenit în 1918 numai în Moldova de Est, la solicitarea localnicilor, pentru a alunga rușii bolșevici, care doreau ca acest vechi pământ românesc să rămână în componența noului Imperiu bolșevic, instaurat de Lenin, la adăpostul unor teorii marxiste. În aceste condiții, bolșevicii, conduși de Lenin, au considerat intervenția armatei române ca fiind un act de agresiune al României, (deși România își apăra un străvechi teritoriu, furat de țariști în 1812) și a rupt relațiile diplomatice cu România, confiscându-i totodată și tezaurul, depozitat de Ferdinand în Rusia.

Este evident că România și românii au exploatat momentul istoric și astfel, mai întâi Sfatul Țării din Moldova de Est (Basarabia), la 27 martie/9 aprilie 1918, hotărăște unirea acestei provincii cu România, apoi Consiliul Național Român din Bucovina hotărăște la data de 15/28 nov.1918 unirea Bucovinei cu România. Transilvănenii și bănățenii s-au mobilizat și ei și, la data de 18 nov./ 1 dec.1918, au organizat la Alba Iulia Marea Adunare Națională, care a hotărât de asemenea unirea Transilvaniei și a Banatului cu România. În acel an, unioniștii din fostele provincii românești aflate sub stăpânire străină au avut posibilitatea de a-și împlini doleanțele unioniste, care erau înăbușite de secole de ocupații samavolnici ai românilor. Deși românii nu au ratat această oportunitate oferită de destrămarea imperiilor criminale ale Europei și înfăptuiseră marea unire din 1918, care a fost realizată de către unioniștii din provinciile românești respective, istoricii xenofilocrați, obedi-enți Hohenzollernilor, susțin că meritele realizării unirii revin în totalitate politicianilor români de la București, în frunte cu regele Ferdinand, această irațională afirmație fiind o insultă la adresa unioniștilor.

Unirea nu era deplină dacă nu era recunoscută de tratatele de pace și de aceea România a semnat la 4 iunie 1920 Tratatul de pace de la Trianon (Tratatul de la Trianon a intrat în vigoare la 26 iulie 1921), dintre învingători și Ungaria. Tratatul însă a înjumătățit Banatul, cei patru mari oferind Serbiei Banatul de Vest, argumentând că dacă întregul Banat ar fi rămas României, granița Serbiei cu România s-ar fi aflat prea aproape de capitala Serbiei.

Contrar realităților istorice, istoricii xenofilocrați, obedi-enți Hohenzollernilor, diminuează meritele exclusive ale unioniștilor în înfăptuirea marii uniri din 1918 și îi eroizează pe Ferdinand și pe Maria, atribuindu-le cognomene de genul: Ferdinand, întregitorul de patrie; Ferdinand cel loial etc. iar cei mai exaltați dintre ei susțin că aventurile amoroase ale reginei Maria cu diverși politicieni și militari (din timpul Conferinței de Pace de la Paris) ar fi avut un rol decisiv în favorizarea României, deși în realitate România (ca și majoritatea țărilor mici) nu a fost favorizată.

Se știe că încoronatul rege Ferdinand Victor Adalbert de Hohenzollern-Sigmaringen, supranumit și „cel loial” sau „întregitorul de patrie” s-a încoronat ca rege al tuturor românilor abia pe 15 octombrie 1922, la Alba Iulia, ”loialul” Ferdinand tergiversând atât de mult recunoașterea oficială a Marii Uniri de la 1918 deoarece nu dorea să supere unele cancelarii occidentale (în special Germania, adevărata lui patrie) care nu erau de acord cu înfăptuirea Marii Uniri de la 1918 și contestau tratatele de pace de la Paris.

Trebuie să menționăm că Ungaria nu voia să cedeze Transilvania și, din această cauză, între armatele române și maghiare au avut loc lupte între aprilie și iulie 1919, culminând cu ocuparea Bu-

dapestei de către armatele române, de la 4 august pînă în noiembrie 1919, pretențiile nejustificate ale Ungariei fiind astfel înlăturate de armata română, Marea Unire fiind astfel desăvârșită.

FAMILIA REGALĂ ȘI NOUA ORDINE POSTBELICĂ (↑), ([FRȘNOP](#))

„Familiei regale”

„Ferdinand, deși e rege,
Când e vorba de femei
Și de vin, nu prea alege,
Dar Maria bea Știrbey! “

După cum se vede și din aceasta epigramă a lui Cincinat Pavelescu, care a fost un apropiat al curții lui Ferdinand, moralitatea familiei regale era în ton cu sentimentele antiromânești, disprețuitoare, ale familiei regale față de poporul român, căci nu numai regina Maria și Ferdinand aveau legături amoroase scandaloase, cunoscute și de românii de rând, ci chiar și copiii lor. În timpul primului război mondial, Carol, în uniformă de ofițer rus, a dezertat de pe front la 27 august/9 septembrie 1918, a părăsit unitatea militară pe care o comanda, a fugit la Odessa și s-a căsătorit cu Zizi Lambrino, fără a avea acceptul familiei. (În timpul războiului, pentru dezertare pedeapsa era: degradarea militară și condamnarea la moarte, însă Carol, fiind prusaco-englez cu sânge „albastru” nu a fost pedepsit.). Numai că această căsătorie a lui Carol cu Zizi a însemnat încălcarea Statutului Casei Regale, care prevedea că prinții casei regale a României se puteau căsători numai cu persoane din alte case regale. Pentru a rezolva mai bine această problemă dinastică, la presiunea lui Ferdinand, printr-o sentință nejustificată, tribunalul Ilfov a anulat la 8 ianuarie 1919 căsătoria lui Carol cu Zizi, însă relația lor amoroasă a continuat, iar la 8 august anul următor li s-a născut un fiu, considerat nelegitim, deoarece s-a născut după anularea căsătoriei și nici nu fost recunoscut de Carol. Demersurile făcute de familia regală și de oamenii politici, pentru a-l despărți efectiv pe Carol de Zizi Lambrino, nu au reușit să îl determine pe Carol să renunțe la relația sa cu Zizi și au avut un efect contrar, căci iubărețul Carol i-a trimis regelui Ferdinand la 1 august 1919 o declarație scrisă, prin care renunța din proprie inițiativă la calitatea de principe moștenitor al Coroanei României.

Supărat pe atitudinea lui Carol, Ferdinand i-a impus acestuia domiciliu forțat într-o mănăstire, la Bistrița, separându-l de Zizi Lambrino. În cele din urmă, eforturile familiei regale de a-l determina pe Carol să se răzgândească au fost încununate de succes, așa că la 20 februarie 1920 Carol a renunțat la renunțarea la tron și a promis că se face băiat cuminte și că se vă căsători legal numai cu încuviințarea tatălui său, regele Ferdinand.

Deși la 8 ianuarie 1920 Zizi Lambrino dăduse naștere unui fiu, botezat Mircea Grigore, acesta nu a fost recunoscut ca fiu legitim al lui Carol, iar regele Ferdinand și politicienii au considerat că rezolvarea definitivă a acestei scandaloase afaceri dinastice se poate realiza numai prin exilarea lui Zizi și a copilului său în afara țării, așa că Zizi, împreună cu copilul său, a fost exilată în Franța, statul român asigurându-i o pensie viageră substanțială. Conform documentelor vremii, Zizi Lambrino primea de la statul român o rentă anuală în valoare de 110.000 franci francezi, începând cu 1 iunie 1920, precum și suma de 500.000 lei, ca „primă de instalare” în vila pusă la dispoziția ei tot de statul român.

În timp ce în țară probleme mult mai importante își așteptau rezolvarea, regele și regina erau preocupați de relațiile amoroase ale copiilor lor și ale lor, așa că au decis ca amoroșul Carol să fie pedepsit deosebit de „aspru” și l-au trimis într-o călătorie în jurul lumii, pentru a o uita pe Zizi Lambrino, care a fost exilată la Neuilly, statul român secătuit de aventura războinică fiind astfel obligat să suporte și material costurile enorme ale aventurilor amoroase ale lui Carol.

În cele din urmă, Ferdinand a reușit să-l convingă pe Carol să se căsătorească conform statutului său și, la 10 martie 1921, Carol s-a căsătorit la Atena cu prințesa Elena a Greciei și, în scurt timp, Elena a născut la 25 octombrie 1921 un fiu, botezat Mihai. Deși acest mariaj părea a împăca pe toată lumea, relația lui Carol cu Elena s-a deteriorat în scurt timp, întrucât Carol a găsit o alta amantă (Elena Lupescu) și a părăsit-o pe Elena, soția lui legitimă. Ca urmare a scandalului declanșat, Carol

a renunțat a treia oară la calitatea sa de moștenitor, în decembrie 1925, în favoarea fiului său minor Mihai, Carol părăsind țara împreună cu Elena Lupescu.

Deși după războiul mondial în România Mare apăruseră multe partide și lupta de clasă se accentua, întrucât proletariatul urban devenea tot mai numeros și mai vocal, organizând greve (de regulă guvernării foloseau armele pentru a „pacifica” și muncitorii greviști, așa cum procedaseră și cu țărani răsculați) cuplul regal era preocupat de fast și de îmbogățirea numeroasei familii regale, ignorând realele probleme ale statului român. Din aceasta scurtă prezentare se vede adevăratul caracter al regelui Ferdinand de Hohenzollern, care era preocupat mai mult de îmbogățirea familiei regale, de fast și de huzur, de mușamalizarea scandalurilor amoroase ale membrilor familiei sale, și nu de rezolvarea problemelor grave ale poporului român, domnia lui Ferdinand demonstrând indubitabil inutilitatea monarhiei xenocrate ca formă de stat.

La 20 iulie 1927 Ferdinand a murit și, conform vetustelor principii monarhiste, ar fi trebuit ca tronul României să fie ocupat de iubărețul Carol, care fusese decăzut din drepturi, fiind obligat să renunțe la tron în favoarea fiului său Mihai, așa că noul rege al României a devenit un copil (ceea ce demonstrează încă o dată că monarhia este cea mai proastă formă de organizare a unui stat) care nu putea conduce efectiv țara și de aceea conducerea țării a fost încredințată unei regențe.

În concluzie, putem spune că domnia lui Ferdinand a fost mult mai scurtă decât domnia lui Carol I, dar a fost mult mai criminală și mai iresponsabilă, căci Ferdinand a trimis inutil la moarte sute de mii de români, a distrus aproape complet economia țării, a înstrăinat tezaurul și aproape desființase România.

REGENȚA (↑), (R)

La data de 20 iulie 1927, odată cu decesul regelui Ferdinand, în România intra în funcțiune Regența, care era constituită din cei trei regenți – principele Nicolae, patriarhul Miron Cristea și Gh. Buzdugan – care în aceeași zi au depus jurământul.

Regența a fost considerată benefică de liberalii lui I. I. C. Brătianu, dar a fost criticată de către toți adversarii liberalilor, care considerau că nici componența regenței nu era cea mai potrivită, întrucât toți cei trei regenți erau lipsiți de experiență politică. N. Iorga a comentat nefavorabil regența, el considerând că cei trei regenți nu erau potriviți, deoarece: patriarhul Miron Cristea nu deținea experiența politică necesară; magistratul Buzdugan nu avea experiență de politician; prințul Nicolae era total nepotrivit și nici nu dorea să fie implicat în conducerea statului.

Iată cum comenta N. Iorga componența regenței: „Acum țara a rămas pe seama lui Brătianu, care o duce la pieire. Regența e în mâna lui. Ce poate să facă un popă, care a ajuns patriarh? [...] Mai este în Regență bătrânul Buzdugan. Bun magistrat, e drept [...] Ce poate să știe un om care a stat toată viața cu nasul în dosare și coduri, din rosturile complicate ale treburilor politice? Cât despre principele Nicolae ce să mai vorbim? El nici nu vrea să fie regent. Îl ține Brătianu cu sila“.

Comentatorii regenței consideră că marele istoric a avut dreptate, mai ales că și alte figuri proeminente ale politicii și culturii românești aveau păreri aproape identice, sau chiar mai incisive, față de componența regenței. Pe lângă faptul că regența debuta cu atâtea critici, trebuie să remarcăm că liberalii susțineau fără rezerve această componență a regenței și au găsit și un prilej de a mai da iama prin finanțele țării, așa că, la 2 august 1927, guvernul a adoptat proiectul de lege pentru fixarea listei civile a Casei Regale, potrivit căruia minorul rege Mihai dispunea de 22 milioane de lei (din care 6 milioane pentru regenții Miron Cristea și Gh. Buzdugan), principele Nicolae dispunea de 7 milioane de lei, regina Maria dispunea de 20 de milioane de lei, iar principesa Elena (mama lui Mihai) dispunea de 7 milioane de lei, ceea ce reprezenta un efort bugetar considerabil. Din momentul în care regența a devenit efectivă, s-a văzut clar că întreaga putere politică din România a fost concentrată în mâinile lui Ion I. C. Brătianu, iar monarhia de Hohenzollern devenise un decor festivist-fastuos, necesar omnipotentului președinte al P.N.L. Ion I. C. Brătianu, care în acest fel își legitima supremația politică și își subordona și instituția regenței, prin numirea în funcții a unor perso-

nalități obediente Brătienilor – patriarhul Miron Cristea și Gh. Buzdugan – care deveniseră regenți pentru că au avut susținerea liberalilor și a lui Ion I. C. Brătianu.

Unii comentatori politici consideră că Ion I. C. Brătianu a ajuns la apogeul carierei sale politice în timpul regenței, realizând astfel dorința tatălui său, care îl pregătise tocmai pentru a deveni adevăratul conducător al României, prin dominarea indiscutabilă a ignobilei dinastii de Hohenzollern, de către dinastia Brătienilor, numai că la scurt timp după instalarea regenței, I. I. C. Brătianu moare, la data de 24 nov.1927, părăsind scena politică aproape simultan cu nevolnicul rege Ferdinand, pe care l-a dominat.

După marea unire din 1918 în România apăruseră și alte partide puternice, partidul condus de Iuliu Maniu devenind principalul rival politic al liberalilor brătieniști și, dacă în timpul vieții lui Ferdinand partidele politice rivale nu l-au acuzat deschis pe rege că era influențat total de dinastia Brătienilor, acum criticile la adresa Regenței, care formal reprezenta instituția monarhică, au devenit directe și tot mai virulente, Iuliu Maniu declarând chiar că Regența ar fi fost ilegală, întrucât a fost alcătuită fără o consultare națională (referendum), această declarație a lui Maniu fiind în deplină concordanță cu doleanțele renegatului Carol, care ar fi dorit să fie desemnat succesorul legal al lui Ferdinand.

Era clar că din momentul morții lui Ferdinand s-au conturat două grupări politice rivale, care aveau concepții substanțial diferite față de Regență: una, în frunte cu P.N.L., care configurase regența și susținea menținerea actului de la 4 ianuarie 1926, privind instituirea regenței, iar cealaltă, reprezentată de P.N.Ț. creat la 10 octombrie 1926, care accepta Regența ca pe un act politic înfăptuit, dar amenința că va anula actul de la 4 ianuarie 1926 și îi va oferi lui Carol tronul României, deși prințul devenise indezirabil pentru dinastia Brătienilor, întrucât era o fire rebelă, opusă manipulabilului Ferdinand, și nu accepta să fie marioneta Brătienilor.

În timp ce România era lovită de marea criză economică mondială din 1929-1933, Brătienii ignorau problemele reale ale țării și căutau să-și perpetueze puterea, oferind tronul României unui minor, care ar fi devenit rege efectiv abia la împlinirea vârstei de 18 ani: răstimp în care Brătienii și liberalii ar fi fost adevărații suverani ai României. Mai mult, liberalii, prin, I. G. Duca, au elaborat niște instrucțiuni ferme, draconice, care prevedeau clar că în cazul în care Carol ar fi îndrăznit să se întoarcă în România va fi tratat ca un infractor.

Lovitura de grație aplicată regenței avea să vină chiar din interiorul acestei instituții, căci partizanii lui Carol evidențiau ineficiența și lipsa de autoritate a acestei instituții, acuzându-l corect pe prințul Nicolae că era total dezinteresat de rezolvarea problemelor politice ale țării, având totodată un comportament imoral și abuziv, rivalii regenței contabilizând principalele tare ale activității prințului, care știrbea autoritatea acestei instituții, care devenea tot mai incapabilă și mai imorală, din cauza corupției care se generalizase.

Iată câteva acuze la adresa prințului Nicolae:

- după ce a devenit regent, Nicolae a început o aventură amoroasă cu Ioana Săveanu, soția politicianului liberal N. N. Săveanu;
- l-a palmuit, în plină stradă, pe profesorul universitar Emanoil Antonescu;
- și-a „atribuit” o parcelă din pădurea Snagov, pentru a-și construi un palat, obligând guvernul să-i „doneze” acea parcelă și să-i pună la dispoziție suma de 4 milioane de lei, necesară pentru construirea palatului;
- a cerut și guvernul i-a oferit principelui Nicolae o importantă sumă de bani, cu care Nicolae a cumpărat o vilă, pe care a donat-o amantei sale etc.

O altă lovitură pentru regență a fost decesul subit al lui Gh. Buzdugan, la 7 octombrie 1929, care determină înlocuirea lui cu un alt politician, această situație generând lupta între taberele rivale, fiecare susținând un candidat propriu, liberalii acuzându-i pe țărăniști că vor să manipuleze regența: adică vor să facă ce făceau liberalii când erau la putere. Această confruntare a fost soluționată în ședința Parlamentului din 9 octombrie 1929, care, la propunerea lui Iuliu Maniu, l-a ales ca regent

pe C. Sărățeanu, numai că această alegere era contestată de liberali, I. G. Duca declarând cu perfidie: „Tentativa d-lui Maniu de a coborî Regența la nivelul combinațiilor sale de partid și de familie rămâne și constituie o gravă atingere adusă unei instituții care, prin natura ei, trebuie să fie un arbitru suprem în afara și deasupra tuturor partidelor politice.”

În această atmosferă de mascaradă politică, la 10 nov.1928 se formează un guvern național-tărănesc, în frunte cu Iuliu Maniu și, în scurt timp, în plină criză economică, Maniu regizează lovitura de stat din 1930, desființează Regența, îl detronează pe minorul rege Mihai (care va primi pomposul titlu de „Mare voievod de Alba Iulia”) și îl instalează pe tronul României pe Carol, care va fi proclamat rege sub numele de Carol al II-lea de Hohenzollern-Sigmaringen, Maniu punând astfel capăt puternicei dominații a dinastiei liberale a Brătienilor, deschizând drumul spre ceea ce avea să devină dictatura regală fățișă.

După cum se observă, regența a fost o perioadă de incertitudine politică, de ambiguități constituționale, care a permis liberalilor să domine nestingheriți politica internă și externă a României, conform doleanțelor proprii ale Brătienilor, care ignorau problemele grave, majore, ale României, acordând importanță unor probleme minore, precum lupta pentru supremație politică și pentru menținerea la putere a P.N.L..

DOMNIA LUI CAROL AL II-lea (↑), ([DLCA II LEA](#))

DETRONAREA REGELUI MINOR (↑), ([DRM](#))

Carol s-a întors în țară pe 6 iunie 1930, cu acordul lui Iuliu Maniu, căruia îi promisese că dacă va fi sprijinit să devină regele României, va renunța la relația cu Elena Lupescu și se va recăsători cu Elena, mama fiului său Mihai. Tradiționalistul Maniu a crezut că prințul Carol își va respecta promisiunea și l-a proclamat rege pe Carol, printr-un guvern țărănist instituit ad-hoc, condus de G. G. Mironescu, care a funcționat de la 7 iunie pînă la 13 iunie 1930, adică strict cât era necesar pentru a-l detrona pe regele Mihai, pentru a desființa Regența și pentru a-l proclama rege pe Carol. În scurt timp Maniu și-a dat seama că regele Carol al II-lea nu putea fi manipulat, așa cum a fost manipulat tatăl său, Ferdinand, de Brătieni, Maniu conștientizând că el și P.N.Ț. condus de el nu vor avea un statut privilegiat în timpul domniei lui Carol, așa cum avuseseră Brătienii și P.N.L. în timpul domniilor lui Carol I și Ferdinand. Domnia lui Carol al II-lea a debutat la începutul mării crize economice mondiale, care în România era dublată și de acutizarea luptelor politice și sociale, mai ales că în țară se înființaseră și partide radicale, chiar extremiste, care divizau și tensionau societatea românească în plan politic și în plan social. Dintre toate partidele care funcționau în România acelor timpuri, mișcarea legionară a lui Zelea Codreanu a fost cea mai extremistă și, la adăpostul fundamentalismului creștin ortodox, l-a înfruntat deschis pe Carol al II-lea, mai ales că în doctrina fascistă a legionarilor se regăsea și antisemitismul, iar legionarii se împotriveau relației regelui României cu o evreică.

Un prim semnal de alarmă pentru Maniu (artizanul detronării regelui minor) a fost sesizat rapid de versatul politician Maniu, căci regele Carol al II-lea nu numai că nu s-a recăsătorit cu Elena a Greciei, ci a exilat-o (tot pe banii statului) și a adus-o la București pe Elena Lupescu. Domnia lui Carol al II-lea va fi dominată de corupție și de crime politice, grupul de influență din jurul camarierei regale fiind implicat în numeroase afaceri oneroase cu statul, cea mai faimoasă fiind Afacerea Skoda, dar și multe alte afaceri oneroase, contemporanii săi susținând că Nicolae Malaxa se îmbogățise mai ales datorită sprijinului financiar masiv, acordat de guvern, sub formă de credite preferențiale și comenzi de stat, deosebit de profitabile pentru omul de afaceri și deosebit de păguboase pentru statul român. Guvernul României îi acorda lui Malaxa credite de stat avantajoase, iar apoi îi cumpăra producția la preturi exagerate, asigurându-i onerosului industriaș profituri substanțiale, mai ales că o parte din profituri se întorcea la rege sub formă de donații și acțiuni. Cunoscutul politician Constantin Argetoianu spunea că Nicolae Malaxa și-a „constituit un fond de rulment al corupției” și îl citează pe Nicolae Malaxa care, în momentul în care i-a înmănat regelui Carol al II-lea o servietă cu 100 de milioane de lei, ar fi declarat: „Majestate, industria grea vă este profund recunoscătoare

pentru tot ce ați făcut și vă rugăm să primiți această sută de milioane de lei ca o modestă contribuție pentru operele de asistență ale Palatului”.

Numeroasele schimbări de guverne din timpul domniei lui Carol al II-lea demonstrează cât de acute erau luptele pentru putere dintre partidele politice ale vremii, cât de coruptă era clasa politică românească și cât de radicale deveneau uneori aceste înfruntări în timpul domniei lui Carol al II-lea. Doi prim-miniștri ai României, aflați în funcții, au fost asasinați de legionari (I. Gh. Duca și Armand Călinescu) și chiar regele a ordonat asasinarea a 13 conducători legionari, în frunte cu Zelea Codreanu etc. Și mișcările sindicale se radicalizaseră și aveau loc numeroase greve, deseori înăbușite în sânge (Grivița 1933 etc.), mai ales că guvernarea reducea sistematic salariile și pensiile (celebrele curbe de sacrificiu) însă pe fondul încheierii crizei economice mondiale, economia României a început să se revigoreze și, în 1938, se înregistrează cel mai înalt nivel economic din perioada interbelică.

Toate aceste manifestări ale politicii, din prima parte a domniei lui Carol al II-lea, sânt specifice dinastiei de Hohenzollern, numai ultima parte a domniei sale fiind una foarte condensată în evenimente politice interne și externe, dar și foarte originală, căci în ultima parte a domniei sale, Carol al II-lea a devenit dictator cu puteri absolute, fiind singurul rege din dinastia de Hohenzollern care a reușit să instaureze în România absolutismul regal.

DICTATURA PERSONALĂ (↑), (DP)

Deși prin definiție monarhia înseamnă instituirea dictaturii unei familii (clan) într-o țară, Carol al II-lea nu mai era mulțumit cu această hegemonie a sa, relativ limitată, și de aceea, la 10 februarie 1938, Carol al II-lea instaurează în România dictatura personală (autocrația regală) care va exista până la abdicarea sa din 1940.

Carol al II-lea avea tendințe dictatoriale încă de la instalarea sa ca rege al României, însă după instaurarea dictaturii personale, în 1938, el dizolvă parlamentul, interzice activitatea tuturor partidelor politice, desființează sindicatele și înființează partidul unic și breslele meseriașilor etc. concentrând în persoana sa toate pârghiile puterii. Instaurarea dictaturii personale a lui Carol al II-lea a coincis cu acutizarea conflictelor politico-militare din Europa și de aceea această perioadă a domniei lui a fost nefastă pentru el și, mai ales, pentru România, care era supusă la tot felul de presiuni politice de către marile puteri ale Europei. Dintre aceste state europene se detașa Germania, care dorea să stăpânească potențialul economic al României și, mai ales, dorea să dețină controlul total asupra petrolului românesc.

Carol al II-lea era adeptul absolutismului monarhic dar și al dictaturilor fasciste, care funcționau în Europa la acea vreme, și de aceea el a instituit dictatura personală, legitimată de el printr-o nouă constituție, care atribuia puterea absolută monarhului și desființa instituțiile democratice ale țării (partidele politice, sindicatele, parlamentul etc.) regele fiind conducătorul unic al tuturor instituțiilor statului: guvern, justiție (desființarea inamovibilității judecătorilor) partidul unic etc. numai că aceste măsuri acutizau aversiunea radicalilor legionari față de Carol al II-lea și chiar determinau și aversiunea altor politicieni și militari față de persoana regelui. Cei mai înverșunați adversari politici declarați ai lui Carol al II-lea erau legionarii, iar dintre militarii care nu îl mai susțineau pe Carol al II-lea se detașa generalul Ion Antonescu.

Dintre evenimentele politice interne și externe care au afectat România în timpul dictaturii carliste sânt edificatoare câteva, care au avut un imens impact negativ, politico-militar și economic, cele mai importante fiind:

- Arestarea fruntașilor legionari la 16 aprilie 1938;
- „Acordul de la Munchen” (Hitler, Mussolini, Chamberlain și Daladier) din 29-30 sept. 1938, prin care cele patru state semnatare acordau Germaniei dreptul de a dezmembra Cehoslovacia și stipulau regulile reglementării „minorităților” naționale polonă și maghiară, în favoarea Germaniei și respectiv în favoarea Ungariei;
- Întâlnirea dintre Hitler și Carol al II-lea, de la data de 24 nov. 1938, în timpul căreia Hitler îi

cere ultimativ lui Carol să rupă legăturile cu Marea Britanie și Franța, să încheie o alianță politico-militară și economică privilegiată cu Germania (privilegii pentru Germania) și să aducă la putere fasciștii români reprezentați de „Garda de fier“;

- Asasinarea fruntașilor legionari, în noaptea de 29/30 nov. 1938, în frunte cu C. Zelea Codreanu, la ordinul expres al regelui Carol al II-lea, considerată de fasciștii români și germani ca fiind un act ostil față de Germania și față de pretențiile hitleriste, exprimate de Hitler cu numai câteva zile în urmă;

- La 23 mart.1939 se încheie Tratatul economic româno-german, prin care economia României devenea subordonată total intereselor politicii expansioniste germane;

- La 31 mart. 1939 se încheie și un acord româno-francez, prin care Franța urmărea să obțină dublarea livrărilor de produse petroliere românești;

- Ca urmare a semnării acordului româno-francez de la 31 martie, Marea Britanie și Franța acordă României la 13 aprilie 1939 așa-zise garanții teritoriale, privind menținerea frontierelor existente;

- Pactul Ribbentrop-Molotov (în realitate a fost Pactul Stalin-Hitler, convenit între cei doi mari criminali ai umanității) a fost un tratat de neagresiune, încheiat între Uniunea Sovietică și Germania nazistă și s-a semnat la 23 august 1939, la Moscova, de ministrul de externe sovietic, Viaceslav Molotov și ministrul de externe german, Joachim von Ribbentrop, în prezența lui Stalin. Prin acest pact, Germania nazistă și Imperiul sovietic stabileau criteriile prin care își împărțeau Europa, printre țările vizate de acest pact criminal fiind Polonia și România;

- La 1 sept.1939 Germania atacă Polonia (după ce Germania, cu acordul francezilor și al englezilor, anexase Austria și dezmembrase Cehoslovacia în 1938), această dată fiind acceptată ca începutul războiului mondial;

- Invadarea Poloniei de Imperiul sovietic, care a fost declanșată fără nici o declarație oficială de război, la data de 17 septembrie 1939, în timpul primelor etape al celui de Al Doilea Război Mondial, când cei doi dictatori, Stalin și Hitler, își coordonau acțiunile militare și politice. Desființarea Poloniei s-a finalizat la 6 octombrie 1939, prin împărțirea Poloniei între Germania și Uniunea Sovietică, România acceptând să acorde sprijin necondiționat guvernului polonez și refugiaților militari și civili polonezi, nemulțumind invadatorii Poloniei ;

- Asasinarea lui Armand Călinescu de către legionari, la 21 sept 1939, și sângeroasa represiune antilegionară ordonată de rege, concretizată în numeroase execuții sumare ale legionarilor implicați direct în asasinat, dar și a multor alți legionari, în toată țara;

- În lunile martie și aprilie 1940 Carol al II-lea îi eliberează din lagăre pe legionarii arestați anterior, încercând o reconciliere cu aceștia;

- Încheierea unui nou acord cu Germania nazistă, la 27 mai 1940, prin care Germania obținea produsele comerciale românești (petrol și cereale) la prețurile din 1938 și le plătea prin vânzarea de echipamente militare către România, la prețul zilei;

- Ultimatumul Imperiului sovietic, adresat României la data de 26 iunie 1940, prin care Moldova de Est (dintre Prut și Nistru), dar și Bucovina de Nord sânt declarate teritorii ale Imperiului stalinist, „garanțiile” franco-britanice fiind denunțate de statul român la data de 1 iulie, întrucât erau doar formale;

- La 4 iulie 1940 Carol al II-lea îl numește prim-ministru pe Ion Gigurtu (germanofil) și acceptă ca din guvern să facă parte și reprezentanți ai grupărilor fasciste române, Horia Sima, șeful Gărzii de fier, devenind membru al guvernului;

- La 15 iulie 1940 Hitler îi scrie lui Carol al II-lea și îi cere pe un ton ultimativ ca România să accepte cedarea de teritorii către Ungaria, în caz contrar Germania, sprijinită de Imperiul sovietic, amenințând cu desființarea statului român, așa cum a procedat cu Cehoslovacia și cu Polonia;

- Între 16 – 24 august 1940, ca urmare a amenințărilor naziste ale lui Hitler, la Turnu-Severin au loc tratative între Ungaria horthistă, (susținută fățiș de Germania și de Italia și tacit și de Imperiul sovietic), și România, soldate cu un eșec, întrucât Ungaria respinge categoric oferta României (schimb de populație, prin care ungurii din România să fie repatriați în Ungaria) horthiștii solicitând ca România să cedeze mai mult de jumătate din teritoriul Transilvaniei, fără a se ține cont de com-

ponența etnică, deși în acele teritorii românii erau majoritari;

– Ca urmare a presiunilor Germaniei naziste, la 30 august 1940 se semnează documentele „arbitrajului” germano-italian, prin care Ungaria acapara partea de Nord-Est a Transilvaniei, cu o suprafață de 43.492 km pătrați și cu o populație de 2.667.000 de locuitori, majoritar români, Germania și Italia „garantând” ipocrit noile granițe ale României. În realitate așa-zisul „Dictat de la Viena” era tot un ultimatum, ca și cel sovietic, numai că ultimatumul hitlerist nu pretindea cedarea de teritorii în favoarea Germaniei, ci în favoarea Ungariei;

– Între 31 august și 3 septembrie 1940, la îndemnul țărâniștilor, în întreaga țară au loc numeroase manifestații de protest împotriva „Dictatului de la Viena”, devenite, prin implicarea legionarilor, anticearliste, urmate de demisia guvernului Ion Gigurtu;

Toate aceste evenimente nefaste României l-au adus pe Carol al II-lea în pragul disperării, iar demisia guvernului Gigurtu l-a determinat să caute rapid formarea unui guvern credibil, format din politicieni cu experiență, însă regele a fost refuzat categoric de toți politicienii marcanți ai vremii și, în aceste condiții, Carol a fost nevoit să apeleze la dizgrațiatul și exilatul general Ion Antonescu, filogerman și fascist, așa că la 4 sept. 1940 Carol al II-lea este silit să-l numească în funcția de prim-ministru pe cel pe care îl exilase. Deși Antonescu primise mandatul să formeze un guvern politic, el a preferat propria variantă și, aliat cu legionarii lui Horia Sima, a pretins că numai legionarii acceptă să facă parte din guvern, însă legionarii acceptau să participe la guvernare numai dacă regele Carol al II-lea abdică. Este evident că și Antonescu dorea abdicarea regelui și, având sprijinul total al legionarilor, dar și al legăției germane, Antonescu a plusat, adăugând și propria sa condiție, cerându-i lui Carol al II-lea ca el, generalul Ion Antonescu, să preia principalele prerogative regale, inclusiv titlul de „conducător al statului”, devenind astfel un fel de rege efectiv, care de fapt prelua puterile dictatoriale ale lui Carol.

Panicat de perspectiva detronării, Carol al II-lea a contactat iar principalii politicieni ai vremii, cerându-le disperat sprijinul, însă toți l-au refuzat categoric și astfel, la presiunea fasciștilor români și germani, la 6 sept. 1940 Carol al II-lea abdică în favoarea fiului său Mihai, care va deveni primul rege marionetă din dinastia de Hohenzollern, întrucât principalele prerogative regale au fost transmise de Carol al II-lea generalului Ion Antonescu, regele Mihai având doar prerogative limitate.

După ce a semnat actul de abdicare, Carol al II-lea fost silit de Antonescu să părăsească în grabă România, cu un tren special, Antonescu garantându-i regelui securitatea pe teritoriul țării. Dușmanii săi, legionarii, care erau hotărâți să-l asasineze pe Carol, au organizat o ambuscadă, aproape de frontiera vestică a țării, trăgând cu mitraliere în trenul care-l transporta în exil pe fostul rege Carol al II-lea. Astfel, cel care și-a început domnia printr-o lovitură de stat (organizată de țărâniștii lui Maniu) și a organizat apoi lovitura de stat din 1938, prin care a instaurat dictatura regală personală, își sfârșea domnia tot printr-o lovitură de stat, inițiată involuntar chiar de el, prin încredințarea puterii supreme în stat celor mai înverșunați inamici politici ai săi – generalul Ion Antonescu și legionarii lui Horia Sima. Prin cedarea principalelor prerogative regale dictatoriale generalului Ion Antonescu, Carol al II-lea îl priva și pe fiul său Mihai de prerogativele regale care teoretic i s-ar fi cuvenit suveranului României.

Această succintă prezentare a domniei lui Carol al II-lea evidențiază iar, foarte clar, rolul nefast al dinastiei de Hohenzollern în general, și al domniei lui Carol al II-lea, în special, în ceea ce privește existența României ca stat, demontând categoric toate „argumentele” xenofilocraților regaliști, care susțineau și susțin că instaurarea unei dinastii occidentale în România ar fi avut un rol benefic pentru poporul român, deși, după cum s-a văzut, pentru Hitler, Daladier, Chamberlain, Mussolini și alți politicieni vestici ai vremii, dinastia nemțească din România nu avea nici o importanță politică semnificativă, deoarece Occidentul a considerat tot timpul că România reprezintă pentru Occident doar o pradă pe care și-o disputau cu înverșunare marile puteri occidentale, aliate cu Imperiul țarist (și sovietic apoi) pe care occidentalii îl susțineau tacit sau fățiș.

După cum se vede, domnia lui Carol al II-lea a fost dominată de o permanentă instabilitate politică, de numeroase crime politice, de corupție la cel mai înalt nivel, de politici șovăielnice, de imo-

ralitatea personală a regelui etc. care reliefau caracterul ignobil al acestui aventurier, ajuns rege în România. Carol al II-lea urmărea doar satisfacerea lăcomiei sale mercantile și a politicianilor din jurul său, el rămânând în istoria românilor ca regele ilegitim, care a inițiat trei lovituri de stat în timpul domniei sale și a asistat neputincios la dezmembrarea României de către marile puteri ale momentului.

A DOUA DOMNIE A REGELUI MIHAI (↑), ([ADDARM](#))

INSTALAREA LUI MIHAI CA REGE (↑), ([ILMCR](#))

A doua domnie a regelui Mihai începea la 6 sept. 1940, într-o perioadă deosebit de nefastă pentru poporul român, care, deși nu era implicat în noul război mondial, resimțea din plin loviturile marilor imperii asupra României, materializate deocamdată numai prin ample amputări teritoriale. O altă caracteristică, unică în dinastia de Hohenzollern, era aceea că tânărul rege pierduse mare parte din prerogativele regale, pe care și le asumase arogantul general Ion Antonescu. În acest context politic, în condițiile unui vid constituțional, la 7 sept. 1940 Mihai a fost „uns” la Patriarhie și consacrat ca rege al României, devenind astfel de două ori rege ilegitim: mai întâi pentru că dinastia de Hohenzollern, instaurată de I. C. Brătianu și de criminalii liberalo-conservatori era ilegitimă și apoi pentru că el era consacrat ca rege numai printr-un ceremonial religios, fără a beneficia și de consacrarea sa ca rege printr-un act parlamentar, așa cum prevedea constituția regalistă din 1923, abrogată însă de Carol al II-lea și ignorată de Ion Antonescu și de regele Mihai. Antonescu era sigur pe el și mulțumit că reușise, printr-o lovitură de stat, să-l detroneze pe Carol al II-lea – pe care nu ar fi reușit să-l domine – și să îl înlocuiască pe Carol cu junele Mihai, care putea fi manipulat și dominat mult mai ușor, mai ales că tânărul rege nu avea nici un fel de experiență politică efectivă.

Imediat după ce preluase puterea executivă, la 4 sept. 1940, chiar din prima zi a funcționării guvernului (format numai din amici personali ai lui Antonescu, militari și civili, precum și din legionari), Ion Antonescu a început să-și exercite puterile discreționare, interzicând orice manifestație politică îndreptată împotriva „Dictatului de la Viena” și împotriva fascismului, inițiind și alte măsuri, care aveau scopul de a institui dictatura antonesciano-regalistă, cele mai importante dintre acestea fiind:

- La 5 sept. 1940 Antonescu suspendă constituția carlistă din februarie 1938 și îl obligă pe Carol al II-lea să-i cedeze lui principalele prerogative regale, instituind astfel un vid constituțional, deoarece constituția regalistă din 1923 fusese abrogată de Carol al II-lea;

- La 6 sept. 1940 Antonescu îl obligă pe Carol al II-lea să abdice în favoarea fiului său Mihai, transmițându-i acestuia și prerogative regale limitate. Tot atunci, la 6 septembrie, se întoarce în țară, de la Veneția, Mihail Moruzov, șeful serviciului secret din România, considerat inamic personal atât de Ion Antonescu, cât și de Horia Sima. Moruzov a fost arestat chiar pe peronul Gării de Nord, fără nici o explicație, de o echipă mixtă, formată din ofițeri ai armatei și legionari, Moruzov fiind încarcerat la penitenciarul Jilava, controlat de legionarii lui Horia Sima;

- La presiunea Germaniei, guvernul Antonescu semnează la 7 sept. 1940, la Craiova, un tratat de frontiera româno-bulgar, prin care partea de sud a Dobrogei (județele Durostor și Caliacra) redevin parte a Bulgariei. Acest tratat a însemnat începutul pribegiei celor strămutați din România în Bulgaria și din Bulgaria în România ;

- La 11 sept 1940 este dizolvat partidul unic carlist, denumit Partidul Națiunii;

- La 14 sept. 1940, printr-un decret regal, semnat de regele Mihai, România este proclamată „Stat național-legionar” , adică stat fascist. Ion Antonescu profită de aceasta ocazie și își consolidează dictatura personală, acordându-și titulatura de „Conducător al statului” imitându-i pe marii dictatori fasciști ai timpului: „ Führer-ul” Hitler, „Ducele” Mussolini și „El Caudillo” Francisco Franco. Tot acum se mențin interdicțiile politice carliste, prin decretul semnat de regele Mihai fiind autorizate numai activitățile politice ale noului partid unic – Grada de Fier – și ale Grupului etnic german, profascist, iar Horia Sima, șeful mișcării legionare, devine secundantul lui Antonescu, fiind desemnat vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

Cea mai mare greșeală personală, făcută atunci de Antonescu, este reprezentată de faptul că nu a

desființat dinastia de Hohenzollern și l-a făcut rege pe Mihai, proclamând-o pe mama regelui „regină-mamă”. Mama regelui Mihai l-a influențat puternic pe tânărul rege, practic deciziile regelui fiind supervizate de aroganta sa mamă, care i-a cultivat fiului său disprețul față de toată clasa politică și față de poporul român, lășitatea specifică regilor, aroganța și ignoranța etc. Această greșală avea să-l coste viața pe arogantul Antonescu, el fiind trimis la moarte chiar de cele două sinistre personaje: ”regina-mamă” și regele Mihai, care astfel își exprimau „gratitudinea regală” față de cel care îi investise pe cei doi cu atâta putere și prestanță.

TRIUMVIRATUL (↑), (T)

La 6 sept.1940 se constituia de fapt triumviratul politic, format din: Ion Antonescu, Horia Sima și regele Mihai. Deși aparent acest triumvirat părea un monolit politic, în scurt timp se va observa cum monolitul se destramă, ca urmare a faptului că fiecare dintre cele trei personaje care gestionau drama României râvnea în secret să dețină deplin puterea. Astfel, în timp ce refugiații din „Cadrilater” erau obligați să-și părăsească în grabă avutul și să emigreze în România, cei trei triumviri erau preocupați mai mult de festivismul regal și de realizarea vendetei politice, decât de rezolvarea corectă a problemelor grave cu care se confrunta România. Triumviratul a creat statul fascist din România, utilizând propaganda fascistă și teroarea de stat. Astfel, guvernanții introduc primele măsuri de raționalizare a consumului de pâine, făină și mălai, pentru a satisface cererile tot mai mari ale Germaniei și, tot în acea perioadă, legionarii și Ion Antonescu arestează mai mulți foști demnitari și politicieni, considerați inamici ai lui Horia Sima, ai legionarilor și ai lui Ion Antonescu, și îi încarcerează la Jilava.

La 12 sept.1940 începe intrarea în țară a trupelor hitleriste, „aliate” ale României, care ocupă principalele puncte strategice, considerate importante pentru Germania: Valea Prahovei, cu industria petrolieră, capitala țării și granița de pe Prut.

La 15 sept. 1940 (după unele surse) sau în octombrie 1940 (după alte surse) Antonescu o convinge pe mama regelui Mihai să vină în țară pentru “a veghea la educația tânărului rege”, acordându-i acesteia titlatura de „Regina mamă Elena”. Pamfil Șeicaru spunea că Elena ura poporul român, uitând să menționeze că de fapt toate capetele încoronate și neîncoronate ale prusacilor de Hohenzollern urau poporul român. René de Flers, în volumul „Europa liberă și exilul român – O istorie încă nescrisă”, publicat în anul 2003 în Romanian Roots – Almanah, descrie o scenă din 1940, din care se vede clar „iubirea” mamei lui Mihai față de poporul român și față de România:

<<Se știe că regina-mamă n-a avut niciodată prețuire și respect pentru poporul român. Îl ura din tot sufletul și asta mă face să mă reîntorc la anul 1940, în luna octombrie, când generalul Antonescu o invitase să revină în țară, ca să fie alături de fiul ei. Pe peronul gării din Veneția unde se despărțea de ducele de Spoleto, prietenul ei intim, fără să se simtă incomodată de prezența unor români pe peron, spusese pe italienește cu voce tare: „Mă îngrozește gândul să mă întorc în această țară pe care o detest și să văd mutrele românilor pe care îi urăsc!” >>

Din acest scurt pasaj se poate observa că educația primită de regele Mihai de la mama sa, pe care el o venera, era profund antiromânească și, desigur, antisemită și anticarlistă, căci „regina-mamă” ura evreicele din viața lui Carol al II-lea, îl ura profund pe Carol al II-lea și îi insuflase și fiului său această ură.

Ignorând problemele grave ale poporului român, triumviratul aparent de nezdruncinat al celor trei capi ai României organizează la Iași, la 8 nov.1940, o mare paradă fascistă, prilejuită de ziua Arhanghelilor Mihail și Gavril: ziua onomastică a tânărului rege Mihai. Toți cei trei membri ai triumviratului se deplasează la Iași, proclamat „Oraș al Mișcării Legionare”, unde are loc o mare manifestație fascistă, în timpul căreia tânărul rege, Antonescu și Horia Sima poartă cămăși verzi, legionare, iar când coloanele de legionari trec prin fața tribunei, regele Mihai își salută camarazii cu salutul fascist (hitlerist), regele exprimându-și în acest mod adevărată adieziunea sa totală la „valorile” fasciste. După cum se știe, în timpul triumviratului „Garda de Fier” a atins apogeul existenței sale ca formațiune politică fascistă, mai ales că mișcarea legionară era susținută total și de biserica ortodoxă

română, iar cei mai criminali dintre preoții ortodocși propovăduiau creștinismul în acele vremuri cu pistolul într-o mână și crucea creștină în cealaltă mână, mulți preoți ortodocși fiind membri marcanți ai mișcării legionare.

Deși aparent această deșănțată manifestare a cultului personalității triumvirilor părea lipsită de importanță, în realitate, după ce regele și-a salutat „camarazii” cu salutul fascist, au început să se manifeste mai deplin vendetele politice, care au culminat spre sfârșitul lunii noiembrie cu masacrul de la Jilava, la scurt timp după ce Antonescu semnase la Berlin, la 23 nov.1940, adeziunea României la „Pactul tripartit” încheiat în sept.1940 de Germania, Italia și Japonia.

La 26/27 nov.1940 sânt masacrați în închisoarea de la Jilava peste 60 de deținuți politici, considerați inamici ai legionarilor, ai regelui Mihai și ai generalului Antonescu. În noaptea de 26-27 noiembrie 1940 au fost asasinați de un comando legionar, printre alți demnitari: Mihail Moruzov, împreună cu adjunctul său, Nicki Ștefănescu, și alți 62 de deținuți (printre care și generalul Gheorghe Argeșeanu, rival al lui Antonescu), foști miniștri și fruntași politici carliști, polițiști și jandarmi. Asasinarea lui Moruzov și a adjunctului său era dorită și a fost ordonată de Horia Sima și de Antonescu, cei doi fiind interesați de eliminarea lui Moruzov și a adjunctului său, pentru a ascunde anumite fapte compromițătoare, săvârșite de Antonescu și de Horia Sima. Fapte consemnate de Moruzov în dosare compromițătoare pentru cei doi membri ai triumviratului. Tot atunci, la 27 nov.1940, este asasinat în pădurea Snagov economistul Virgil Madgearu, fost ministru, iar în noaptea de 27-28 nov.1940 legionarii îl răpesc pe istoricul Nicolae Iorga din locuința sa de la Sinaia și îl asasinează în apropierea comunei Strejnicu. Post factum, triumviratul criminal emite la 28 nov.1940 un decret-lege care permitea autorităților statului fascist să reprime acele acțiuni care erau considerate infracțiuni împotriva ordinii publice (fasciste) și a intereselor statului.

Continuând aservirea economică a României față de Germania, la 4 dec. 1940 se semnează la Berlin un acord de colaborare economica româno-germană, prin care România era complet subordonată Germaniei naziste.

Noul an nu debuta sub bune auspicii pentru poporul român, căci la 4 ian.1941 intra în vigoare legea pentru organizarea agriculturii, prin care se prevedeau pedepse penale pentru neplata dijei etc., însă anul 1941 consemnează și sfârșitul concordiei triumviratului criminal fascist.

Trebuie să menționăm că în ianuarie 1941, înaintea rebeliunii legionare, fiecare membru al triumviratului a fost în vizită de curtoazie la Hitler, probabil pentru a negocia sprijinul politic și militar al armatei germane, pentru acapararea puterii depline în România. Regina-mamă Elena, care avea planificată o întâlnire amoroasă cu amantul său în Italia, l-a vizitat pe Hitler, împreună cu junele rege Mihai, însă Hitler nu agreea monarhiei și tânărul rege și mama sa au înțeles rapid că Hitler nu era dispus să-l sprijine pe Mihai de Hohenzollern pentru a deține puterea dictatorială din România, mai ales că Horia Sima și Ion Antonescu erau mult mai devotați fascismului și Germaniei, deși nu erau teutoni, ca regele Mihai.

În acest context plin de incertitudini politice interne, relațiile cordiale dintre Antonescu și Horia Sima, care intraseră într-un declin încă din decembrie 1940, se deteriorau rapid și, la 21 ian.1941, în România se declanșează un război civil, care, deși a durat numai trei zile, a fost devastator, în timpul desfășurării luptelor dintre legionari și armată înregistrându-se peste 1.000 de morți: militari, legionari și numeroși civili. Această confruntare violentă dintre partenerii de guvernare – Garda de Fier și Ion Antonescu – a însemnat sfârșitul statului național legionar, care luase naștere la 14 septembrie 1940 și a consemnat, totodată, și începutul dictaturii fasciste antonesciano-regaliste și dispariția partidelor politice legale, întrucât după ce Antonescu i-a învins pe legionari, a dispărut din viața politică și partidul unic al legionarilor, care a fost interzis, asemenea tuturor partidelor politice care, într-o forma sau alta, nu aveau dreptul să activeze. Aceasta confruntare dintre legionari și militari a avut un caracter național, căci în marile orașe ale României au avut loc acțiuni legionare militare, care vizau acapararea puterii de către legionari și vizau în primul rând suprimarea fizică a lui Antonescu: manifestare „politică” specifică legionarilor, care își suprimau fizic cei mai importanți

adversari politici.

În mod surprinzător, Hitler nu i-a ajutat pe legionari, armata germană din România așteptând deznodământul luptelor, Hitler fiind conștient că oricare tabără va învinge, tot Germania va avea câștig de cauză, întrucât ambii conducători rivali (Antonescu și Horia Sima) erau la fel de devotați fascismului și Germaniei. La fel a procedat și regele Mihai, care nu s-a implicat vădit de partea vreunei tabere, deoarece el ar fi dorit ca legionarii să câștige puterea și să-i redea prerogativele regale însușite de Antonescu. Legionarii au fost înfrânți de armata loială lui Antonescu, câteva sute dintre ei, în frunte cu Horia Sima, fugind în Germania. Peste 8.000 de legionari au fost arestați și încarcerați de autoritățile statului, loiale lui Antonescu, și, după ce Antonescu a învins, regele Mihai a devenit partenerul legal și unic al lui Antonescu, acceptând să devină vioara a doua a dictaturii antonesciano-regaliste.

La 28 ianuarie 1941 Antonescu a format un nou guvern – alcătuit exclusiv din militari și tehnicieni profasciști, germanofili – care avea sarcina precisă de a asigura subordonarea totală a economiei României intereselor Germaniei.

La 14 februarie 1941 statul național-legionar – proclamat prin decret regal de către regele Mihai – a fost abrogat în mod oficial, instaurându-se deplin dictatura militară fascistă antonesciano-regalistă, care în realitate era tot o dictatură personală, similară dictaturii carliste, deoarece Antonescu devenea de facto singurul factor decident al politicii românești interne și externe, regele Mihai având rolul bine definit de a legitima dictatura militaro-fascistă, prin promulgarea legilor și aprobarea tuturor acțiunilor guvernului Antonescu.

DICTATURA ANTONESCIANO-REGALISTĂ (↑), (DAR)

După ce Antonescu a învins legionarii, l-a convins pe regele Mihai să-l susțină necondiționat și, cu aprobarea tacită a suveranului, s-a proclamat „conducător al statului”, instaurând dictatura personală, râvnită de el din primul moment în care a devenit prim-ministru al României. În consecință, în scurt timp, Antonescu devine dictatorul total, care impune voința proprie ca necesitate a poporului român și, bineînțeles, voință să înlocuiască de facto constituția României, el și regele Mihai deținând pârghiile celor trei puteri: puterea legislativă, puterea executivă și puterea judecătorească, concentrând astfel în mâinile lor toate instituțiile reprezentative ale statului român, dictatura fascistă antonesciano-regalistă fiind legitimată indiscutabil de regele Mihai, deci de aceea putem defini dictatura antonesciană ca fiind o dictatură fascistă regalisto-militară.

În scurt timp dictatorul începe să impună legi aspre. Sfidând clasa politică și poporul român, emițând legi și decrete care împovărau poporul român, cei doi corifei ai fascismului românesc – Antonescu și regele Mihai – își exprimă astfel obediența totală față de fascismul german. Astfel, în luna martie 1941, guvernul emite un decret-lege privind mobilizarea agricolă, care prevedea „re-chiziționarea” pentru munci agricole a tuturor locuitorilor țării, care aveau peste 12 ani și nu erau mobilizați în armată. Tot în luna martie guvernul subordonează total Germaniei naziste industria petrolieră românească, prin înființarea concernului berlinez „Kontinentale Oel” care controla toată industria petrolieră românească.

La 11-12 iunie 1941 au loc alte tratative între Germania nazistă și România – la Munchen și Berchtesgaden – unde se semnează acordurile româno-germane, prin care Antonescu angaja România în războiul împotriva U.R.S.S. fără a consulta poporul român sau politicienii, având însă acordul regelui Mihai, care, cel puțin teoretic, era „capul oștirii” adică era comandantul suprem al armatei.

La 22 iunie 1941 Germania nazistă – sprijinită și de România – declanșează invazia împotriva fostului aliat (Imperiul stalinist) la această dată începând una dintre cele mai cumplite pagini ale celui de Al Doilea Război Mondial, în timpul acestor confruntări pierzându-și viețile numeroși combatanți din ambele tabere rivale: cel de Al Treilea Reich hitlerist și Imperiul stalinist. Evident, perfidul Antonescu a motivat subordonarea armatei României planurilor naziste cu așa-zisul patrio-

tism, care l-ar fi determinat să lupte alături de Hitler pentru a elibera Moldova de Est și Bucovina de Nord, reocupate de Imperiul sovietic în 1940, însă după ce Moldova de Est și Bucovina de Nord au fost eliberate, Antonescu și regele Mihai au sporit participarea armatei României alături de Germania și au obligat armata română să lupte pentru Germania, alături de naziști. În semn de protest față de această fățarnicie criminală a arogantului Antonescu, susținut total de regele Mihai, în iulie 1941 un grup de militari români, în frunte cu generalul Nicolae Ciupercă, demisionează din armată, exprimându-și astfel protestul față de continuarea războiului alături de, și pentru Germania nazistă. La 8 ianuarie 1942 însuși șeful Marelui Stat Major al armatei, generalul I. Iacobici, îl înștiințează pe dictator că cea mai mare parte a militarilor români se opune participării armatei la un război care nu mai era al românilor. Ca o consecință imediată, dictatorul Antonescu decapitează Marele Stat Major al armatei și îi îndepărtează din funcții pe generalul Iacobici și pe ajutoarele sale, generalii Tătăranu, Mazarini și Pălăngeanu. Acest demers al militarilor, care se opuneau extinderii participării României la război alături de Germania, a fost susținut și de politicienii influenți din acea vreme (liberali și țărăniști, însă în special după înfrângerea de la Stalingrad) însă Antonescu și regele Mihai au ignorat toate aceste manifestări antirăzboinice ale românilor și au subordonat integral armata României, mașinii de război germane.

Trebuie să menționăm că perfidul Antonescu a folosit eliberarea Moldovei de Est și a Bucovinei de Nord în scop propagandistic, pentru a-și consolida cultul personalității, pe care îl afișa ostentativ în orice împrejurare, așa că eliberarea acestui străvechi pământ românesc a fost o bună oportunitate pentru Antonescu de a-și etala aroganța grandomană, acesta grăbindu-se să organizeze festivismul corespunzător. În acest sens, el l-a adus în grabă în Moldova de Est și pe regele Mihai – căruia Antonescu îi acordase gradul de mareșal la 10 mai 1941, prin decret semnat de Ion Antonescu – pentru a se realiza tradiționala poză: generalul-erou și regele-mareșal, alături de ostașii care luptaseră pentru eliberarea Moldovei de Est și a Bucovinei de Nord. De fapt perfidul Antonescu l-a avansat pe rege la gradul de mareșal pentru ca puțin mai târziu arogantul general să-i pretindă regelui ca și el să fie avansat mareșal, așa că, printr-un decret semnat de regele Mihai, la 21.08.1941 și Antonescu a devenit mareșal. Părea că între cei doi călăi ai românilor se consolida o nouă concordie, însă această colaborare dintre cei doi era doar aparent cordială, după cum vor dovedi evoluțiile ulterioare ale războiului și ale politicii interne.

După cum se știe, Antonescu a continuat să susțină mașina de război nazistă, trupele românești ajungând până la Stalingrad, luptând însă nu pentru independența poporului român, ci pentru victoria nazismului împotriva Imperiului sovietic, deoarece Hitler dorea ca Imperiul german întemeiat de el să domine toată Europa. Se știe că Antonescu și regele Mihai disprețuiau poporul român, pe care l-au sacrificat inutil pentru a-l ajuta pe Hitler să-și extindă imperiului dorit de naziști, așa că Antonescu și regele Mihai pot fi considerați mari criminali ai poporului român, în primul rând, pentru că au trimis inutil la moarte sute de mii de români. Paradoxal, numai Antonescu este considerat criminal de război, nu și regele Mihai, deși ambii sânt la fel de vinovați: pentru că împreună au deportat evrei și țigani în Transnistria; pentru că împreună au fost aliații fideli ai lui Hitler; pentru că împreună au pus la dispoziția naziștilor germani tot potențialul economico-social și militar al României. Și acțiunile lor nu urmăreau propășirea poporului român, cum demagogic se susținea, ci urmăreau sprijinirea Germaniei naziste pentru a asigura victoria nazismului împotriva bolșevismului, acești călăi ai românilor sacrificând inutil viețile a sute de mii de români, afectând foarte grav poporul român și economia României.

Este foarte clar că aventura războinică antonesciano-regalistă nu a fost generată de principii militare și politice corecte față de poporul român, ci a fost determinată de fanatismul lor fascist. În acest context se înțelege mai bine caracterul criminal, antinațional, al dictaturii antonesciano-regaliste, căci Antonescu și regele Mihai au trimis inutil la moarte sute de mii de români, doar pentru a-și satisface orgoliile personale și fanatismul lor fascist. Putem spune că Antonescu și regele Mihai disprețuiau poporul român în general și militarii români în special, pe care i-au sacrificat inutil, doar pentru a-și manifesta adeziunea lor irațională față de regimul fascist hitlerist și obediența lor totală față de Hitler.

Sesizând pericolul înfrângerilor totale ale armatelor românești pe frontul de la Stalingrad, declanșate de înfrângerea armatei române la Cotul Donului, la 22 sept. 1942 Antonescu se autoinvestește cu puteri excepționale (pe care de fapt le deținea după ianuarie 1941), prin această autoinvestire Antonescu sperând că va reuși să impulsioneze combatanții români de pe front, însă puterile sale excepționale nu puteau suplini lipsa de entuziasm a militarilor români, care erau conștienți că nu luptă pentru România, ci erau un fel de mercenari voluntari ai Germaniei naziste, trimiși pe front de regele Mihai și de Antonescu. În acest context, al dezastrelor militare de pe front, armata României, aservită de regele Mihai și de Antonescu lui Hitler și țelurilor sale criminale, este obligată de Antonescu și de regele Mihai să participe în continuare la războiul antisovietic, alături de Hitler, România angajând inutil trupele românești în marea bătălie de la Stalingrad, începută în august 1942 și încheiată la 2 febr. 1943. Această imensă confruntare dintre armatele celor două imperii antagoniste (Imperiul hitlerist și Imperiul stalinist) se va încheia cu victoria rușilor, dar cu pierderi imense de ambele părți: după unele surse, peste două milioane de morți și răniți din ambele tabere. Bătălia de la Stalingrad a fost cea mai sângeroasă luptă din timpul confruntărilor dintre sovietici și naziști, în timpul acestei bătălii înregistrându-se cele mai mari pierderi umane și de tehnică de luptă într-o singură bătălie. Unele surse susțin că armatele României, angajate în aceste lupte inutile pentru poporul român, au pierdut peste 200.000 de militari, dintre care peste 158.000 de morți, răniți și dispăruți și peste 50.000 de prizonieri.

Este evident că principalii responsabili pentru acest dezastru militar și politic al României au fost mareșalul Antonescu și regele Mihai, deoarece ei au acționat irațional, contrar celor mai elementare principii militare și politice logice, acțiunile ordonate de ei fiind determinate de ambițiile lor personale ilogice, dar și dintr-o obediență personală totală față de Hitler. Cei doi sânt la fel de vinovați, căci regele Mihai, cel puțin teoretic, era „capul oștirii”, adică era comandantul suprem al armatei României, iar Antonescu era conducătorul efectiv al armatei. Se știe că Antonescu și regele Mihai au angrenat armata României în operațiuni militare inutile dincolo de Nistru, deși România nu avea ce câștiga chiar dacă Hitler l-ar fi învins pe Stalin. Din păcate pentru poporul român, Antonescu și regele Mihai i-au sfidat arogant pe toți cei care solicitau ca armata României să nu fie angajată în lupte inutile pe teritoriile altor state, acțiunile iresponsabile ale „conducătorului” Antonescu, susținut și de regele Mihai, provocând astfel unul dintre cele mai mari dezastre din istoria armatei și poporului român. Chiar în timpul desfășurării bătăliei de la Stalingrad, dictatorul Antonescu încheie un nou protocol cu Germania nazistă, la 11 ian. 1943, prin care Antonescu se angaja să sprijine în continuare Germania, solicitând doar ca în schimbul acestei acțiuni criminale, antiromânești, Germania să contribuie substanțial la echiparea altor unități militare românești, cu care criminalii Antonescu și regele Mihai doreau să înlocuiască sutele de mii de militari români morți inutil pe front, pentru a asigura paranoicului Hitler „spațiul vital” necesar răspândirii arianismului în Estul Europei.

După ce bătălia de la Stalingrad s-a încheiat cu dezastrul armatelor Germaniei și ale aliaților săi, a început sfârșitul victoriilor germane pe frontul de Est, iar Imperiul bolșevic, susținut logistic de anglo-americani, a început ofensiva spre Vest, care avea să afecteze și mai mult poporul român, mai ales că și anglo-americanii au început să efectueze bombardamente asupra unor obiective din România: marele raid din 1 aug. 1943, asupra Ploieștiului; sângeroasele bombardamente asupra capitalei României, soldate cu peste 5.000 de civili uciși de anglo-americani etc. Antonescu nu a încetat să considere că dezideratele criminale ale naziștilor sânt mai presus de interesele naționale ale poporului român și a continuat să susțină irațional mașina de război nazistă, acordând în continuare sprijin total nazismului, chiar și atunci când armatele sovietice pătrunseseră pe teritoriul României, mai ales că, cel puțin formal, încă era susținut de regele Mihai.

Deși după marea bătălie de la Stalingrad chiar și cele mai reprezentative forțe politice românești, în frunte cu regele Mihai – care sprijiniseră fățiș sau tacit aventura militaro-fascistă antonesciano-regalistă în Imperiul sovietic – nu mai credeau în victoria fascismului și solicitau, doar voalat la început, ieșirea României din războiul inutil, invocând interesul național, dictatorul Antonescu ignoră în continuare interesul național al poporului român și opoziția tot mai accentuată față de continu-

area războiului alături de Hitler, continuând să susțină nazismul german. După ce în Italia a avut loc lovitura de stat din 25 iulie 1943 și Mussolini, cel mai important aliat al lui Hitler, fusese arestat de monarhiștii italieni, era clar că “invincibila” armată hitleristă se apropia rapid de pierderea războiului și, în aceste condiții internaționale, în România se acutizează opoziția antifascistă și antidictatorială, în rândurile tuturor claselor politice, care, ca și în Italia, se constituie într-o opoziție tot mai intensă, care urmărea să-l determine pe Antonescu să încheie armistițiul cu forțele antifasciste și să scoată România din război. Printre cei care susțineau această variantă a ieșirii României din război se regăseau și fruntașii unor partide de dreapta, precum Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Dinu și Gheorghe Brătianu etc. care continuau să sprijine tacit regimul fascist regalisto-antonescian, dar solicitau tot mai insistent ca Antonescu să încheie urgent un armistițiu rezonabil cu forțele antifasciste.

Deși tardiv, dictatorul Antonescu a acceptat în anul 1944 începerea unor tratative cu forțele aliate antifasciste și, la începutul anului 1944, cercurile conducătoare din România au trimis emisari speciali pentru a trata încheierea unui armistițiu, astfel de contacte cu aliații având loc la Cairo, Ankara, Stockholm, Geneva etc. Însă Antonescu nu accepta condițiile dure impuse de aliați (capitularea necondiționată, pretinsă de americani) și continua războiul alături de Hitler, chiar și după ce aliații debarcaseră în Normandia, la 6 iunie 1944, deschizând un nou front, foarte aproape de Germania nazistă, și era foarte clar că Hitler pierduse războiul.

Arogantul Antonescu ignoră disprețuitor realitatea politico-militară din Europa și rămâne fidel angajamentelor sale față de “führer-ul” dement Hitler, refuzând să încheie armistițiul cu Imperiul sovietic (factorul decident în cadrul coaliției antihitleriste în ceea ce privește încheierea armistițiului cu România), pretextând că oferta de armistițiu a Imperiului sovietic era prea dură pentru poporul român. În aceste condiții, opoziția față de dictatura fascistă antonesciano-regalistă devine tot mai virulentă și, în luna aprilie, un număr de 66 de oameni de știință și de cultură, membri ai Academiei Române, profesori universitari din București, Iași și Sibiu, adresează dictatorului un memoriu comun, prin care solicită ruperea imediată a legăturilor României cu Germania fascistă și ieșirea țării din războiul hitlerist. Și reprezentanții partidelor de dreapta, susținuți de regele Mihai, se dezic tardiv de Antonescu și, la 20 iunie 1944, se creează în România Blocul National-Democrat (B.N.D.) alcătuit din partidele național-țărănesc, național-liberal, social-democrat și comunist, care își începea activitatea ilegal și milita pentru acceptarea ofertei de armistițiu, făcută de aliați României. Programul acestei coaliții urmărea ieșirea României din războiul antisovietic și alăturarea țării la coaliție antifascistă, prin înlăturarea regimului dictatorial fascist și înlocuirea lui cu un regim constituțional, democratic etc., așa cum se întâmplase în Italia.

Trebuie menționat că reprezentanții partidelor de dreapta (P.N.Ț. și P.N.L.) și ai cercurilor monarhiste, în frunte cu regele Mihai, au aderat la această coaliție antidictatorială deoarece deveniseră conștienți că Antonescu pierduse nu numai războiul, ci și credibilitatea ca om politic și nu mai era o soluție pentru România, el fiind total compromis atât pe plan intern, cât și pe plan extern, așa că, pentru a-și salva privilegiile, ei s-au aliat cu partidele de stânga (P.C.R. și P.S.D.) și au acceptat să facă parte din această coaliție antifascistă. Este de remarcat caracterul versatil al regelui Mihai, care s-a dezis rapid de cel care îl făcuse rege în 1940 și a devenit subit aliat al rivalilor lui Antonescu. În săptămânile următoare, B.N.D. începe să acționeze în secret pentru înlăturarea lui Antonescu și eliberarea României de trupele germane, întocmind detaliat acțiunile de luptă, prin care dorea să înlăture dictatura antonesciană și să elibereze țara, stabilind care sânt obiectivele principale care trebuie cucerite. S-a stabilit și că insurecția armată antifascistă să aibă loc până la data de 26 august 1944. Evenimentele de pe front precipită aceste planuri și, ca urmare a faptului ca la 20 august armatele Imperiului bolșevic încep ofensiva în sectorul Iași-Chișinău, în nopțile de 20 și 21 august au loc la palat două consfătuiri ale B.N.D. – cu participarea regelui Mihai – care aveau scopul de a stabili data precisă a acțiunii antifasciste.

Deși această acțiune este considerată un act revoluționar, în realitate a fost tot un act antiromânesc, care a produs și mai mult rău poporului român, întrucât regele, B.N.D. și guvernul format după răsturnarea guvernului antonescian progerman nu au solicitat imediat încheierea unui armistițiu

cu Imperiul bolșevic, ci au pus aliații în fața faptului împlinit, aruncând România în haos. Această nesăbuiță politică îi oferea lui Stalin libertatea totală de a decide soarta României, iar dictatorul rus nu a ratat această ocazie inedită, rarisimă, care îi aducea în imperiu o țară și un popor, fără ca armatele sovietice să lupte efectiv pentru a obține acest succes neașteptat. O asemenea abordare simplistă a problemei, de către rege și B.N.D., era tot un act de trădare a interesului național al românilor și de aceea evenimentele de la 23 august 1944 au reprezentat un act politic similar actelor trădătoare, progermane, ale lui Antonescu și ale regelui Mihai. Singura deosebire dintre actele trădătoare ale lui Antonescu și ale regelui Mihai, deveniți servi al lui Hitler, și trădarea puciștilor de la 23 august, era aceea că puciștii aserveau România fostului inamic – Imperiul sovietic –, iar regele Mihai devenea și serv al lui Stalin.

Trebuie să menționăm că trădarea regelui Mihai nu este unică, ci este plagiată după italieni, care, la 25 iulie 1943, când devenise clar că Germania pierde războiul, l-au convins pe regele Vittorio Emanuele al III-lea să-l aresteze pe Mussolini, formând guvernul mareșalului Pietro Badoglio. Noul guvern italian, tot fascist, a contactat aliații pentru a ajunge la un armistițiu. Când s-a încheiat armistițiul, pe 8 septembrie 1943, Italia a căzut în haos, iar regele Vittorio Emanuele al III-lea, curtea și guvernul au fugit la Roma, pentru a ajunge în Sud și a scăpa de furia naziștilor.

TRĂDAREA DE LA 23 AUGUST 1944 (↑), ([TDL23A1944](#))

În realitate „Proclamația către țară“, a regelui Mihai, de la 23 august 1944, reprezintă dovada clară a trădării țării de către puciștii coordonați de regele Mihai, căci regele a mințit că a încheiat armistițiul cu Aliații. În primul rând a mințit armata, (el era comandantul suprem al armatei, capul oștirii), care a fost victima imperialiștilor sovietici, și a mințit și poporul român, care a suportat toate samavolniciile ocupantului (nu eliberatorului) sovietic, care s-a comportat ca inamic cel puțin până la 12 sept. 1944 când, în realitate, sovieticii au impus României un armistițiu.

Iată cum este descrisă trădarea regelui Mihai de Hohenzollern, de către un militar român combatant:

„În noaptea de 23 August, regele Mihai anunța la Radio că fusese semnat un armistițiu cu sovieticii (...) De fapt armistițiul nu a fost semnat până pe 12 Septembrie, la Moscova. (...) Dat fiind că nu se semnase armistițiul, toate trupele române, care se aflau pe frontul din Moldova și Basarabia și care încetaseră focul, după ordinul regelui Mihai, au fost făcute prizoniere de către ruși; soldații și ofițerii au plecat captivi către Rusia. Așa că a fost o capitulare și nu un armistițiu. Exista aici un rege care își preda armata dușmanului. În ce țară din lume poate fi găsit un șef de stat asemănător? Pe 20 Iulie 1945, i s-a decernat, prin mareșalul Tolbukhin, din ordinul lui Stalin, „Ordinul Victoriei Sovietice”. Tristă onoare de a fi decorat de către dușmanul de moarte al poporului său!”

General Platon Chirnoagă, șef-adjunct al Statului Major al Armatei a III-a pe Frontul de Est.

Trădarea de la 23 august 1944 nu trebuie pusă numai în seama regelui Mihai, căci responsabilitatea pentru acest act de trădare a aparținut tuturor celor care au participat la evenimentele de la 23 august, adică regele Mihai și B.N.D. ca factori decizionali, și guvernul Sănătescu: factorul executiv al actelor hotărâte de rege și de B.N.D.

Care era în realitate motivația fiecărei părți angajate în organizarea puciului de la 23 august? Ce a determinat acei factori decizionali ai statului român să trădeze interesele naționale ale românilor? Este clar că la aceste interogații răspunsurile sânt evidente: regele Mihai, consecvent principiilor monarhice, s-a debarasat rapid de Antonescu, (așa cum procedase și regele Italiei cu Mussolini) și spera că prin această mârșavă trădare să-i fie recunoscut în continuare statutul de rege și, mai ales, să nu fie considerat complicele lui Antonescu; Maniu și Brătianu sperau că dacă vor avea un rol activ în desfășurarea acestui act de trădare vor rămâne în elita politică din România și le vor fi trecute cu vederea colaborările tacite cu regimul fascist antonesciano-regalist; comuniștii doreau ca prin participarea la această mare trădare națională să acapareze puterea politică în România, mai ales că participarea lor la acest puci antiromânesc fusese solicitată și impusă de sovietici în timpul tratativelor. Având în vedere că Imperiul sovietic susținea P.C.R.-ul, iar armatele sovietice erau deja în România, este clar că toți acești trădători ai intereselor naționale au urmărit în primul rând obținerea de avantaje politice personale sau partinice și numai în secundar au urmărit și realizarea unor avantaje politice, militare și economice pentru poporul român. Tot ca un act de trădare națională trebuie interpretat și refuzul celor doi corifei ai politicii interbelice (Brătianu și Maniu) de a accepta funcții în guvern (eventual șefia guvernului), așa că regele Mihai a fost nevoit să-l investească în funcția de prim-ministru pe generalul Sănătes-

cu. Trebuie menționat că puciștii au acționat irațional, în mare grabă, acțiunea lor fiind criminală față de poporul român, căci a oferit rușilor și țara și armata, deși între Imperiul sovietic și România nu se semnase nici un acord preliminar. Consecința acestei măsuri politice unilaterale, iraționale politic și militar, nu a fost pozitivă și pentru țară, așa cum sperau puciștii și cum susțin și acum unii istorici și politicieni xenofilocrați, singurii care au înregistrat avantaje fiind puciștii, care au obținut pe moment ceea ce doreau: regele a rămas în funcție; politicienii fruntași au dobândit puterea suprimată de Antonescu; comuniștii au devenit partid legal, asociat la guvernare etc. Această măsură politică, fără precedent în istoria României, a avut un imens impact negativ asupra țării, care se afla în situația inedită de a fi practic în război și cu armatele Axei, aflate în România, dar și cu armatele Imperiului sovietic, care, prin acest act de trădare, puteau invada România fără a întâmpina rezistența poporului român și a armatei României. Din cauza trădării regelui și din cauză că noul guvern nu încheiase armistițiul nici cu germanii și nici cu rușii, armatele Imperiului sovietic avansau rapid în țară, trupele rusești comportându-se ca armată de ocupație, nu ca armată aliată, așa cum sperau puciștii, care ordonaseră militarilor de pe front să nu opună rezistență.

Înlăturarea guvernului Antonescu (care se opunea irațional încheierii armistițiului) era necesară, deci puciul antidictatorial de la acea dată nu trebuie considerat ca trădare față de mareșalul Antonescu (doar regele Mihai poate fi învinuit că l-a trădat pe cel care l-a făcut rege) căci în realitate puciul antidictatorial a fost un act de trădare a României. Acest aspect, al trădării intereselor naționale, nu s-a manifestat prin întoarcerea armelor împotriva fasciștilor, ci prin modul în care s-a realizat trecerea României din tabăra antisovietică în tabăra antigermană. Astfel, chiar prin manifestul regelui, transmis la radio, se ordona armatelor române să rupă orice legături cu germanii și să înceapă lupta împotriva foștilor aliați – fasciștii germani –, deși noul guvern condus de generalul Sănătescu – care fusese constituit prin decret regal chiar la 23 august 1944 – nu încheiase nici un armistițiu cu armatele Imperiului sovietic și România nu era considerată aliată a Imperiului stalinist. Acest aspect evidențiază caracterul trădător al manifestului regelui și al măsurilor luate de capii oștirii, căci, în lipsa unui armistițiu, ca o consecință nefastă imediată a acestui act, circa 140.000 de militari români (după alte surse: între 100.000 și 130.000) au fost luați prizonieri chiar și după 24 august 1944, imperialiștii sovietici motivând această samavolnicie antiromânească prin faptul că puciștii, în frunte cu regele, nu încheiaseră un armistițiu între România și Aliați. Deși imediat după demiterea și arestarea lui Ion Antonescu România a ieșit practic din alianța cu Axa și regele Mihai – capul oștirii – a ordonat încetarea unilaterală a războiului împotriva Aliaților, iar România a declarat război Germaniei și Ungariei, armatele Imperiului sovietic nu au ținut cont de realitatea din teatrele de operațiuni și au continuat să considere armatele României ca armate inamice și, deși din ziua de 24 august 1944 armatele române începuseră să lupte împotriva armatelor Axei, timp de trei săptămâni România a fost considerată de către Aliați tot un stat inamic, poporul și armata română suportând samavolniciile antiromânești ale noului ocupant al României: armata stalinistă a Imperiului bolșevic.

Armistițiul dintre guvernele Statelor Unite ale Americii, Regatului Unit și URSS-ului, pe de o parte și guvernul României, pe de altă parte, a fost semnat la Moscova abia pe 12 septembrie 1944, după dictarea părții sovietice, partea română având doar rolul de a semna documentele, nu și dreptul de a negocia condițiile de armistițiu. Această situație bizară a permis armatelor Imperiului sovietic, care acționau deja pe teritoriul României, să confiște fără împotrivirea militarilor români : armament și muniții; tehnică specifică de luptă; avioanele și flotele maritime și fluviale românești, militare și civile etc.. Armata română, trădată chiar de „capul oștirii”, regele Mihai, era acum prinsă între doi inamici: nemții, care se retrăgeau și continuau să lupte împotriva sovieticilor și a românilor, și rușii, care invadeau țara. Militarii români și poporul român au trăit atunci momente tragice, căci, deși teoretic românii deveniseră aliați, Armata Roșie i-a tratat fără milă, ca pe inamici, atât pe militarii care erau făcuți prizonieri și erau trimiși în Siberia, cât și pe civilii români, aflați în zonele fronturilor, care suportau numeroase samavolnicii din partea armatei „eliberatoare”, care se deda la jafuri, violuri și chiar la crime comise împotriva civililor .

Deși armistițiul de la Moscova, semnat de reprezentanții României la 12 sept.1944, a fost total nefavorabil României, regele și guvernul Sănătescu au respectat în totalitate prevederile înrobitoare ale acestui act și chiar au dat dovadă de exces de zel, căci prin prevederile acestui armistițiu se stipula că România nu va revendica Moldova de Est și Bucovina de Nord (iresponsabilul rege Mihai ceda rușilor aceste teritorii românești, pentru a-și menține privilegiile) și trebuia să mențină permanent pe front o armată formată din 12 divizii. Regele Mihai și guvernul Sănătescu, dând dovadă de slugărnicie față de noul invadator al României, au suplimentat mereu aceste efective, numărul diviziilor românești ajungând uneori chiar și la 16 divizii prezente concomitent în teatrele de operațiuni antifasciste, departe de granițele României. După cum se vede, în timp ce Antonescu și regele Mihai au fost obedienți și fideli lui Hitler și au obligat armatele române să lupte

alături de fasciști, dincolo de granițele țării, regele Mihai (convertit între timp, de la fascism la bolșevism) și Sănătescu se dovedeau la fel de aroganți, disprețuind poporul, urmărind doar satisfacerea doleanțelor elitei politice românești, cei doi trimițând armatele României să lupte în Ungaria și Cehoslovacia, pentru a asigura triumful rapid al imperialismului stalinist. Poporul român a suportat cu stoicism și această nouă samavolnicie antiromânească, mai ales că regele era același personaj care, până la 23 august 1944, sprijinise fascismul, iar după 23 august a devenit un fidel sprijinitor al bolșevismului stalinist, iar poporul avea încredere în regele care iar îl trădase. Guvernul Sănătescu, (apoi guvernul Rădescu) investit de rege, devenise astfel un guvern la fel de antinațional ca și guvernul Antonescu, românii suportând cu stoicism și această nouă obediență a elitei politice românești față de străini, deoarece era impusă de rege și de politicienii săi. Trebuie să menționăm că aceste eforturi extraordinare, făcute de poporul român și de armatele române pentru a asigura succesul armatelor staliniste (nu pentru eliberarea, ci pentru ocuparea și sovietizarea Ungariei și Cehoslovaciei) s-au concretizat în imense pierderi materiale și în numeroase și inutile pierderi de vieți omenești, în special în Ungaria și Cehoslovacia, unde militarii români nu mai luptau pentru dezrobirea țării, ci luptau pentru extinderea Imperiului bolșevic stalinist și pentru bolșevizarea Europei, numărul real al românilor morți pe front, pentru extinderea Imperiului bolșevic în Europa, fiind însă minimalizat și, probabil, nerealist.

Conform statisticilor Marelui Stat Major Român, (neveridice, după unele surse) la sfârșitul războiului România înregistra următoarele pierderi umane: dispăruți din evidențe – 367.976 de militari, dintre care cei mai mulți erau prizonieri de război: 309.533 în luptele împotriva Uniunii Sovietice și 58.443 în Vest, în luptele împotriva Germaniei naziste și Ungariei horthyste. Statistica M.S.M. Român nu specifică dacă numărul de 309.533 de dispăruți pe frontul de Est îi cuprinde și pe militarii dezarmați de sovietici și făcuți prizonieri după 23 august 1944. Alte surse susțin însă că numai pe frontul antihitlerist armata României a pierdut peste 170.000 de militari (morți, răniți, dispăruți și prizonieri), deci este puțin probabil că pierderile reale ale armatei sânt cele consemnate în diferitele documente ale vremii, sau ulterioare acelor evenimente tragice.

De asemenea, statisticile oficiale românești nu menționează nici samavolniciile antiromânești ale imperialismului sovietic, comise de bolșevici pe teritoriul României, chiar și după ce România fusese eliberată de naziști, cea mai cunoscută și amplă acțiune antiromânească fiind deportarea în Siberia a cetățenilor români de etnie germană – între 50.000 și 70.000 de cetățeni români, sași și șvabi – dintre care aproximativ 10 % au murit în lagărele de concentrare și de muncă forțată de pe teritoriul Imperiului sovietic. Trebuie să precizăm că deportarea germanilor din România în Imperiul sovietic a fost o acțiune de deportare în masă a unei părți din populația civilă de origine germană din toate țările foste aliate ale Germaniei și care au fost ocupate de Imperiul sovietic, fiind o consecință a pactului criminal, semnat în urma Tratatului de la Ialta, din 1945, prin care S.U.A. și Imperiul britanic acordau Imperiului sovietic dreptul de a dispune total de economiile și de popoarele cucerite de sovietici.

Trebuie să consemnăm că, formal, guvernul Rădescu a protestat față de aceasta nouă samavolnicie a imperialismului sovietic, (regele Mihai nu a protestat) care încălcau armistițiul impus chiar de ruși, însă nici regele și nici guvernul nu au apărut cu tărie drepturile cetățenilor români, autoritățile române susținând efectuarea acestor deportări în masă, în plină iarnă, în cel mai scurt timp posibil. Este clar că România era considerată deja de Stalin o resursă de sclavi, pe care dictatorul Stalin o folosea tocmai pentru a subjuga popoarele cucerite sau, în cazul României, pentru a subjuga chiar poporul român: popor și țară, făcute cadou de rege și de B.N.D. celui mai teribil Imperiu bolșevic din istoria umanității.

Analizând sumar aceste aspecte, rezultă foarte clar că ipocrizia Aliaților a fost permanentă, căci ei au organizat între 1945-1946 celebrul Proces de la Nürnberg, în care unii dintre capii puterii naziste au fost condamnați la închisoare sau chiar la moarte, unul dintre principalele capete de acuzare la adresa naziștilor fiind tocmai practica nazistă de deportare în masă a populației civile din țările ocupate de Hitler. Deși deportările făcute de imperialismul sovietic erau la fel de inumane, fiind similare deportărilor practicate de hitleriști, iar bolșevicii, asemenea hitleriștilor, impuneau munca forțată și instituiau un regim de detenție similar regimului impus de naziști, aceste acțiuni inumane ale învingătorilor nazismului nu sânt considerate crime de război nici în Europa și nici în România. În România regele și guvernul nu numai că nu s-au opus deportării sașilor și șvabilor în Siberia, dar au și organizat amănunțit aceste deportări, punând la dispoziția ocupantului toată logistica necesară efectuării acestor măsuri criminale, însă chiar și azi regele și guvernul de atunci sânt eroizați și nu sânt considerați criminali, deși ei au fost colaboratori fideli ai ocupantului și trădători ai intereselor naționale ale cetățenilor României. În Franța, Pierre Laval și mareșalul Petain au fost considerați criminali de război pentru că au acceptat și au organizat deportarea cetățenilor francezi în Germania și, după ce au fost judecați, au fost condamnați la moarte, Laval fiind executat, însă pentru majoritatea istoricilor și politicienilor români xenofilocrați, trădătorul rege Mihai și politicienii care i-au fost alături în acele momente ne-

faște poporului român sânt considerați în continuare drept ... eroi ai națiunii române! Mai mult, regimul bolșevic, instaurat în România cu concursul nemijlocit al trădătorului rege Mihai, a minimalizat rolul B.N.D. și al regelui în organizarea mării trădări de la 23 august, arogându-și „meritele” exclusive ale acestei trădări, stabilind că data mării trădări de la 23 august 1944 să devină ziua națională a României. Adică au procedat similar trădătorilor de la 1866, care au înstrăinat țara nemților, întemeind nejustificat dinastia criminală de Hohenzollern și au stabilit ca ziua încoronării prințului second hand Karl de Hohenzollern – 10 mai – să devină ziua națională a României. După cum se vede, în România trădarea țării este considerată o virtute politică, iar criminalii trădători sânt eroizați permanent, fiind considerați ... eroi ai neamului! Pentru a fi consecvenți imperialismului, rușii l-au decorat pe ex-regele Mihai și în 2005, cu prilejul împlinirii a 60 de ani de la terminarea războiului. Dovadă clară că rușii nu uită “meritele” celui care a vândut România Imperiului bolșevic și care, probabil, a dobândit și gradul de mareșal și titlul de erou al U.R.S.S. pe care, de altfel, le merită cu prisosință, căci trădarea regală de la 23 august 1944 a adus Imperiului sovietic incomensurabile avantaje politico-militaro-economice: pe moment și, mai ales, pe termen lung. Avantaje pe care nici un alt mareșal erou al Imperiului bolșevic nu le-a egalat.

POLITICA POSTBELICĂ ȘI ABDICAREA REGELUI (↑), (PPȘAR)

DICTATURA REGALISTO-PROLETARĂ (↑), (DRP)

Dacă avem în vedere că unii istorici și politicieni xenofilocrați susțin că dictatura proletară a fost instaurată în România la 23 august 1944, putem defini această dictatură drept ciudata dictatură regalisto-proletară, căci pînă la abdicarea sa, regele Mihai a legitimat, a legalizat și a susținut fățiș această nouă dictatură impusă samavolnic românilor chiar de regele Mihai.

Ca și naziștii, Alianții au folosit intens aceeași doctrina a violenței politice, sociale și militare, atât în propriile state, cât și în teritoriile cucerite de ei, România suportând astfel rigurile unui stat efectiv ocupat de o armată invadatoare, și nu eliberatoare, așa cum pretind și azi mulți istorici, care susțin că actul trădării țării de la 23 august 1944 ar fi fost un eveniment benefic poporului român. După cum se știe, acest act controversat este considerat de către fostul rege Mihai de Hohenzollern și de către comuniști ca fiind un eveniment politic major, care ar fi schimbat numai în bine soarta poporului român, fiecare parte arogându-și meritele declanșării puciului de la 23 august. Evident, pentru regele Mihai puciul a fost benefic, căci, datorită trădării țării, el nu a fost considerat criminal de război, precum Antonescu, ci a devenit eroul lăudat și adulat și azi de sovietici, căci trădarea sa a schimbat soarta războiului, având un enorm rol benefic pentru Imperiul sovietic, care a profitat imens de trădarea regelui și, cu concursul slugarnic al regelui Mihai, rușii au început imediat sovietizarea României și a țărilor vecine României: Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia etc. „eliberate” de către ruși.

Pentru comuniștii români, care au ajuns la putere, puciul a devenit o insurecție națională, antifascistă și antiimperialistă, deși pentru poporul român schimbarea majoră generată de trădarea de la 23 august a însemnat doar schimbarea stăpânului imperialist german cu stăpânul imperialist sovietic.

Imediat după ce armatele române au început lupta împotriva naziștilor, regele Mihai s-a dezis total de foștii săi aliați și a devenit un fidel sprijinitor al noilor stăpâni, acceptând cu ușurință toate samavolniciile pe care noii „aliați” le impuneau poporului român, multumindu-le astfel, probabil, pentru că îi redaseră prerogativele regale uzurpate de Antonescu și îl mențineau în funcție. În acest context, se înțelege mai bine de ce ignobilul rege Mihai a fost mult mai preocupat de redobândirea privilegiilor sale regale, decât de propășirea poporului român, regelui fiindu-i indiferentă soarta poporului român, pe care l-a trădat cu atâta seninătate în dese rânduri și, după cum se știe, regele Mihai, care a acceptat fățiș sau tacit toate samavolniciile antiromânești impuse poporului român de imperialiștii sovietici, a obținut de la ruși ceea ce solicitase: redobândirea privilegiilor regale uzurpate de Antonescu, continuitatea pe tronul României și exonerarea regelui de răspunderea pentru colaborarea cu fasciștii și susținerea fascismului românesc.

Dând dovadă de o slugărnicie totală față de ruși, la 6 martie 1945 regele Mihai îl numește în fruntea guvernului pe dr. Petru Groza (care nu era comunist, ci era șeful unui mic partid de stînga) format din membrii F.N.D. La 23 martie guvernul Groza legiferează reformă agrară, expropriind

aproape 1.500.000 ha de terenuri arabile, împrăștiind peste 900.000 de familii țărănești, iar la 30 martie regele promulgă Legea nr.271 privind purificarea administrației publice, care a permis guvernanților să înlocuiască toți funcționarii publici (în special de rang înalt, precum prefecții) considerați neloiali noului regim și ostili ocupanților sovietici.

La 21 aprilie 1945, perfidul și ipocritul rege Mihai semnează Decretul-lege pentru sancționarea celor vinovați de dezastrul țării sau crime de război, omițând să se treacă pe lista criminalilor și profitorilor de război. Prin acest decret regal erau anulate dispozițiile Legii nr.50, pentru urmărirea și pedepsirea criminalilor și profitorilor de război (mulți dintre ei decorați anterior de regele Mihai) și Legea nr.51, pentru urmărirea și sancționarea celor vinovați de dezastrul țării, ambele promulgate de regele Mihai la 21 ian.1945.

Iată textul legii, care prevedea urmărirea și sancționarea celor vinovați de dezastrul țării:

<<Art.1.- Sunt vinovați de dezastrul țării:

a) Acei care au instaurat regimul de dictatură și având răspunderea politică efectivă, au pus în primejdie securitatea statului, prin încheierea de tratate de alianță politică cu Germania hitleristă, prin permiterea intrării armatelor operative germane pe teritoriul țării sau prin pornirea războiului împotriva U.R.S.S. și a Națiunilor Unite.

b) Acei care militând printr-o activitate susținută pentru o politică externă alături de Germania hitleristă, au consimțit la cedarea Transilvaniei de Nord; (nici un cuvânt despre cedarea Moldovei de Est și a Bucovinei de Nord către Imperiul bolșevic. n.a.).

c) Acei care prin amenințări, prin acte de teroare sau orice acțiune ilegală au urmărit să impună României o orientare politică alături de Germania hitleristă;

d) Acei care interesat s-au pus în slujba organelor de propagandă germană, activând în scopul de a înlătura și a aservi România Germaniei hitleriste.

Dat în București la 20 ianuarie 1945.

MIHAI >>

Câtă ipocrizie, lașitate și nemernicie „regale” cuprinde acest document, promulgat de regele Mihai! Adică regele care, în sept.1940, proclama România stat național-legionar (fascist), iar la 28 iulie 1941 îi transmitea generalului Ion Antonescu o telegramă de felicitare, imediat după ce „vitezele trupe româno-germane au alungat peste Nistru armatele comuniste și au reîntregit pe vecie țara Moldovei”. Adică regele, care în 1941 i-a trimis pe români pe front, îi acuza tot pe români, prin această lege din 1945, de crime de război și de dezastrul țării. Nemernicia regelui Mihai față de Antonescu este pilduitoare și dezvăluie adevăratul caracter al acestui individ ignobil, care l-a arestat și l-a predat rușilor pe cel care practic îl proclamase rege prin voința sa și le asigurase, lui și mamei lui, regina-mamă Elena, privilegiile regale. Ipocritul rege Mihai „uită” că el a proclamat România stat național-legionar (fascist) în sept. 1940 și deci el este principalul vinovat de dezastrul țării, mai ales ca trădarea sa de la 23 august 1944 și colaborarea sa cu forțele Imperiului sovietic au produs României cel mai mare dezastru din istorie, regele Mihai fiind chiar mai vinovat decât Antonescu, deoarece a colaborat și cu fasciștii, și cu bolșevicii.

În baza acestei legi, la 14 mai 1945 începe la București procesul primului lot de criminali de război, la așa-numitul Tribunal al Poporului, care va condamna și adevărați criminali de război, dar și inamici ai guvernanților, regele colaborând deplin cu forțele de ocupație, doar pentru a-și menține privilegiile, mai ales că prin Europa multe monarhii erau pe cale de dispariție.

GREVA REGALĂ (↑), (GR)

La 9 mai 1945 a luat sfârșit războiul din Europa. La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, România era o țară devastată de războiul antisovietic și apoi și de războiul antifascist și de ocupația sovietică, înregistrând nenumărate victime umane, având o economie distrusă și condiții generale de viață foarte grele, amplificate de o tot mai agitată viață politică internă și externă vindicativă.

Tot în 1945, între 17 iulie și 2 august, are loc Conferința de la Potsdam, la care au participat: U.R.S.S., Statele Unite ale Americii și Marea Britanie. La această conferință s-au reiterat practic

prevederile conferinței de la Ialta, din 4-11 februarie 1945, dintre liderii S.U.A., Marii Britanii și Uniunii Sovietice, noii lideri acceptând tacit prevederile conferinței de la Ialta, adoptând și prevederile care erau dorite de ei, după înfrângerea Germaniei.

Uniunea Sovietică era reprezentată de I. V. Stalin, Regatul Unit era reprezentat la începutul conferinței de Winston Churchill și, mai apoi, de Clement Attlee, noul prim-ministru englez, iar Statele Unite ale Americii erau reprezentate de noul președinte Harry S. Truman. Conferința de la Potsdam reprezintă de fapt momentul declanșării așa-numitului război rece, dintre foștii aliați antifasciști și în acest context se înscrie și așa-zisa grevă regală a lui Mihai de Hohenzollern, căci la această conferință reprezentanții anglo-americanilor și-au exprimat neîncrederea în guvernele filo-sovietice ale Bulgariei, României și Ungariei, considerându-le nereprezentative.

Despre așa-zisa grevă regală a regelui Mihai s-a scris mult, unii victimizându-l și eroizându-l pe regele trădător, care s-ar fi opus astfel noului ocupant al României, deși în realitate această acțiune a regelui Mihai fusese ordonată de anglo-americanii care începuseră deja războiul rece cu Imperiul sovietic și urmăreau să-și restabilească hegemonia în Estul Europei, prin declanșarea unor mișcări antisovietice în țările cedate tot de ei lui Stalin: România, Bulgaria, Ungaria etc. În acest context, se înțelege foarte clar că versatilul rege Mihai trecuse deja în foarte scurt timp, din tabăra sovietică în tabăra anglo-americană, însă timid, căci aparent „greva” sa era urmarea tentativei sale de a-l determina pe Groza să demisioneze și, aparent, a fost declanșată de refuzul lui Groza de a demisiona. În timpul așa-zisei greve regale, sfidând opoziția misogynului rege Mihai față de reforma agrară și față de extinderea dreptului de vot, guvernul Groza a legiferat, printre altele, reforma agrară și realul vot universal, prin acordarea dreptului de vot și femeilor.

La 20 august 1945, la îndemnul partidelor istorice și cu asentimentul anglo-americanilor, regele Mihai a cerut demisia guvernului Petru Groza, care era susținut de imperialiștii sovietici. Contrar prevederilor constituționale, care îl îndreptățeau pe rege să demită guvernul atunci când avea chef, Groza nu s-a conformat somației regale și, la 21 august 1945, în semn de protest față de gestul lui Groza, Mihai a declanșat „greva regală”, refuzând să mai semneze decretele, legile și alte documente oficiale ale guvernului. Perfidul rege Mihai s-a „exilat” la Sinaia, continuând „greva” printr-o vacanță prelungită, în răcoroasa stațiune montană, așteptând de fapt un sprijin politic puternic al anglo-americanilor, care să susțină de fapt perpetuarea monarhiei de Hohenzollern chiar și sub un regim comunist, și nu democrația, așa cum demagogic se clama pe la diferite reuniuni diplomatice. Evident, regele Mihai spera că englezii se vor implica și în România ca în Grecia, unde englezii au intervenit cu armata de partea regaliștilor, în timpul primului război civil postbelic din această țară, dintre comuniștii și regaliștii greci. Regele Mihai nu știa la acea dată că soarta României fusese pecetluită încă din timpul înțelegerii de la Ialta și că România fusese cedată de imperialiștii anglo-americiani Imperiului bolșevic. În acest context vindicativ, în perioada 16-26 decembrie 1945 are loc la Moscova Conferința celor trei mari puteri, în cadrul căreia Stalin acceptă formal ca în guvernul Groza să fie incluși și doi reprezentanți ai partidelor istorice din România – țărăniști și liberali – respectiv P.N.Ț. (Maniu), un reprezentant, și P.N.L. (Brătianu) alt reprezentant. Stalin nu accepta ca anglo-americanii să devină factori de decizie în țările cucerite de Imperiul sovietic, stabilind ei componența guvernului de la București, încalcându-se astfel înțelegerea de la Ialta. Stalin a acceptat totuși acest minim compromis, demonstrându-le anglo-americanilor că el nu este dispus să cedeze ceea ce cucerise în timpul războiului, astfel că dorita hegemonie anglo-americană în România (țelul real al acestui demers anglo-american și al așa-zisei greve regale), nu s-a realizat, demersul demagogic al anglo-americanilor fiind de fapt doar un episod din războiul rece care se declanșase deja între foștii aliați.

Regele Mihai a înțeles într-un final de an că anglo-americiani nu vor ataca Imperiul sovietic pentru a scoate România din sfera de influență sovietică și pentru a-l susține pe el, așa că a considerat că pentru el este mai bine să rămână docil lui Stalin, sperând că bolșevicii nu vor uita prea curând serviciile incomensurabile pe care regele Mihai le-a făcut Imperiului sovietic – prin trădarea poporului român la 23 august 1944 – și-l vor menține în funcție chiar și în România bolșevizată. Evident,

regele era insensibil la suferințele poporului, fiind preocupat (ca toți Hohenzollernii care au fost regii României) numai de propria soartă și de huzurul nemeritat pe care îl avea ca suveran al României; țară pe care ar fi trebuit să o apere, însă el o vânduse germanilor în 1940 și rușilor în 1944, și o ceda acum definitiv, prin încetarea așa-zisei greve regale.

După cum se știe, cele două imperii occidentale aliate (S.U.A. și Marea Britanie) nu au oferit sprijinul real, pe care Mihai de Hohenzollern îl aștepta, astfel că Guvernul Groza nu a fost demis, ci a fost cosmetizat „democratic” cu cei doi reprezentanți impuși de anglo-americani și astfel „greva regală” sfârșește lamentabil în ianuarie 1946, regele trădător legitimând a doua oară guvernul Groza.

Evident, Anglia și S.U.A. au recunoscut la 5 febr.1946 guvernul „democratic” al lui Groza, deși la presiunea lor demagogică Stalin acceptase ca din guvernul Groza să facă parte numai doi reprezentanți ai așa-ziselor partide democratice, care aveau doar ranguri de secretari de stat fără portofolii, făcând figurație în noul guvern Groza. Era clar că guvernul dorit de anglo-americani și de rege nu se putea impune la București, rămânând în funcție numai guvernul-marionetă dorit și impus de imperialiștii sovietici, care fusese însă legalizat de regele-trădător, investindu-l în funcție ca guvern „democratic”, acceptat și legitimat ca atare și de către anglo-americani.

ALEGERILE DIN 1946 (↑), ([AD1946](#))

În anul 1946 au loc profunde prefaceri socio-relaționale și mai ales politice, în România postbelică apărând mereu partide și organizații noi, mai ales de stânga, tradiționalele partide de dreapta pierzând tot mai mult capital politic și, mai ales, electoral, tradiționale, în favoarea noilor partide sau alianțe de centru-stânga, precum Blocul Partidelor Democratice (B.P.D.), constituit la 17 mai 1946, format din partidele și organizațiile democratice reprezentate în guvernul Groza, precum: P.C.R., P.S.D.R., P.N.L. (Tătărăscu), P.N.Ț. (Alexandrescu), Frontul Plugarilor și P.N.P.

Între 7 și 18 mai 1946 se desfășoară la București procesul grupului de criminali de război, în frunte cu Ion Antonescu. Fiind declarați criminali de război, sânt condamnați la moarte și, deoarece regele Mihai a refuzat să comute pedeapsa de condamnare la moarte a lui Antonescu Ion (și ale celorlalți) în închisoare pe viață, cei patru criminali de război au fost executați la 1 iunie 1946, în forțul de la Jilava, regele Mihai condamnându-l la moarte chiar și pe cel căruia îi datora domnia. Evident, acest episod demonstrează că perfidul rege Mihai nu respecta nici un fel de principii morale, pentru el numai huzurul propriu, ipocrizia, perversitatea mercantilă și satisfacerea orgoliilor personale fiind considerate cele mai înalte „principii” morale.

La scurt timp după ce lotul criminalilor de război, în frunte cu Ion Antonescu, a fost executat, la 22 iunie 1946, Tribunalul Poporului este desființat printr-un decret-lege, scopul real al acestui tribunal fiind probabil doar condamnarea la moarte a celor mai înverșunați adversari ai imperialismului sovietic.

În vara anului 1946 în România se înregistrează o cumplită secetă, cele mai afectate regiuni fiind Moldova, Dobrogea și Muntenia, seceta agravând și mai mult situația precară a țăranilor români, care deja erau obligați să întrețină armata sovietică de ocupație și care acum asistau neputincioși la dijmuirea drastică a recoltelor nu numai de guvernanți și ocupanți, ci și de Natura neîmblânzită.

Anul 1946 consemnează și debutul Conferinței de pace, convocată la Paris de imperiile învingătoare în războiul mondial. Scopul conferinței era pregătirea tratatelor de pace cu foștii aliați ai Germaniei învinse, respectiv Bulgaria, Finlanda, Italia, România și Ungaria. Deși delegația României, condusă de Gh. Tătărăscu, a solicitat recunoașterea statutului de stat cobeligerant (aliat al antifasciștilor) România nu a obținut acest statut și a fost considerată doar aliat al Germaniei și stat învins, fiind tratată la fel ca celelalte state foste aliate ale Germaniei, care nu au avut armate angajate în războiul antihitlerist, precum România.

După cum se vede, trădarea regelui și a politicienilor români la 23 august 1944 nu a ușurat în nici un fel soarta poporului român, căci, deși România făcuse imense sacrificii pe Frontul de Vest, era

tratată doar ca stat învins. Spre sfârșitul anului, la 19 nov.1946, au loc alegeri parlamentare, câștigate de așa-zisele forțe democratice, constituite în B.P.D., consemnându-se totodată și o zdrobitoare înfrângere a partidelor de dreapta: P.N.Ț. (Maniu) și P.N.L. (Brătianu), rezultate contestate de cei care au pierdut alegerile, însă validate de autorități și de regele Mihai.

ULTIMUL AN DE DOMNIE AL ULTIMULUI HOHENZOLLERN (↑), (UADDAUH)

Anul 1947 a fost nefast pentru poporul român și din cauza cumplitei lipse de alimente de primă necesitate, căci, după cum se știe, țărani români suportau din greu povara întreținerii uriașei armate de ocupație a Imperiului sovietic, fiind obligați de autoritățile colaboraționiste, în frunte cu regele Mihai, să contribuie substanțial și la plata imenselor despăgubiri de război, în condițiile în care seceta din 1946 dijmuisse ca niciodată recoltele țăranilor. În aceste condiții dificile, în prima parte a anului 1947 în România a bântuit o foamete teribilă, mulți români murind din cauza subnutriției, însă autoritățile colaboraționiste erau mai preocupate de acapararea puterii (comuniștii) și de menținerea statutului (regele Mihai) așa că suferințele poporului român au fost teribile, fiind dublate și de o inflație galopantă și de specula care sărăcea și mai mult tocmai românii cei mai săraci.

Și pe plan extern România era umilită și înregistra eșecuri, căci Tratatul de pace de la Paris, semnat de delegația României la 10 febr.1947, obliga România la plata unor uriașe despăgubiri de război în contul cotropitorului sovietic al țării, demonstrând încă o dată că trădarea regelui și a celorlalți puciști de la 23 august a fost benefică numai pentru imperialiștii sovietici și anglo-americieni, precum și pentru puciștii români, în frunte cu regele Mihai, poporul român sacrificându-și inutil ostașii, trimiși de rege și de guvernanți pe frontul antifascist din Ungaria și Cehoslovacia.

Un alt aspect care demonstrează ipocrizia regelui Mihai și slugărnicia sa față de bolșevici l-a prezentat înscenarea de la Tămădău, organizată și regizată de comuniști, care i-au arestat la 14 iulie pe țărâniștii care voiau să fugă din țară. Comuniștii au folosit prilejul respectiv pentru a desființa P.N.Ț. și, la 19 iulie 1947, Adunarea Deputaților a ridicat imunitatea parlamentară a demnitarilor național-țărănești, pentru a putea fi arestați, iar Iuliu Maniu, deși nu a încercat să fugă din țară, a fost arestat împreună cu întreaga conducere a partidului, țărâniștii fiind acuzați de trădare. La 30 iulie 1947, printr-un jurnal al Consiliului de Miniștri, s-a decis dizolvarea Partidului Național Țărănesc, această măsură vindicativă fiind aprobată în aceeași zi, prin vot aproape unanim, de Adunarea Deputaților.

Ca de obicei, regele Mihai nu a intervenit în nici un fel pentru a obține clemența comuniștilor față de fruntașii țărâniști, aparent el platindu-le astfel țărâniștilor pentru faptul că l-au detronat în 1930. P.N.Ț. a fost singurul partid care a fost desființat în acest mod în România acelor timpuri, regele trădându-și iar colaboratorii: la fel ca în 1941, când s-a dezis de camarazii legionari; la fel ca în 1944, când a arestat guvernul Antonescu; sau la fel ca în 1946, când a semnat condamnările la moarte ale grupului Antonescu. Unele surse susțin că Iuliu Maniu, încarcerat pe nedrept, l-a acuzat pe regele Mihai că nu s-a implicat în nici un fel pentru a obține clemența comuniștilor față de țărâniști, deși țărâniștii au fost susținători ai dinastiei de Hohenzollern și au adus multe servicii ignobilei monarhii nemțești din România.

În timp ce țara trecea prin cele mai dificile și profunde transformări politice, iar populația suferea încă din cauza foametei care bântuise în prima parte a anului 1947, ignobilul rege Mihai avea planuri de viitor, principala sa preocupare fiind căsătoria sa cu Anna de Bourbon, problemele reale ale poporului român nefiind o prioritate printre preocupările sale. În acest context, în noiembrie 1947, Mihai a călătorit la Londra, la nunta viitoarei regine Elisabeta a II-a, cu această ocazie cunoscând-o pe prințesa Anna de Bourbon-Parma, care urma să-i devină soție. Regele Mihai nu a vrut să se mai întoarcă în România, știind că urmează să fie debarcat, dar, susțin unele surse, personalități americane și britanice prezente la nunta regală, printre care și Winston Churchill, l-au îndemnat să se întoarcă în țară. Fostul rege Mihai neagă acum că se temea pentru soarta sa și ar fi refuzat să se întoarcă în țară, deși unele surse susțin că regele Mihai a revenit acasă „la sfatul expres al lui Winston Churchill”, care l-ar fi sfătuit pe regele Mihai că este mai bine pentru el să se întoarcă în țară, asu-

mându-și soarta, în loc să dea dovadă de lașitate crasă și iresponsabilitate politică, părăsind tronul țării.

Pentru aceasta ultimă variantă, care susține că regele Mihai dorea să părăsească tronul României, pledează nu numai relatările verosimile din acele vremuri, ci și declarația fostului rege, care recunoaște că s-a consultat cu Winston Churchill, care l-a sfătuit să nu rămână în Anglia, renunțând la tron, așa cum intenționează. Probabil că regele Mihai se temea pentru viața sa, considerând că Stalin a uitat imensele servicii pe care regele României le adusese Imperiului bolșevic și îl va executa, așa cum procedase în 1945 cu regentul Chiril al Bulgariei, care, deși nu trimisese armatele Bulgariei până la Stalingrad, așa cum făcuse regele Mihai, a fost executat de bolșevici.

Evident, după ce regele Mihai abdicase și se afla în exil, trădătorul ex-rege Mihai l-a acuzat deschis pe Winston Churchill de trădare, pentru că nu a implicat diplomația și chiar armata engleză, ca în Grecia, pentru a salva dinastia de Hohenzollern. Ex-regele criminal Mihai nu cunoștea că, de fapt, România fusese trădată de englezi încă din perioada interbelică, adică de atunci când francezii și englezii au avut o atitudine conciliatoristă față de germanii, care, în înțelegere cu Imperiul bolșevic, au dezmembrat România în 1940, în baza prevederilor criminalului pact Ribbentrop-Molotov, semnat de cele două mari puteri la 23 august 1939. Sinistră coincidență! căci și trădătorul rege Mihai, care îl acuză pe Churchill de trădare, avea să trădeze România tot la 23 august, exact peste cinci ani, în 1944.

Și, desigur, atunci ex-regele Mihai nu știa nici că englezii și americanii mai trădaseră România și în timpul consfătuirii de la Ialta, din februarie 1945, când Churchill și Roosevelt cedaseră rușilor ceea ce nu le aparținea: România.

ABDICAREA ULTIMULUI HOHENZOLLERN (↑), ([AUH](#))

Despre abdicarea regelui Mihai s-a scris mult și, aproape în totalitate, relatările unor participanți direcți la evenimentele abdicării sânt fie voit deformate, falsificate grosolan – ca în cazul relatărilor fostului rege – fie relatările reale sânt trunchiate sau chiar omise în totalitate de istoricii și politicienii xenofilocrați, obedienți dinastiei de Hohenzollern și (sau) imperialismului sovietic. Nici comuniștii nu au relatat adevărul desfășurării momentelor abdicării regelui Mihai și, de aceea, momentul decembrie 1947 trebuie analizat din perspectiva relatărilor contradictorii, pentru a se putea discerne adevărul probabil, căci fostul rege Mihai nu va dezvălui niciodată adevărul și, bineînțeles, nici factorii de decizie din România și din Imperiul sovietic nu sânt interesați să clarifice culisele tenebroase ale acelui moment.

Se știe că în nov.1947 Mihai a mers în străinătate, pentru a se întâlni cu cea care îi fusese hărăzită de mama lui să-i fie soție: catolica Anna de Burbon-Parma. Fostul rege Mihai afirmă că nu ar fi avut atunci în bagajele sale acele picturi valoroase (picturi semnate de pictori celebri, despre care comuniștii au susținut ulterior abdicării că ar fi fost furate de rege) care aparțineau statului român, însă chiar avocații săi îl contrazic, afirmând că Mihai ar fi dus cu el acele tablouri, care ar fi fost o moștenire de familie. Dacă luăm în considerare că nici unul dintre strămoșii săi nu a fost colecționar de artă, este clar ca Mihai nu avea dreptul să-și însușească acele tablouri și deci fapta sa a fost o fraudă, dar, probabil, nu a fost un furt, așa cum au susținut comuniștii după abdicarea regelui, ci mai probabil Mihai ar fi putut primi acele tablouri chiar de la guvernanții comuniști, care îl răsplăteau astfel pentru preconizata abdicare, deci fraudă a fost organizată chiar de către guvernanți și viza, pe termen lung, discreditarea regelui Mihai, prin acuzarea care i se putea înscena, pretinzându-se că regele ar fi furat acele tablouri.

Și mai neguroase sânt relatările despre abdicarea regelui Mihai, cea mai neverosimilă fiind chiar relatarea fostului rege, care minte cu nonșalanță că abdicarea sa ar fi fost o surpriză pentru el și pentru mama sa, momentele abdicării sale fiind prezentate de ex-regele Mihai prin afirmații ilogice, chiar contradictorii.

Se știe că în decembrie 1947 multe monarhii europene fuseseră desființate: fie prin referendum,

ca în Italia, fie prin abdicarea sau detronarea regilor, ca în Albania, Yugoslavia, Bulgaria, fie prin înlocuirea coruptei monarhii din Spania cu dictatura lui Franco. Singura monarhie care mai ființa în Sud-Estul Europei era monarhia din Grecia, care însă se menținea datorită faptului că Marea Britanie a intervenit direct în războiul civil din Grecia, dintre republicanii comuniști și regaliști, luptând împotriva republicanilor, pe care Stalin nu îi sprijinea, respectând înțelegerile cu Winston Churchill. În acest context, este clar că regele Mihai știa că Stalin îl va obliga și pe el să renunțe la tronul României și înțelesese de la Winston Churchill că Marea Britanie nu va interveni în România de partea regaliștilor, ca în Grecia, chiar dacă în România ar începe un război civil, între republicanii sprijiniți de Imperiul stalinist și regaliștii loiali trădătorului rege Mihai, britanicii respectând înțelegerile dintre cele două imperii, care stipulau clar că România revine Imperiului bolșevic și va deveni republică, renunțând la monarhie, iar Grecia revine Imperiul britanic rămânând regat.

După cum se știe, regele Mihai s-a întors în țară și se pregătea de nuntă, solicitându-i lui Groza să aloce fondurile necesare pentru organizarea unei fastuoase nunți regale, însă Groza i-a răspuns că țara este săracă și nu dispune de fonduri pentru a organiza asemenea manifestări festive, inutile poporului.

Toți cei care au fost protagoniști ai acelor momente nu mai sînt în viață, așa că ex-regele Mihai poate declara orice, nimeni nu-l mai poate contrazice, iar arhivele care ar mai putea dezvălui câte ceva din realitățile acelor timpuri sînt ferecate și inaccesibile istoricilor sinceri, care ar dori să dezvăluie care a fost realitatea din acele momente, iar cele accesibile sînt falsificate de regaliștii xenofilocrați.

Iată o versiune a abdicării, relatată chiar de ex-regele Mihai, într-un interviu acordat unor ziariști de la cotidianul spaniol „El Pais” din care redăm câteva fragmente:

<< Reporter: La 30 decembrie 1947 ați fost, practic obligat să renunțați la tron. Cum s-a întâmplat?

Regele Mihai: Liderul comuniștilor, Gheorghe Gheorghiu-Dej, și premierul Petru Groza, care nu era comunist, dar era în relații bune cu ei, m-au rugat să-i primesc pentru a discuta, după cum s-au exprimat ei, „chestiuni de familie”. M-am gândit că vor să vorbească despre logodna mea cu prințesa Anna. În schimb, cei doi mi-au prezentat proiectul unui manifest privind abdicarea și m-au rugat să-l semnez în 30 de minute. Le-am spus: „Nu se procedează așa. Poporul trebuie să-și exprime voința” >>

Iată câtă ipocrizie și perfidie cuprinde această afirmație a arogantului ex-rege Mihai, care uită că el însuși a redevenit rege numai prin voința lui Antonescu, fiind deci un rege ilegal. El nu se referă la nelegalitatea desemnării lui ca rege, uitând să menționeze că și atunci când Antonescu l-a obligat pe Carol să abdice nu s-a organizat un referendum. Invocând lipsa referendumului, ex-regele Mihai susține că abdicarea sa ar fi fost nelegitimă, întrucât poporul român nu-și exprimase voința (ca în Italia, probabil). Și mai surprinzătoare este această afirmație a ex-regelui Mihai, dacă avem în vedere că toți xenofilocrații susțin la unison că regele Mihai a fost forțat să abdice, deși, după cum se vede, ex-regele declară foarte clar: „... și m-au rugat să-l semnez în 30 de minute.”. După cum se vede, ex-regele Mihai susține că cei doi l-au rugat să semneze actul de abdicare și nu l-au forțat, așa cum insinuează xenofilocrații, ex-regele Mihai afirmând, probabil involuntar, un adevăr indubitabil, contestat însă vehement de xenofilocrații ipocriți și perversi.

Iată și un alt pasaj din acel interviu :

„Regele Mihai: Groza și Gheorghiu-Dej au amenințat să-i execute pe studenții arestați anterior în timpul unei demonstrații anticomuniste la București.”

După cum se observă și în acest pasaj, ex-regele Mihai uită că tocmai a spus că cei doi l-au rugat să semneze și minte fără jenă, susținând că de fapt l-au amenințat că, în caz contrar, vor uide niște studenți. Evident, ex-regele Mihai, prin această declarație contradictorie, încearcă să facă ce știe regii mai bine: să manipuleze prostimea, victimizându-se atunci când mint și eroizându-se atunci când nu au nici un fel de merite. Se știe că demonstrația anticomunistă la care se referă „majestatea

sa“ a avut loc la 8 nov.1945 și este greu de crezut că în dec.1947 se mai aflau în pușcărie peste 1.000 de studenți și, mai ales, este și mai greu de crezut că guvernării l-ar fi șantajat pe ignobilul rege că vor uide 1.000 de oameni dacă el ar refuza să abdice, mai ales că Groza și Dej știau foarte bine că pentru regele Mihai viețile românilor nu aveau nici o valoare, căci dacă regele ar fi fost interesat de soarta românilor, ar fi avut multe prilejuri de a abdica – salvând de la moarte sute de mii de români – dintre care menționăm câteva :

- Ignobilul rege nu a abdicat în 1940, când camarazii săi, legionarii, au organizat și efectuat masacrul de la Jilava, ucigând 64 de deținuți, (multi dintre ei foști demnitari ai statului) asasinându-i și pe N. Iorga și V. Madgearu;

- Nici în 1941 regele Mihai nu a fost impresionat de masacrarea multor cetățeni români de către legionari – în timpul rebeliunii legionare – și nu a abdicat nici atunci când guvernul Antonescu, după înăbușirea rebeliunii legionare, i-a redus regelui Mihai și mai mult prerogativele;

- Regele Mihai nu a abdicat nici când, între 27 – 29 iunie 1941, a avut loc Pogromul de la Iași, care a fost unul dintre cele mai violente pogromuri din istoria evreilor din România, inițiat de generalul Ion Antonescu, susținut tacit de regele Mihai, secondați de autoritățile publice locale. Conform datelor prezentate de autoritățile române, în cele trei zile au fost uciși 13.266 de evrei, mult mai mulți decât cei 1.000 de studenți, pe care, pretinde ex-regele Mihai, i-ar fi salvat de la moarte, prin abdicarea sa;

- Regele Mihai nu a abdicat nici când Antonescu a trecut Nistrul cu armata, trimițând la moarte și în prizonierat la ruși sute de mii de români, care și-au sacrificat viețile pentru reichul nazist, sau când Antonescu și Iacobici au masacrat, ca represalii, zeci de mii de locuitori civili ai Odesei;

- Regele Mihai nu a abdicat nici când armatele române au fost zdrobite la Stalingrad;

- Regele Mihai nu a abdicat nici când armatele Imperiului sovietic au pătruns pe teritoriul României, ci, dimpotrivă, a ales calea trădării de la 23 august 1944, fugind în munți imediat după ce proclamația trădării sale fusese radiodifuzată, el ascunzându-se în munți deoarece se temea atât de vechii aliați (nemții) cât și de noii aliați (rușii), ignobilul rege preferând să-și pună la adăpost sigur „prețioasa” piele „regală”, lăsând poporul la discreția invadatorilor;

- Regele Mihai nu a abdicat nici în ianuarie 1945, când imperialiștii bolșevici au deportat în Siberia peste 50.000 de cetățeni români, (etnici germani, trădați de două ori de Mihai, care era și etnic german, ca și sașii și șvabii, și era, ca și ei, și cetățean român), el preferând să ignore complet suferințele poporului, căci în 1945 „majestatea sa” făcea faimoasa „grevă regală” relaxându-se la Sinaia, „grevă” urmărind doar realizarea doleanțelor personale ale trădătorului rege și nu emanciparea poporului român;

- Regele Mihai nu a abdicat nici când românii sufereau cumplit, din cauza secetei din 1946, și nici atunci când mulți români mureau de foame, în timpul foametei din 1947;

- Regele Mihai nu a abdicat nici în 1947, când guvernul a organizat înscenarea de la Tămădău și a arestat toți capii P.N.Ț.-ului, condamnându-i la ani grei de temniță.

După cum se vede, glumița cu asasinarea celor 1.000 de studenți demonstrează doar perfidia și perversitatea ex-regelui Mihai și nu este veridică, ba, mai mult, evidențiază doar perfidia ex-regelui Mihai, care susține această variantă suprarrealistă doar pentru a manipula tineretul de azi, susținând că regele, care nu a fost niciodată student, ar fi fost impresionat de soarta studenților din România. Perfidia lui iese și mai mult în evidență, căci în închisorile regaliste (România era încă regat) nu erau numai studenți, ci erau și fruntașii țărăniști (de care regele-trădător nici nu amintește), legionari și mulți alți cetățeni români, care erau încarcerați ca adversari ai sovieticilor. Mai mult, dacă această fantezistă variantă ar fi reală, înseamnă că ex-regele Mihai se autoincriminează, căci acei studenți au fost arestați în nov.1945, când „majestatea sa” se delecta la Sinaia și nici măcar nu a solicitat guvernului Groza să-i elibereze din arest pe studenții și elevii arestați atunci, ba, mai mult, nici după ce „majestatea sa” s-a plictisit de „grevă” nu a manifestat îngrijorare pentru soarta studenților și nu i-a solicitat lui Groza să-i elibereze pe cei arestați.

Perfidia criminalului ex-rege Mihai iese și mai mult în evidență, dacă vom face o paralelă între înscăunarea lui ca rege și abdicarea tatălui său, din 1940, și abdicarea sa din 1947. După cum se

știe, în septembrie 1940 generalul Ion Antonescu a organizat o lovitură de stat, obligându-l pe Carol al II-lea să abdice în favoarea fiului său Mihai, Antonescu proclamându-l rege pe Mihai.

Iată relatarea acelor momente, în versiunea ex-regelui Mihai:

„Reporter: La 6 septembrie 1940, Antonescu l-a obligat pe regele Carol să semneze actul de abdicare. Cum s-a întâmplat?

Regele Mihai: Foarte simplu și rapid. Tata m-a chemat la Palat și m-a anunțat că trebuie să părăsesc țara. Puțin mai târziu, în prezența Patriarhului Bisericii ortodoxe române Nicodim am depus jurământul și am redevenit rege.”

Din această succintă relatare reiese foarte clar că Mihai a fost declarat rege de către Antonescu (pe care Mihai l-a trădat, la condamnat la moarte și l-a executat) junele Mihai depunând jurământul numai în prezența patriarhului și a lui Antonescu, el devenind astfel rege neconstituțional, ilegal, perversitatea acestui personaj fiind și mai clar conturată chiar de propriile declarații, căci în timp ce el a devenit rege fără a depune jurământul de credință în parlamentul României, așa cum prevedea constituția, avea tupeul să solicite consultarea poporului în cazul abdicării sale: „Nu se procedează așa. Poporul trebuie să-și exprime voința”, deși în 1940, când a redevenit rege prin abdicarea forțată a tatălui său, nu a solicitat ca poporul român să aprobe prin referendum lovitură de stat antonesciană- no- legionară și nici nu a solicitat consultarea poporului pentru validarea lui ca rege. Iată și un alt pasaj din acel interviu al ex-regelui Mihai, în care, probabil tot involuntar, ex-regele criminal falsifică iar fără jenă acele monete istorice, eroizându-se, deși relatarea sa îl incriminează și demonstrează lașitatea lui:

<< „Am privit pe fereastră și am văzut cum paza palatului fusese înlocuită cu militari din diviziile loiale comuniștilor și îmbrăcați în uniforme sovietice. Asupra clădirii era îndreptată artileria. Nu am vrut să mă agăț de putere cu prețul unor vieți nevinovate și am semnat manifestul. După ce mi-am depus semnătura, Groza s-a lovit peste buzunar, unde era un pistol și mi-a zămbit grosolan. „Nu mi-aș fi dorit o repetare a sorții lui Antonescu”. >>.

Din acest pasaj se observă că ex-regele Mihai s-a temut mai mult pentru viața sa și nu pentru soarta românilor, ex-regele mistificând realitatea, căci este greu de crezut că ex-regele Mihai avea așa o privire ageră și cunoștea după facies toți militarii din garda palatului, mai ales că este cel puțin o dovadă de infantilism să afirmi că militarii români, loiali comuniștilor, erau îmbrăcați în uniforme sovietice. În acest caz ex-regele Mihai nu poate explica nicicând de unde știa el că cei îmbrăcați în uniforme sovietice erau români și nu sovietici, afirmația sa contradictorie reliefând caracterul pervers al ex-regelui Mihai, căci puțin mai sus tocmai declara ca cei doi – Groza și Dej – l-au rugat să iscălească actul de abdicare și nu l-au șantajat, așa cum afirmă în acest pasaj.

Iată și abdicarea regelui Mihai, în varianta tatălui său, ex-regele Carol al II-lea. În jurnalul său, publicat de editura Curtea Veche în 2001 sub titlul: “Carol al II-lea, Între datorie și pasiune – Însemnări zilnice” ex-regele Carol al II-lea notează și comentează la cold acele evenimente:

“O zi îngrozitoare, ce zi sfâșietoare: de la 5 d.a. bietul și credinciosul Ribeiro telefonează că Reuters a comunicat că Mihăiță (așa îl alinta Carol pe fiul său – n.a.) a abdicat azi la 3. Vestea a căzut ca o măciucă pe capul nostru, am rămas, literalmente, trăznit. Reprezentantul lui Reuters a și venit aci aducându-mi telegramele, cari dau oareșicari detalii. La 3 a iscălit abdicarea și a dat o Proclamație către popor, iar unele vești zic că la 4 va părăsi Bucureștiul. A și fost proclamată Republica Democratică Populară, alias Sovietică. M-a apucat o furie auzind această știre; cine dracu l-a pus pe Mihăiță să se întoarcă (fostul rege Carol se referă la faptul că fiul său s-a întors în România în noiembrie, deși ar fi trebuit să rămână în Anglia, părăsind tronul fără a abdica – n.a.) ca, după o săptămână, să plece în condițiile cele mai urâte și dând către popor o proclamație rușinoasă. Nu numai că abdică pentru el și urmașii săi, dar spune, în proclamație, că lasă poporului grija de a-și alege felul cum dorește să fie guvernat, considerând că monarhia este un obstacol serios în calea dezvoltării democratice a Țării. Mă sufocă ideea că fiul meu, ca suveran, să poată să-și puie iscălitura sub un document astfel redactat. Toți luptăm pentru a arăta lumii că forma democratică nu numai că este compatibilă cu Monarhia dar că și asta (probabil democrația – n.a.) este, de fapt, mai garantată sub

un suveran, decât sub un președinte, care-i, totdeauna, un om de partid – și iată că acum, Mihăiță declară, sub iscălitură, contrariul și în același timp, autentifică actul de naștere al republicii, formă de stat care nu poate permite României de a trăi. „, (sic!)“.

.....
.....
„Dar așa, mai ales cu acea nemaipomenită proclamație, posibilitățile lui morale sunt mult scăzute, chiar dacă abdicarea și proclamația i-au fost smulse sub amenințare. S-a pus în situația cea mai oribilă posibilă“.

Făcând abstracție de derapajele caracteristice lui, Carol al II-lea analizează lucid abdicarea fiului său și, deși susține că Mihai ar fi fost forțat să abdice, (așa cum și el a fost forțat de Antonescu și de legionari) ex-regele Carol nu ezită să considere că vina pentru această rușinoasă și lașă abdicare îi revine fiului său, mai ales că din această pagină de jurnal reiese foarte clar că și Carol al II-lea știa că regele Mihai urma să fie debarcat, dopa cum rezultă indubitabil și din următorul pasaj :

„Deci s-a încăpățânat de a urma sfatul lui Churchill și alții, când Bevin, și nu mai vorbesc de români, l-au făcut să înțeleagă că mai bine ar rămâne, în circumstanțele actuale, în străinătate. Se adeverește vorba lui Beppo, că nu face parale să se întoarcă pentru 3-4 zile.“.

După cum se vede, Carol al II-lea îl acuză dur pe fiul său Mihai, nu numai pentru că a acceptat să abdice, pentru el și urmașii lui, în cele mai rușinoase condiții, dar a avut și un rol important în proclamarea republicii, deci altfel spus, fostul rege Carol al II-lea credea că dacă Mihai ar fi ales calea la fel de nedemnă, a părăsirii tronului fără a abdica, urmașii săi ar fi putut revendica vreodată tronul României, însă, din cauza abdicării pentru el și urmașii săi, Mihai a exclus orice posibilitate legală și morală ca el sau progeniturile sale să mai poată revendica vreodată tronul României, sau să invoce restaurarea monarhiei.

După cum se vede, criminalul ex-rege Carol al II-lea face apologia monarhiei, în general, și a dinastiei de Hohenzollern, în special, „uitând” subit că regii României nu au fost niciodată garanți ai stabilității politice și nu au acceptat democrația, monarhia nemțească din România fiind totdeauna împotriva manifestărilor democratice, pe care, deseori, le-a înăbușit cu cruzime, fiind cea mai criminală dinastie din Europa. Astfel, în timpul domniei lui au fost asasinați doi prim-miniștri, iar el a ordonat asasinarea capilor legionari etc.; Carol I a asasinat țărani în timpul răzcoalelor; Ferdinand a distrus România, i-a înstrăinat tezaurul, angajând-o într-un război în care nu trebuia să se implice; Mihai a fost și legionar și bolșevic și l-a arestat pe Antonescu, l-a condamnat la moarte și l-a executat etc.

Evident, perfidul Carol al II-lea nu se referă deloc la faptul că abdicarea fiului său ar fi fost plătită (așa cum și Antonescu l-a plătit foarte generos pe Carol al II-lea, pentru a-l determina să abdice, Carol părăsind România cu un tren cu 10 vagoane) însă această posibilitate apare în unele relatări și, probabil, este singura variantă reală.

În ședința extraordinară din 30 decembrie 1947 a guvernului, Petru Groza a declarat că monarhia devenise o piedică serioasă în calea dezvoltării poporului român (în realitate monarhia de Hohenzollern din România a fost tot timpul o piedică antidemocratică), dar mai ales, Groza declara că poporul a renunțat și elegant și decent la monarhie și la dinastia de Hohenzollern. Probabil că aceste considerații ale lui Groza susțin varianta abdicării negociate și nu forțate, așa cum susțin xenofilo-crații.

De asemenea, Groza garanta că fostul rege va beneficia de grija guvernului României, pentru a părăsi țara liniștit (răsplătit pentru trădarea de la 23 august și pentru abdicare, probabil), iar Arhivele Securității Române menționează clar că abdicarea regelui Mihai a fost negociată de Mihai cu guvernul comunist investit de el, și deci ignobilul rege nu a fost șantajat. Mai mult, în arhive se menționează că guvernul a respectat negocierile privind abdicarea regelui Mihai și, în schimbul abdicării, i-a permis lui Mihai să părăsească România cu bunurile solicitate de el și însoțit de o parte din

suita regală, însă regaliștii xenofilocrați, perversi, nici nu menționează această variantă a guvernului, susținând aberanta și ficționalista variantă a șantajării regelui.

Comuniștii români au respectat în mare parte această promisiune a lui Groza și niciodată ex-regele Mihai nu a fost atacat dur, ba, mai mult, unele surse susțin că guvernele comuniste ale României i-ar fi asigurat ex-regelui Mihai o rentă substanțială, în toată perioada exilului, până în 1989, când ex-regele criminal și trădător și-a pus ignobila semnătura pe așa-zisa declarație de la Budapesta, trădând iar poporul român, ceea ce l-a determinat pe Ceaușescu să-i anuleze renta.

Alte variante susțin că de fapt abdicarea tovarășului rege nu ar fi fost negociată de guvernul României cu Mihai, ci direct de tovarășii reprezentanți ai lui Stalin, cu „regina-mamă” Elena, care ar fi negociat abdicarea fiului ei Mihai, sovieticii fiind dispuși să suporte și ei jumătate din renta regelui-trădător, urmând ca statul român să acorde cealaltă jumătate a rentei. Evident, ex-regele Mihai neagă această variantă și susține că varianta ficționalistă a șantajului ar fi cea reală, însă nici autoritățile comuniste, nici ex-regele Mihai, nu au declarat vreodată cu ce bunuri reale a părăsit Mihai România, ex-regele trădător, ca și guvernul Groza, recunoscând doar că Mihai de Hohenzollern a părăsit România cu un tren special. Mihai susține că vagoanele nu conțineau valori materiale impresionante, însă nu divulgă ce conțineau totuși acele vagoane și, bineînțeles, nici autoritățile române nu au divulgat ce conțineau acele vagoane și, mai ales, nu spun de ce au fost atașate trenului acele vagoane, dacă erau goale, așa cum susține ex-regele Mihai. Totuși, neoficial, se susține că ex-regele Mihai ar fi avut în acele vagoane patru automobile de lux, o suma modică în dolari și o decorație (probabil decorația primită de la tov. Stalin, ca preț al trădării României), precum și alte bunuri în valoare de 500.000 de franci elvețieni, precum și cele 42 de tablouri. În realitate regele Mihai a abdicat în schimbul unei înțelegeri financiare substanțiale, acordate cu larghețe de sovieticii care nu au uitat că regele Mihai a trădat poporul român la 23 august 1944, scurtând războiul antihitlerist prin sacrificarea vieților a sute de mii de români, care s-au jertfit pentru a contribui decisiv la expansiunea Imperiului stalinist până în centrul Europei. Sovieticii îi mulțumeau astfel trădătorului rege și pentru că a oferit gratuit Moscovei Moldova de Est și Bucovina de Nord – străvechi teritorii românești, furate de imperialiștii ruși în trei rânduri (în 1812, Moldova de Est; în 1878 cele trei județe: Bolgrad, Cahul și Ismail; în 1940 Moldova de Est și Bucovina de Nord) – care nu au fost revendicate niciodată de ex-regele criminal și vânzător de țară și nici de comuniștii români, instalați de el la cârma țării, Moldova de Est și Bucovina de Nord fiind cedate definitiv rușilor de către regele trădător și bineînțeles, și de către toți politicienii trădători, care au participat la marea trădare de la 23 august 1944: Maniu, Brătianu și ceilalți politicieni care au organizat puciul de la 23 august 1944.

Conform unei alte variante, nu comuniștii români au abolit monarhia nemțească din România, deoarece ei aveau doar rolul de executanți ai ordinelor Kremlinului, care dorea și a impus ca abdicarea regelui Mihai să se facă pe cale amiabilă, favorabilă și demisionarului rege și guvernului României, deci guvernul României a respectat înțelegerea dintre reprezentanții regelui-trădător și reprezentanții Moscovei, proclamând Republica Populară Română, care de fapt era o republică de tip stalinist, impusă poporului român de către Stalin și acceptată de regele Mihai, prin abdicarea sa benevolă și rușinoasă.

Se știe că la 5 martie 1948, la hotelul Claridge din Londra, fostul monarh a susținut un fel de conferință de presă, prin care încerca să se disculpe. După ce ex-regele Mihai afirma cu perfidie că abolirea monarhiei din România ar fi fost un act de violență, care consolida politica Moscovei, de înrobire a poporului român ocupat de armata sovietică, ex-regele trădător declara:

„În aceste condiții, nu mă consider legat în niciun fel de acest act care mi-a fost impus ...”, „uitând” să menționeze că întreaga politică românească a consemnat nenumărate acte de violență, împotriva poporului român, începând cu instituirea dinastiei xenocrate de Hohenzollern, în 1866, și pînă la abdicarea sa, la 30 dec.1947. Acte de violență care, fie au fost generate de politicieni și promulgate de regii României, fie au fost acte de violență împotriva poporului român, generate și ordonate chiar de către regii României, precum trădarea de la 23 august 1944 etc.

Iată și un alt pasaj din acea declarație a ex-regelui Mihai:

„Acest act mi-a fost impus cu forța de către un guvern instalat și menținut la putere de o țară străină, un guvern complet nereprezentativ al voinței poporului român. Acest guvern a încălcat angajamentele internaționale care îl obligau să respecte libertatea politică a poporului român, a falsificat alegerile și a anihilat liderii politici democrați care se bucurau de încrederea țării” susținea atunci ex-regele Mihai, „uitând” să menționeze că guvernul Groza, chiar dacă era menținut la putere de armata de ocupație a Imperiului sovietic, fusese instalat chiar de rege. Și mai perfidă este declarația ex-regelui criminal și trădător, care susținea că guvernul a falsificat alegerile din 1946 (însă nu menționa că el validase acele alegeri, fără a fi obligat de ruși sau de comuniștii români) și a anihilat liderii politici democrați (care erau atât de „democrați” și de „patrioți” încât au colaborat și cu fasciștii și cu bolșevicii) „uitând” iar perfidul ex-rege că el a fost complicele comuniștilor la acea anihilare a partidelor istorice, fără a fi forțat de cineva, trădătorul ex-rege Mihai urmărindu-și permanent numai propriile interese, așa cum făcea și atunci, la Londra, căci declarația din martie 1948 avea scopul de a-i mai cosmetiza faciesul politic de criminal și trădător. Evident, ex-regele Mihai încă nu îl acuza public pe Winston Churchill de trădare și nici nu menționa marea nedreptate făcută românilor de către „aliații” care uitaseră subit că România a avut un mare rol în înfrângerea nazismului.

Deși în urma actului unilateral al regelui și al guvernului Sănătescu, în august 1944 România s-a aliat practic cu marea coaliție antihitleristă și a luptat efectiv împotriva forțelor fasciste de pe teritoriul românesc chiar de la 24 august 1944, pentru Stalin și pentru „Aliați” România era doar o pradă de război, fiind considerată un stat dușman învins. Acest aspect antiromânesc al „Aliaților”, nementionat de ex-regele Mihai în acea conferință de la Londra, demonstrează că pentru ex-regele Mihai era importantă doar soarta sa, și nu soarta poporului român.

Evident, în acea conferință ex-regele Mihai nu le amintea occidentalilor că și pentru ei România a fost doar o pradă, pe care occidentalii au sacrificat-o rușilor. Nici soarta prizonierilor români din imperiul sovietic nu a fost rezolvată de către rege și guvernanți, ex-regele Mihai „uitând” să denunțe în timpul conferinței de presă că ruși, ignorând convențiile internaționale, au reținut în captivitate, mulți ani după finalizarea războiului și chiar după semnarea tratatelor de pace, militarii făcuți prizonieri, precum și sașii, și șvabii din România, deportați în Siberia, mulți prizonieri și deportați români murind în acele lagăre.

Evident, așa-zisa conferință de presă a fost de fapt un discurs tendențios, pro domo, și fostul rege a refuzat categoric să răspundă la întrebările pertinente ale ziariștilor prezenți, rămânând consecvent politiciii duplicitate, specifice trădătorilor, însă consecința imediată a acestei declarații a fost sancționată de guvernul Groza cu retragerea cetățeniei române ex-regelui Mihai.

Iată acum și actul de abdicare pe care – susțin manipulatorii regaliști xenofilocrați – ex-regele Mihai, criminalul vânzător de țară, l-ar fi semnat deoarece s-ar fi temut pentru ... soarta unor studenți români!!!

„Mihai I-ii

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională

Rege al României

La toți de față și viitori, sănătate

În viața Statului român s’au produs în ultimii ani adânci prefaceri politice, economice și sociale, cari au creat noi raporturi între principalii factori ai vieții de Stat.

Aceste raporturi nu mai corespund astăzi condițiilor stabilite de Pactul fundamental – Constituția Țării – ele cerând o grabnică și fundamentală schimbare.

În fața acestei situațiuni, în deplină înțelegere cu factorii de răspundere ai Țării, conștient și de răspunderea ce-mi revine, consider că instituția monarhică nu mai corespunde actualelor condițiuni ale vieții noastre de Stat, ea reprezentând o piedică serioasă în calea dezvoltării României.

În consecință, pe deplin conștient de importanța actului ce fac în interesul poporului român,

A B D I C

pentru mine și pentru urmașii mei de la Tron, renunțând pentru mine și pentru ei la toate preroga-

tivele ce le-am exercitat ca Rege al României.

Las poporului român libertatea de a-și alege noua formă de Stat.

Mihai

Dat la București,

astăzi 30 Decembrie 1947. “

Acest act de abdicare a regelui Mihai este real și legal, fiind incontestabil un act de voință, însă și în acest act există un fals grosolan, acceptat tacit de guvernul Groza, căci Mihai nu a fost niciodată rege al României ...”prin voință națională”, el fiind un rege nelegitim, întrucât „voința națională” a fost doar voința lui I. Antonescu și a legionarilor.

Regele Mihai nu a trădat poporul român la 30 dec.1947, căci atunci el a făcut singurul gest demn din viața lui, restituind poporului român ceea ce înaintașii săi de Hohenzollern își însușiseră prin rapt: libertatea românilor de a-și alege singuri calea, de a-și decide singuri soarta și de a avea în fruntea țării tot români, nu străini. În acest context, putem conchide că abdicarea regelui Mihai a fost singurul act demn din toata domnia lui, cu acest prilej el restituind românilor demnitatea națională și libertatea decizională, întinată timp de 81 de ani de cei patru regi criminali ai dinastiei de Hohenzollern. Este clar că abdicarea în sine a regelui Mihai – pentru el și pentru progeniturile sale – a fost singurul act demn din timpul domniei sale, prin care Mihai de Hohenzollern restituia românilor ceea ce xenofiloșii criminali, liberalo-conservatori, răpiseră poporului român în 1866: demnitatea națională și libertatea de a avea și a alege conducători pământeni, adică cetățeni români, nu prinți second hand, precum prusacul Karl de Hohenzollern. Consecințele foarte grave ale domniei regelui Mihai aveau să afecteze profund poporul român mulți ani după abdicarea sa, mulți români creduli ajungând în pușcăriile regimului bolșevica. Cei mai naivi dintre ei, care credeau că anglo-americanii vor dezlănțui un război civil și în România, pentru a menține monarhia (ca în Grecia) au plătit cu ani grei de pușcărie și chiar cu propria lor viață pentru naivitatea de a-l susține și a lupta pentru cel care a trădat în orice ocazie poporul, armata și România. După cum se știe, deviza demagogică a dinastiei de Hohenzollern a fost celebra „Nihil sine deo !” (nimic fără Dumnezeu) însă în realitate deviza ex-regelui Mihai a fost celebrul dicton latin: „Ubi bene, ibi patria.” (unde-i bine, acolo este patria), căci și acum ex-regele Mihai se simte bine în Elveția și vine în România numai pentru a încasa arginții trădării, când este scadența rentei comuniste, pe care statul roman o achită și acum. Abdicarea regelui Mihai ar fi fost un gest remarcabil, pozitiv, dacă nu ar fi fost maculat de trădările repetate și crimele împotriva poporului român, comise de rege în timpul domniei sale, însă, în condițiile din 1947, abdicarea lui Mihai a produs și multe efecte negative, căci Mihai părăsea țara și poporul, pe care le-a asuprit criminal, lasându-le la discreția unui prădător al momentului la fel de nefast poporului român: Imperiul sovietic, al cărui umil sclav fusese regele Mihai după 1944.

Iată și o altă relatare, care demonstrează că în România forțele oculte (comuniste, neocomuniste, fasciste, neofasciste și regaliste) s-au aliat pentru a mistifica adevărul din acea vreme :

<< În 1939, când a început al Doilea Război Mondial, România s-a aliat cu Germania. Mareșalul Ion Antonescu a încheiat un pact cu Hitler, iar țara noastră a început să vândă statului nazist diferite produse contra aur. În urma acestui comerț, rezerva de metal prețios a Băncii Naționale a României a ajuns, în 1944, la 244,9 tone, cea mai mare din istoria țării. Generalul Emil Străinu susține, în cartea “Exerciții de imaginație”, că, în acel an, de frica invaziei sovietice, tezaurul României a fost ascuns într-o grotă de lângă Mănăstirea Tismana (județul Gorj) și nu s-a mai vorbit de el. O referire la uriașa rezervă a reapărut în presa vremii abia în februarie 1947, când aurul a fost luat de la Tismana și adus înapoi la București, sub supravegherea armatei sovietice. După această dată s-a așternut tăcerea până în 1953, când Banca Națională a raportat că rezerva de aur a României era de 53,1 tone. Față de 1947, aveam un minus de 191,8 tone! Unde a dispărut acest aur? Nu există o poziție oficială, dar unii istorici presupun că tezaurul ar fi fost luat de ruși, ca plată a datoriei de război.

Libertatea.ro din 24 octombrie 2010:

(Preluare din volumul “Exerciții de magie”, semnat de generalul de brigadă Emil Străinu și apărut anul trecut la Editura TRIUMF) >>

Deși manipulatorii regaliști xenofilocrați se străduiesc să falsifice istoria reală a acelor timpuri, mușamalizând adevărurile care îl încredințează pe ex-regele Mihai, nu va trece mult timp și românii vor conștientiza că, de fapt, ex-regele Mihai nu a fost un erou anticomunist și o victimă a comuniștilor, așa cum îl prezintă istoricii xenofilocrați, ci a fost cel mai criminal și cel mai mare trădător al poporului român. Aliat fidel al lui Hitler pînă în 1944, și al bolșevicilor de la Kremlin, de la 23 august 1944 și pînă la abdicarea sa, el se detașează clar dintre regii României, fiind cel mai ignobil personaj al dinastiei de Hohenzollern, căci, prin acțiunile antiromânești susținute de el în tot timpul domniei sale, s-a remarcat numai ca mare criminal: la începutul domniei, numai ca și complice al legionarilor și al lui Antonescu; ca mare trădător și criminal de război, vinovat de crime de război și crime împotriva poporului român și chiar de crime împotriva umanității, prin complicitatea sa incontestabilă la deportarea evreilor și a țiganilor în Transnistria; iar după 23 august 1944, responsabil unic și pentru deportarea sașilor și șvabilor în Siberia și pentru sovietizarea României.

Iată și câteva aprecieri negative ale trădării „regale” de la 23 august 1944, aparținând unor occidentali:

H. Seton-Watson, „Revoluțiile Europei Răsăritene”: „Schimbarea de front a României, împreună cu hotărârea de la Teheran de a nu deschide un front în Balcani a decis soarta Europei Centrale, a determinat ca Rusia Sovietică să domine întreaga regiune, că anume noua ordine trebuie să fie o ordine comunistă. Pentru asta, Generalisimul Stalin a avut multe motive ca să-i acorde regelui Mihai cea mai înaltă decorație sovietică, ordinul Victoria”.

Forester: „Actul de la 23 august 1944 nu a adus niciun avantaj României, (nici Occidentului – n.a.) care a fost obligată să plătească despăgubiri de război mult mai mari decât cele plătite de Ungaria și Slovacia, țări care și ele au participat la războiul împotriva Uniunii Sovietice”.

Generalul Allen F. Brooke, șeful Statului Major Imperial al Armatei Britanice: „Prin actul de la 23 august 1944, România a deschis rușilor larg porțile și a contribuit la ocuparea unei jumătăți din Europa de către ruși. “

După cum se vede, occidentalii, care în august 1944 erau entuziasmați de trădarea regală de la București, și-au revizuit în timp considerațiile, conștientizând că trădarea regelui Mihai a fost favorabilă exclusiv Imperiului bolșevic, și net defavorabilă imperiilor occidentale, care apoi și-au revizuit atitudinea față de regele-criminal și trădător, acordându-i cognomenul de „regele roșu”, regele Mihai fiind primul rege care a sprijinit atât un regim fascist, cât și un regim comunist, legitimându-le pe fiecare prin decretele regale semnate de el.

Este clar că ex-regele Mihai este erou numai pentru sovietici, pentru comuniștii români și pentru manipulatorii regaliști xenofilocrați, nu și pentru occidentalii care îl acuză tranșant de trădare, folosind însă culpabilizarea colectivă, uitând să menționeze că ex-regele Mihai a fost factorul coagulant al fascismului românesc în 1940 și al trădătorilor de la 23 august, culpa individuală a trădătorului rege Mihai fiind decisivă de fiecare dată. Ce demnitate poate avea un asemenea individ, care a fost regele unei țări pe care a trădat-o ori de câte ori a avut ocazia? Ce fel de conștiință poate avea acest sinistru personaj, care ar vrea să lase moștenire multelor sale progenituri o țară – România – pe care el a vândut-o: mai întâi germanilor, iar apoi rușilor?

Manipulatorii regaliști xenofilocrați actuali practică în continuare cultul personalității, printre ei regăsindu-se chiar și politrucii de dinainte de 1989, care îl eroizau pe Ceaușescu, și care, acum, îl eroizează pe ex-regele Mihai. Cultul personalității practicat de xenofilocrații actuali este neschimbat, acești perversi saltimbanci xenofilocrați schimbând numai personajul criminal căruia îi dedică osanalele lor morbide, ei eroizându-l acum nemeritat pe criminalul ex-rege Mihai și pe progeniturile sale, tot așa cum îl eroizau înainte de 1989 pe Ceaușescu.

Pentru a reliefa portretul imoralului ex-rege Mihai, trebuie să amintim că a doua domnie a regelui Mihai a debutat în urma loviturii de stat din sept.1940: cu regele în postura de camarad al legionarilor, pînă la rebeliunea legionară din ian.1941; a continuat cu regele în postura de colaborator și complice al dictatorului Antonescu, pînă la trădarea de la 23 august 1944; a sfârșit lamentabil cu regele în postura de colaborator și complice al tovarășilor bolșevici cominterniști din România și,

mai ales, de la Moscova, până în momentul abdicării sale, de la 30 dec.1947. Sfârșitul domniei regelui Mihai a fost generat tot de o lovitură de stat, inițiată involuntar chiar de el, prin încredințarea puterii supreme în stat celor mai înverșunați inamici politici ai săi, comuniștii, plagiindu-l pe tatăl său Carol, care a fost obligat să abdice chiar de către cei investiți de rege: Antonescu și legionarii. Deși istoricii regaliști xenofilocrați și chiar și politicienii perfizi – regaliști de circumstanță – oportuniști și demagogi, vor să-l exonereze de răspundere pe regele-trădător și criminal, invocând uneori chiar lipsa de discernământ a tânărului rege, în realitate toată activitatea regală a ex-regelui Mihai îl acuză pe trădătorul Mihai de crime împotriva poporului român, crime de război și trădare a colaboratorilor săi și a intereselor naționale ale românilor. Lipsa de discernământ a tânărului rege invocată deseori nu era reală, el fiind atunci un personaj energic, cu deplin discernământ, fiind deci responsabil de faptele sale și fiind tot timpul conștient de acțiunile sale, însă fiind el o ființă ignobilă, egoistă, a fost preocupat numai de soarta sa, de huzurul său; deci eroizarea și victimizarea lui de către xenofilocrații regaliști nu se justifică în nici un fel, toate acțiunile sale ca rege încriminându-l pe el și pe cei din jurul său, cărora regele le-a încredințat puterea și le-a legitimat acțiunile: deseori criminale și mai mereu antiromânești.

MARILE PLAGIATE (↑), (MP)

Politicienii români au fost mereu teribil de limitați în gândire, deciziile lor politice fiind rareori originale, inventive, motivate de patriotism real, cel mai adesea deciziile politice ale elitei urmărind doar realizarea doleanțelor meschine, mercantile, personale și partinice, ale politicienilor și regilor, care să le permită să huzurească pe banii statului. Cele mai multe decizii ale politicienilor români au fost plagiate aproape total: fie dintr-o cazuistică internațională (constituțiile României au fost mereu plagiate după alte modele) fie au fost plagiate după modele din istoria românilor, singurele momente politice originale fiind represiunile antițărănești deosebit de sângeroase – din 1888 și din 1907 – precum și unele decizii politice specifice, de importanță mai mică. Toate deciziile foarte importante pentru poporul român nu au fost originale și nu au urmărit în principal emanciparea poporului român, ci doar realizarea doleanțelor elitei, în frunte cu regii României, toate aceste decizii fiind însă viciate de plagierea unor decizii mai vechi, interne sau externe, multe dintre ele fiind cauzatoare de adevărate dezastre politice pentru poporul român, fiind impuse de puteri imperialiste străine, ostile statului român, dar acceptate fără rezerve de regii României. În acest sens, trebuie nominalizate : participarea României la al doilea război balcanic; participarea României la Primul Război Mondial; participarea României la Al Doilea Război Mondial, de partea ambelor tabere; sovietizarea României; privatizarea economiei socialiste după 1989 etc.

Într-o succintă trecere în revistă, vom analiza sumar numai plagierea loviturilor de stat și a unor mari escrocherii economico-financiare, care au fost realizate de regii României și de către politicienii perfizi de azi, permanent venali și predispuși mereu la trădarea țării și la înstrăinarea avuției naționale, pentru a obține venituri oneroase pentru ei și pentru progeniturile lor. Nu vom analiza și plagierea constituțiilor, acest aspect nefiind important, întrucât toate constituțiile României au fost mai mult aparent democratice și, oricum, nu au fost respectate niciodată de către conducătorii României – atunci când se invocau obligațiile politicienilor și drepturile “prostimii” – însă au fost respectate în totalitate atunci când se stabileau obligațiile “prostimii” și privilegiile elitei (regi, președinți, miniștri, parlamentari, magistrați, cler etc.) fiind însă deseori încălcate și atunci, căci elita politică din România își acordă mereu chiar mult mai multe privilegii decât îi atribuie constituția în vigoare.

LOVITURI DE STAT (↑), (LDS)

Lovitura de stat de la 2/14 mai 1864 este considerată prima lovitură de stat din România, fiind însă și total diferită de celelalte lovituri de stat, din timpul dinastiei de Hohenzollern, întrucât Cuza, prin dizolvarea Adunării Legislative a României, urmarea democratizarea țării și emanciparea poporului român, prin elaborarea unor legi democratice, novatoare și temerare pentru acele vremuri, însă parlamentarii antireformiști se opuneau reformelor lui Cuza și refuzau să legifereze reformarea ancestralelor legi feudale, aplicate atunci în România. În aceste circumstanțe, reformatorul Cuza a

recurs la această măsură dură, deoarece parlamentarii se opuneau legiferării reformei agrare, reformei electorale și celorlalte reforme preconizate de Cuza. În contradicție cu această lovitură de stat, care era necesară pentru a se realiza reformarea și modernizarea României, celelalte lovituri de stat din România au urmărit doar acapărarea și consolidarea puterii de către o tabără elitistă, care urmărea doar realizarea propriilor interese și nu democratizarea țării și emanciparea poporului român.

LOVITURA DE STAT DIN FEBRUARIE 1866 (↑), ([LDSDF1866](#))

Această lovitură de stat a fost organizată de Monstruoasa Coaliție, care urmărea doar înlăturarea de la putere a lui Al. I. Cuza și anularea reformelor realizate de el după 1864. A fost prima lovitură de stat organizată de elita antireformatoare, adversară hotărâtă a lui Cuza, precum și a reformelor realizate și preconizate de Cuza, fiind deci nu numai prima lovitură de stat de acest tip din statul român întemeiat de Cuza, ci și un malefic model care a fost plagiat în dese rânduri de politicienii români lipsiți de imaginație, de scrupule și de patriotism, care urmăreau doar să obțină puterea prin lovitură de stat, și de aceea trebuie menționată ca fiind lovitură de stat inițiată de politicienii din România, care justificau loviturile de stat cu sforăitoare și demagogice sofisme patriotarde. Tocmai de aceea lovitură de stat din 1866 s-a constituit ca un malefic model de rezolvare demagogică și facilă a crizelor politice semnificative care au afectat poporul român în timpul dinastiei de Hohenzollern și după aceea. Caracteristica specifică a acestei lovituri de stat este tocmai trădarea intereselor naționale, alienarea demnității naționale și chiar aservirea totală a României intereselor imperialiste ale unor mari puteri europene, care, în schimbul avantajelor politico-economice oferite lor de trădătorii regi și politicieni din România, sprijineau menținerea la putere a acestor elite xenofilocrate, trădătoare și vânzătoare ale intereselor naționale.

LOVITURA ANTICONSTITUȚIONALĂ (↑)

După cum se știe, Carol I nu a avut urmași și, în consecință, monarhia de Hohenzollern ar fi trebuit să înceteze, însă perfidul Brătianu nu a ținut cont că și Natura s-a opus înstrăinării demnității naționale și a hotărât cu de la sine putere că urmașul lui Carol să fie cel mai nevolnic nepot al său, respectiv Ferdinand, și nu prințul Leopold de Hohenzollern-Sigmaringen, fratele lui Carol, așa cum prevăd cutumele dinastice. În acest sens, putem concluziona că și desemnarea lui Ferdinand ca prezumtiv succesor la tron s-a făcut tot printr-un abuz, un act neconstituțional, specific loviturilor de stat, Ferdinand devenind astfel prezumtivul moștenitor ilegitim al lui Carol I și, apoi, regele nelegitim al României, ca și Carol I.

Aceasta încălcare a constituției regaliste și a cutumelor dinastice este plagiată acum și de ex-regele trădător Mihai, care, ca și Brătianu, se substituie poporului român, ignoră arogant voința reală a poporului român și consideră că voința sa perfidă înlocuiește de facto și constituția regalistă a României din 1923, și cutumele dinastice acceptate de aproape toate dinastiile lumii, și constituția actuală a României, aprobată de poporul român prin referendum, și, mai mult, are tupeul de a pretinde că voința sa perversă să fie acceptată de români ca normă juridică constituțională legală!!!

Evident, perfidul și insalubru ex-rege Mihai, maculat cu sângele românilor pe care i-a trimis la moarte chiar și după ce renunțase la tronul României, recurge la adevărate scenarii ficționaliste pentru a-și justifica pretențiile nelegale și neîntemeiate de a redobândi tronul României, pe care l-a maculat cu prezența lui în fruntea țării. Bineînțeles că ex-regele Mihai dorește să restaureze dinastia de Hohenzollern nu legal, prin voința poporului, exprimată printr-un referendum, ci prin organizarea unei lovituri de stat, aparent legale, așa cum s-a întâmplat în toate cazurile loviturilor de stat reușite, care au fost legalizate post factum de către cei care le-au organizat și au ieșit victorioși. În acest sens, ex-regele Mihai susține că nu recunoaște legalitatea constituției regaliste din 1923 (pe care însă perfidul ex-rege Mihai o invocă atunci când susține că ar fi fost forțat să abdice), nu recunoaște nici legitimitatea actualei constituții republicane a României și, culmea perfidiei “regale”, nu recunoaște nici cutumele dinastice. De ce oare? Pentru că toate aceste norme (juridice sau cutumiare) îl descalifică și nu-i permit să revendice acapărarea României de către ex-regele Mihai și, mai ales, de către progeniturile sale.

Iată explicația:

Ordinea de succesiune la tronul României, conform articolului 78 din constituția regalistă din 1923, considerată cea mai democratică, îi exclude pe Mihai și pe descendenții săi de la succesiune.

În cazul dispariției tuturor reprezentanților de sex masculin ai Casei Princiare de Hohenzollern-Sigmaringen, sau în cazul refuzului acestora de a accepta tronul, tronul României devine vacant. În această situație, conform articolului 78, ultimul rege în funcție are dreptul de a propune un prinț străin dintr-o dinastie suverană princiară sau regală Vest-Europeană drept succesor la tron, supus aprobării Parlamentului, conform articolului 79. Parlamentului îi revine răspunderea finală, conform articolului 79, să aleagă un rege dintr-o dinastie domnitoare regală sau princiară Vest-Europeană, dacă acesta, conform articolului 77, s-ar angaja în prealabil să renunțe la credința catolică, să se convertească la religia ortodoxă și să își crească urmașii în religia ortodoxă, religia majoritară în România.

După cum se vede, această constituție conține principiul legii salice (femeile sânt excluse ab inițio de la succesiunea la tron) și, conform principiului legii salice din 1923, ordinea de succesiune la tronul României, după abdicarea regelui Mihai este următoarea:

Prințul Karl Friedrich de Hohenzollern (n. 1952)

Prințul Alexander de Hohenzollern [2] (n. 1987) etc.

După cum se vede, în această listă întocmită de Hohenzollerni, redată fragmentar, nu figurează ex-regele Mihai și nici progeniturile sale (toate sânt de sex feminin și deci nu pot avea pretenții, nici pentru ele și nici pentru progeniturile lor), succesiunea la tronul României fiind stabilită după abdicarea regelui Mihai de către o întrunire de familie, prezidată de prințul Frederic Victor, șeful casei princiare de Hohenzollern-Sigmaringen, care a și fost declarat prezumtiv urmaș la tronul României, obținând chiar și acordul ex-regelui Carol al II-lea. În acest mod, casa princiară de Hohenzollern le retrăgea sprijinul celor doi foști regi ai României (Carol al II-lea și Mihai) și nu îi mai susținea pentru a redobândi tronul României. Atâta timp cât perspectivele restaurării dinastiei de Hohenzollern în România nu se întrevedeau, nu au existat disensiuni dinastice, însă când, după 1989, s-a întrezărit posibilitatea restaurării criminalei dinastii de Hohenzollern, chiar și printr-o lovitură de stat, ex-regele Mihai a intrat în vrie și a atacat dur pretențiile rudelor sale, mai ales că în acest demers era susținut și de aroganta sa soție, Anna de Burbon-Parma, care disprețuiește poporul român chiar mai mult decât ex-regele criminal Mihai.

Sub presiunea catoliceii sale soții (neconvertirea Annei de Burbon-Parma la religia ortodoxă nu-i permite să devină regină a României) ex-regele Mihai a refuzat să desemneze un alt Hohenzollern ca prezumtiv moștenitor al tronului României și, la sfârșitul anului 1997, când i s-a permis să revină în țară, a desemnat-o pe prima sa născută, Margareta, succesoare la tronul României, sfidând deopotrivă: constituțiile democratice ale României; poporul român; chiar și cutumele dinastice, care i-au permis în două rânduri să devină regele nelegitim al României. Pe data de 30 decembrie 2007, într-o ceremonie privată, ex-regele Mihai a promulgat noul statut al așa-zisei Case Regale, în care se arată: „Coroana României va trece de la Șeful Casei Regale (adică de la trădătorul ex-rege Mihai –n.a.) la primul născut bărbat, (se spune ca are un fiu legitim, dar nerecunoscut, întrucât nu a fost născut de Anna de Burbon-Parma, ci de prima sa soție legitimă – n.a.) și, în lipsa unui bărbat, la prima născută femeie (adică fiica sa, Margareta –n.a.).”. Numai că prin acest așa-zis statut, ex-regele Mihai a sfidat iar poporul român și constituția din 1923, ignorând cu dispreț profund prevederea legii salice din acea constituție.

Mai mult, la 10 mai 2011, pe fondul temerilor întemeiate, conform cărora unii reprezentanți ai Hohenzollernilor germani ar dori să preia șefia așa-zisei Case Regale române, ex-regele Mihai a rupt legăturile istorice și dinastice cu Casa princiară de Hohenzollern-Sigmaringen, a schimbat ignobilul său nume de familie din “de Hohenzollern etc.” în „al României” renunțând totodată la titlurile nobiliare de Hohenzollern-Sigmaringen, care, oricum, nu-i aduceau nici un profit material. În acest context mercantil, ex-regele Mihai își atribuie cu aroganță maximă și dispreț profund față de poporul român, numele țării pe care el a trădat-o, pretinzând să fie numit Mihai “al României”. Astfel, arogantul trădător al poporului român, ex-regele Mihai de Hohenzollern, mai umilește o dată

poporul român, renunțând pentru el și urmașii săi ignobili la titulatura princiară „de Hohenzollern” atribuindu-și însă cu de la sine putere titulatura de Mihai al României, ca și când România ar fi fost vreodată feuda teutonilor și ca și când el ar mai fi rege în România. Mai mult, cu complicitatea antinațională a xenofilocraților politicieni români, ex-regele criminal Mihai acordă acest titlu nobiliar și tuturor progeniturilor sale, ba chiar și progeniturilor progeniturilor sale, și o proclamă pe aroganta sa soție regină a României, încălcând toate normele dinastice sfidând arogant poporul român care este mult prea tolerant cu trădătorii de țară, cu criminalii și cu denigratorii demnității naționale. Totodată, ex-regele Mihai de Hohenzollern sfidează și influența B.O.R., căci legea fundamentală a regalității din România prevedea clar că familiile regilor României trebuie să renunțe la religia catolică și să se convertească la religia ortodoxă, însă catolica Anna de Burbon-Parma, soția sa, sfidează această prevedere și refuză categoric să se convertească la ortodoxism.

Constatând ulterior că fiica sa Margareta nu este acceptată ca viitoare suverană a României nici de către unii xenofilocrați regaliști români, care invocă legea salică și constituția regalistă din 1923, ex-regele criminal mai sfidează toate cutumele dinastice și toate constituțiile României, proclamându-l ca prezumtiv moștenitor al său pe un oarecare Nicholas, un englez născut de a doua fiică a ex-regelui Mihai. Acest nepot al ex-regelui Mihai nu întrunește însă condițiile „calitative” princiare, prevăzute de constituția regalistă din 1923, întrucât tatăl său nu are ascendență princiară, el fiind profesorul englez Robin Medforth-Mills, deci, conform ultimei constituții regaliste din 1923, considerată cea mai democratică, Nicholas este exclus de la succesiune.

Contrar acestor realități, ex-regele Mihai l-a proclamat prinț pe nepotul său Nicholas Medforth-Mills, schimbându-i și numele englezesc în „Nicolae al României” și, programându-l pe repede înainte, l-a determinat să învețe rapid limba română, uitând să-l convertească și la religia ortodoxă (așa cum prevedeau toate constituțiile regaliste ale României), însă arogantul „prinț” de sorginte englezească ignobilă a învățat rapid o propoziție uluitoare: „Vreau să fiu viitorul rege al României!” ca și când, în sec XXI, românii ar mai fi la fel de naivi și de primitivi ca în 1866 și ar mai accepta să fie conduși de tot felul de „prinți” second hand, din Germania sau, mai nou, din Anglia.

Pentru liota xenofilocrată regalistă cea mai radicală, formată din xenomaniacii xenofilocrați, nu contează că ex-regele criminal Mihai sfidează toate cutumele dinastice și legile în vigoare în România; nu contează nici că Mihai de Hohenzollern a fost cel mai criminal dintre regii dinastiei și cel mai mare trădător al poporului român. Xenomaniacii xenofilocrați români, practicând o furibundă campanie de falsificare a istoriei dinastiei de Hohenzollern, în general, și, mai ales, o iresponsabilă și criminală campanie furibundă de falsificare totală a istoriei domniei celui mai criminal dintre Hohenzollerni, practică imundul cult al personalității, eroizându-l pe ex-regele Mihai, pentru a justifica antinaționala irațională xenocrație. Toate aceste falsuri istorice sânt folosite cu perfidie de xenomaniacii xenofilocrați regaliști pentru a ascunde crimele împotriva poporului român, săvârșite de criminalii regi în cei 81 de ani ai dinastiei de Hohenzollern. Pentru a-i eroiza pe acești criminali, în scopul manipulării poporului român, și pentru a determina creșterea simpatiei poporului față de criminalul ex-rege Mihai, xenomaniacii xenofilocrați regaliști îl victimizează și îl eroizează pe cel mai criminal dintre regii României, dar, datorită avântului actual al tehnicilor informației, care nu mai facilitează cenzura totală, tot mai mulți români au acces mai facil la cunoașterea realităților istorice ale dinastiei de Hohenzollern; realități ascunse de regaliști de la întemeierea dinastiei și până în prezent, și ascunse chiar și de către comuniști, după abdicarea regelui Mihai. În aceste condiții, este de înțeles – dar nu trebuie să fie și acceptată – furibunda campanie antirepublicană a xenomaniacilor xenofilocrați regaliști români, care au conștientizat că deși ei folosesc intens cele mai moderne tehnici de manipulare, popularitatea ex-regelui Mihai și a progeniturilor sale este la cote de avarie. Dispunând dopa bunul lor plac de fonduri bugetare, puse la dispoziție de xenofilocrații guvernanti iresponsabili, care încalcă vădit constituția țării, pe care au jurat credință statului român, iresponsabilii politicieni români pun la dispoziția xenomaniacilor xenofilocrați chiar posturile publice de radio și de televiziune, pe care xenomaniacii le folosesc cu mârșăvie, pentru a permanentiza în mentalul colectiv al românilor ignobilele personaje ale criminalei dinastii de Hohenzollern. Cu toate că acești psihopați infiltrați în mass-media politizează televiziunea și radioul publice (acțiune

interzisă de legile actuale) dinastia de Hohenzollern pierde simpatia românilor și în prezent, căci, cu toată campania de manipulare agresivă, de denigrare a formei republicane, purtată de xenomaniacii xenofilocrați regaliști, Hohenzollernii nu mai sânt simpatizați nici de 10 % din populația României.

Trebuie să consemnăm că, cu complicitatea vădită sau tacită a politicienilor corupți, (monarhia este garantă a corupției) xenomaniacii xenofilocrați hohenzollerniști din România se străduiesc să legitimizeze în fel și chip această nouă tentativă de lovitură de stat, preconizată de ex-regele Mihai la 30 dec.2007, care și-a permis să elaboreze deja germenii viitoarei lovituri de stat, prin așa-zisul statut al casei regale, prin care ex-regele Mihai dorește să-și instituționalizeze puterea în România. Pentru el și pentru progeniturile sale și chiar și pentru progeniturile progeniturilor sale, instituind, modificând și susținând aberantele cutume dinastice, atunci când îi sânt favorabile, dar încălcându-le disprețuitor atunci când îi sânt potrivnice și îi îndepărtează de la tronul României, pe el și pe urmașii lui.

După cum se vede, deși ex-regele Mihai mai este rege numai în morbida sa imaginație și în mentalul colectiv la xenomaniacilor xenofilocrați din România, ex-regele Mihai se substituie poporului român și își permite să prefigureze poporului român un viitor sumbru. Revoltătoare este nu numai atitudinea ex-regelui Mihai și a xenomaniacilor xenofilocrați, ci și atitudinea sfidătoare a politicienilor români, (regaliști sau republicani) care acceptă și susțin cu lașitate această tentativă de lovitură de stat, pusă la cale de ex-regele Mihai și de xenomaniacii xenofilocrați, care uită însă că poporul român are dreptul inalienabil de a-și hotărî singur viitorul. În acest context, este clar că această tentativă de lovitură de stat reprezintă de fapt un grav atentat la viitorul românilor și al României și trebuie stopată pînă nu este prea târziu, împiedicând astfel o nouă alienare xenocrată a poporului român: dorită de ex-regele Mihai și de xenomaniacii xenofilocrați români, care așteaptă cu perfidie momentul prielnic lor, pentru a declanșa o reală lovitură de stat, care să faciliteze restaurarea criminalei dinastii de Hohenzollern în România.

LOVITURA DE STAT DIN 1888 ([↑](#)), ([LDSD1988](#))

Această lovitură de stat a fost organizată de “Opoziția unită”, care urmărea să obțină puterea printr-o lovitură de stat, întrucât I. C. Brătianu nu era dispus să renunțe la putere, atîta timp cît era susținut de Carol I. Se știe că Brătianu s-a menținut la putere cu sprijinul nedisimulat al suveranului, care accepta tacit falsificarea rezultatelor reale ale proceselor electorale, prin care liberalii brătienişti erau desemnați de către Carol mereu învingători. Astfel, liberalii brătienişti au deținut abuziv puterea executivă peste un deceniu. Pentru a avea acces la putere, “Opoziția unită” a inițiat și organizat mai întîi ample mișcări antibrătieniste, antiguvernamentale, invocând încălcarea constituției de către rege și de către Brătianu. De fapt erau mișcări sociale reale, dar care erau manipulate cu perfidie de “Opoziția unită”, care urmărea ca prin manipularea acestor mișcări sociale să obțină avantajele politice dorite. Aceste ample mișcări sociale inițiate de “Opoziția unită” aveau să culmineze însă cu răscoala țăranilor din 1888, declanșată, după unele surse, chiar de “Opoziția unită”.

După cum se știe, această lovitură de stat, declanșată ca o mișcare socială, a fost de fapt un bu-merang politic, întrucât Brătianu, care nu a mai fost susținut de Carol I, și-a dat demisia, iar criminalul rege Carol I a încredințat puterea “Opoziției unite” încălcând constituția. “Opoziția unită”, avidă de putere, nu a mai protestat împotriva încălcării constituției de către rege și s-a dedat la samavolnicia anticonstituțională, reprimând sângeros răscoala țăranilor. După ce răscoala a fost înăbușită în sânge, “Opoziția unită” a fost acuzată de ipocriții liberali de genocidul țăranesc, deși guvernării “Opoziției unite” au fost susținuți și de liberali pentru a dezamorsa răscoala, care, de fapt, a fost generată chiar de exploatarea nemiloasă a țăranilor în timpul lungii guvernări liberale și, chiar dacă țăranii au fost asasinați de “Opoziția unită”, ajunsă intempestiv și neconstituțional la guvernare, vina declanșării și reprimării răscoalei de la 1888 aparține deopotrivă tuturor politicienilor vremii, în frunte cu criminalul rege Carol I.

Această lovitură de stat a fost plagiată în iarna 2011-2012, când, la București și în alte orașe mari din țară, au avut loc interminabile proteste, (aparente mișcări sociale, dar în fapt ample manifestări

politice anti Bănescu) organizate tot de opoziția unită, redefinită ca U.S.L. (Uniunea social-liberală). Deși U.S.L. a beneficiat de o organizare tipic stalinistă și a folosit intens mass-media pentru a incita populația țării, nu a reușit să înșele vigilența poporului, cei care ieșeau zilnic în piețe fiind numai niște indivizi plătiți de organizatori, populația României conștientizând rapid că acele demonstrații erau regizate de opoziția care urmărea numai scopuri politice, opoziția fiind la fel de indiferentă ca și puterea față de doleanțele reale ale populației. Cu toate acestea, în 2012 U.S.L. a reușit să demareze o lovitură de stat, prin realizarea unei majorități parlamentare, care i-a permis să organizeze suspendarea președintelui Bănescu, invocând cu perfidie încălcarea constituției de către președinte. Pentru ca suspendarea să fie efectivă, era necesar ca și Curtea Constituțională a României să se pronunțe în favoarea sau contra acestei inițiative a U.S.L. și – prin manipularea magistraților de la C.C.R. – s-a obținut un verdict aparent legal, prin care președintele Bănescu era acuzat că ar fi încălcat constituția. U.S.L. și C.C.R. nu urmăreau însă latura juridică a încălcării constituției și, eventual, condamnarea penală a președintelui, ci urmăreau doar obținerea unor avantaje politice, care să permită doar destituirea președintelui Bănescu. În acest scop, a fost organizat un referendum (pentru a crea aparența unei legalități) și, cu toate că rezultatele reale ale referendumului au fost falsificate de U.S.L., nu s-a obținut numărul legal de voturi, necesar pentru destituirea președintelui, și atunci U.S.L. a încercat să măsluiască și mai mult rezultatele votului, falsificând post factum listele de alegători, pentru a se realiza cvorumul constituțional. Deși pînă la urmă U.S.L. a făcut pasul înapoi, renunțând la demiterea neconstituțională a președintelui, U.S.L. a preluat puterea și a organizat alegerile din 2012. Președintele a rămas în funcție, însă această eșuată tentativă de lovitură de stat a șifonat imaginea României, occidentalii considerând că România este o țară cu grave carențe democratice, perpetuate de către toți politicienii care ajung la guvernare.

Rezultă că tentativa de lovitură de stat din 2012 a fost plagiată integral după lovitură de stat din 1888 și, ca și atunci, cei care au inițiat-o și au organizat-o au ajuns la putere, dar acțiunile anticonstituționale ale U.S.L. nu fost urmate și de ample revendicări și mișcări sociale, ca în 1888.

LOVITURA DE STAT DIN 1930 (↑), ([LDS1930](#))

Această lovitură de stat nu se deosebește de alte lovituri de stat inițiate chiar de familia regală din România, și ar putea fi definită ca o lovitură antidinastică, precum: lovitură de stat prin care I. C. Brătianu l-a desemnat pe nevolnicul Ferdinand prezumtiv moștenitor; lovitură de stat prin care moștenitorul legal al lui Ferdinand, Carol, a fost îndepărtat de la succesiune de omniprezentul și perfidul xenofilocrat I. I. C. Brătianu. Se știe că după moartea lui Ferdinand, perfizii politicieni români l-au încoronat rege pe minorul Mihai, instituind regența, însă Carol a contestat această îndepărtare de la tron și, cu ajutorul lui Maniu, a organizat lovitură de stat din 1930, prin care l-a detronat pe fiul său minor și s-a proclamat rege, în ciuda opoziției furibunde a liberalilor. Dintre toți regii României, Carol al II-lea a inițiat cele mai dure lovituri de stat, el fiind adeptul absolutismului regal, căci următoarea lovitură de stat inițiată de Carol a fost lovitură de stat din 1938, prin care Carol a înființat partidul unic, el fiind și primul dictator legal al României. Domnia lui Carol al II-lea s-a încheiat tot printr-o lovitură de stat, în 1940, inițiată și realizată chiar de cei cărora Carol le încredințase puterea: legionarii și Ion Antonescu. Aceștia l-au obligat pe Carol al II-lea să abdice în favoarea fiului său Mihai, care a redevenit rege, însă neconstituțional și deci nelegal.

LOVITURILE DE STAT ALE REGELUI MIHAI (↑), ([LDSARM](#))

Tânărul rege a moștenit de la tatăl său disprețul față de constituție și față de poporul român, domnia lui începută prin lovitură de stat din 1940 fiind marcată de alte lovituri de stat, după cum urmează:

- Lovitură de stat din ian.1941, cunoscută în istorie ca rebeliunea legionară;
- Lovitură de stat din 23 august 1944, cunoscută în istorie ca MAREA TRĂDARE DE LA 23 AUGUST sau, conform comuniștilor români, Marea revoluție antifascistă și antiimperialistă;
- Abolirea monarhiei în 1947, care este considerată de ex-regele Mihai tot o lovitură de stat, deși în realitate el a renunțat de bunăvoie la tronul României, în schimbul unei substanțiale sinecure, însă deoarece prin abdicarea regelui Mihai s-a întemeiat republica, mulți istorici consideră că și momen-

tul 30 dec. 1947 trebuie considerat tot o lovitură de stat, regizată vădit de imperialiștii sovietici, care ocupau atunci România.

Ultima lovitură de stat din istoria României este cunoscuta lovitură de stat din dec.1989, numită încă impropriu “revoluție”, deși acele ample mișcări ale populației au fost regizate și manipulate de cei care au organizat lovitura de stat, demarată la Timișoara printr-un simulacru de mișcare populară, regizat de securitate și de eșalonul doi al P.C.R.

După cum se observă, viața politică în România dinastică (între detronarea lui Cuza din 1866 și abdicarea regelui Mihai, din 1947) a fost deosebit de agitată, fiind marcată de dese lovituri de stat, organizate de camarilele regale, regii de Hohenzollern ai României fiind copleșiți de venalitatea și rapacitatea specifice Hohenzollernilor, țelurile reale ale lor fiind doar îmbogățirea Hohenzollernilor, prin sărăcirea poporului și chiar prin alienarea demnității naționale a poporului român și a independenței țării, pe care le ofereau cu dezinvoltură celui care le plătea mai bine trădarea.

MARI ESCROCHERII FINANCIARE (↑), (MEF)

De-a lungul timpului, achizițiile de tehnică militară de către armata română au generat dese controverse și scandaluri politice, prezentate uneori și de mass-media. Încă din secolul al XIX-lea, când aveau loc primele tentative de creare a unor forțe armate moderne în România, scandalurile financiare, suspiciunile de fraudă bugetară și acuzațiile de corupție, făcute de regulă de opoziție, vizau calitatea precară a materialelor achiziționate, prețurile exagerate, plătite de statul român etc. Modalitățile utilizate erau aceleași, fiind plagiate și în prezent de politicienii (i)responsabili: costuri umflate, spăgi oculte și comisioane „legale”, licitații falsificate, clauze total nefavorabile statului român și, mai ales, cumpărarea prin intermediari dubioși, care cumpărau ieftin de la vânzătorul inițial și revindeau foarte scump statului român.

În acest context, menționăm câteva astfel de afaceri dubioase, derulate de oficialitățile din România postdecembristă:

„Afacerea Motorola”, care s-a derulat în 1990, sau „Afacerea Puma” din anul 1995 etc., iar în continuare vom analiza două cazuri aproape identice, mai importante, prin care statul român a fost fraudat în timpul dinastiei de Hohenzollern, cu complicitatea regilor, modalitățile de atunci fiind plagiate și de guvernanții postdecembriști.

AFACEREA STROUSBERG (↑), (AS)

Cel mai probabil, poporul român, exploatat nemilos de politicienii lipsiți de scrupule, care au condus și conduc România, nu va afla niciodată toate detaliile legate de cele mai oneroase contracte ale statului, precum contractul dintre statul român și firma Strousberg, sau contractul cu firma americană Bechtel, însă o analiză paralelă între cele două mari escrocherii, chiar succintă, dezvăluie că oneroasa afacere Bechtel a fost plagiată în totalitate după la fel de oneroasa afacere Strousberg, deși între cele două mari escrocherii este o mare distanță în timp.

Deși Carol I a fost prezentat de către puciștii de la 1866 drept garantul legalității și al corectitudinii politice, implicarea sa directă – încă de la începutul domniei sale – în megaescrocheria financiară denumită „Afacerea Strousberg” demonstrează foarte clar că soluția imorală a domnitorului străin pe tronul României a fost ab inițio o soluție antiromânească, deosebit de păguboasă pentru finanțele statului și deosebit de profitabilă pentru familia lui Carol I și pentru corupții politicieni xenofilocrați.

Perfidia lui Carol iese și mai clar în evidență, dacă avem în vedere că această megaescrocare a statului român a fost pusă la cale de Hohenzollerni încă înainte de instalarea prusacului Karl ca domn al României, căci încă de la investirea lui ca domn, la 10/22 mai 1866, cu prilejul depunerii jurământului în fața Parlamentului, Carol ține o cuvântare în care își expune propriul sau program diabolic de transformare a României într-un stat european, subliniind cu perfidie, printre altele, că pentru atingerea acestui deziderat major al modernizării țării, este necesară construirea unei rețele de căi ferate, el declarând ipocrit atunci: “Este cel mai bun mijloc de a activa producția, de a favori-

za traficul și de a favoriza răspândirea luminilor”...

Numai că evoluția demersurilor princiare pentru modernizarea României demonstrează că, de fapt, prusacul urmărea doar îmbogățirea familiei sale, acest aspect antiromânesc, acest atentat la finanțele țării, fiind demonstrat de modalitățile nelegale prin care s-a realizat concesionarea acestui proiect, (deosebit de păgubos pentru statul român), unui consorțiu prusac, condus de către Heinrich Strousberg.

După cum se vede, proaspătul principe prusac nu a pierdut timpul și, dând dovadă de oneroasă celeritate germană, a demarat cea mai mare escrocherie a timpului, care i-a permis lui Carol să fure bani publici pînă în 1889, cînd statul român a răscumpărat de la oneroșii investitori toate drepturile cedate lor de către criminalul Carol.

Consortiul condus de Heinrich Strousberg a primit în 1868 din partea statului român dreptul de a construi calea ferată pe ruta Roman-București-Vârciorova, în lungime totală de 914,8 kilometri, pe care consortiul se obliga să o construiască într-un cincinal, obținând totodată și concesionarea pe 99 de ani a exploatării liniei ferate respective.

Intenția lui Carol de a înzestra România cu o rețea feroviară amplă era considerată în acel moment ca fiind deosebit de necesară, atât pentru populație, cât și pentru statul român și, de aceea, populația și politicienii xenofilocrați au salutat cu entuziasm această inițiativă princiară a lui Carol, considerând-o o inițiativă altruistă a șefului statului, care astfel se implica personal în emanciparea poporului român. Poporul nu știa însă că în spatele acestui program al lui Carol, aparent altruist, se aflau atât interesul major al noului suveran de a căpăta un oarecare prestigiu intern ca domnitor al României, cât și interesele financiare enorme ale consortiului condus de Strousberg, care nu era interesat de emanciparea poporului român, ci era interesat de fraudarea finanțelor statului român.

Și atunci orice concesiune publică din România trebuia făcută, conform constituției, doar prin organizarea de către statul român a unor licitații publice internaționale. Guvernul de atunci s-a conformat prevederilor constituționale și a organizat o licitație internațională, la care s-au înscris mai multe companii străine – o companie spaniolă și alte câteva companii austriece – dar, înainte ca licitația să aibă loc, Carol I a impus dictatorial guvernului un concurent-surpriză, adică tocmai consortiul prusac B.H. Strousberg, la care dețineau acțiuni personaje marcante din marea nobilime germană, printre care: prințul Hugo de Hohenlohe, prințul Carol Anton de Hohenzollern-Sigmaringen, adică tatăl noului domnitor al României, ceea ce demonstrează indubitabil că afacerea Strousberg a fost, de fapt, o afacere a familiei de Hohenzollern, inițiată și regizată de către această perfidă familie prusacă, aleasă de I. C. Brătianu pentru a fi stăpână absolută peste destinele multor generații de români.

Guvernul a acceptat fără rezerve această ingerință samavolnică a lui Carol și a încheiat cu Strousberg cel mai păgubos contract posibil, care favoriza consortiul și obliga statul român să plătească lucrările la prețuri fictive, de câteva ori mai mari decât erau prețurile reale practicate atunci în Europa. Carol I, încurajat de obediența guvernului, mai comite o nouă ingerință, patronând direct escrocheria, asociindu-se cu Ambronn, șambelanul tatălui său, pe care l-a numit consilier al său și chiar reprezentant al statului român, acordându-i străinului Ambronn puteri discreționare în gestionarea banului public al României.

Evident, această escrocherie „princiară” era legalizată de către politicienii xenofilocrați, obedi-enți prusacului, printr-o lege publicată în Monitorul Oficial din 22 septembrie, care prevedea construirea următoarelor linii ferate de către consortiul „princiar” Strousberg:

1. Roman – Mărășești – Tecuci, cu ramificația Tecuci – Bârlad
2. Galați – Brăila – Buzău – Ploiești – București
3. București – Pitești – Slatina – Craiova – Turnu Severin – Vârciorova

Costul pe kilometru al rețelei feroviare urma să fie de 270.000 lei aur, adică un total de 247.000.000 de lei pentru lungimea magistralei de 914,8 km., inclusiv întregul inventar fix și mobil,

însă din acest contract se vedea că valoarea pe kilometru de cale ferată, impusă de firma austriacă, era de câteva ori mai mare decât valoarea oferită de firmele concurente – spaniolă și austriece – eliminate abuziv de Carol I din competiție.

Lucrările au început, însă, până în 1871, H.B. Strousberg construisese într-o manieră neprofesionistă doar două tronsoane de cale ferată, nefinalizate integral – București-Brăila și Galați-Roman – care aveau multe întreruperi, astfel că nici un traseu nu putea fi utilizat în întregime, pentru că nu era finalizat. Atunci, presa controlată de opoziție, ca și parlamentarii liberali, a început o campanie de denunțare a modului fraudulos în care consorțiul prusac proiectase și executase calea ferată, acuzându-l fără nici o reținere pe prusacul Carol I că a patronat o mare escrocherie, deosebit de păguboasă pentru statul român, scandalul amplificându-se atunci când s-au aflat o mulțime de amănunte ascunse de guvernul conservator. În timp, scandalul s-a amplificat enorm, transformând o afacere comercială într-una politică, alungându-se până acolo încât s-a solicitat abdicarea lui Carol I, mai ales când s-a aflat și s-a dovedit că Ambronn, protejatul lui Carol, se făcuse nevăzut, iar banii escrocați României de consorțiul Strousberg fuseseră împărțiți între nobilii protectori prusaci ai lui Strousberg, printre care se găsea și Carol Anton de Hohenzollern-Sigmaringen, tatăl lui Carol I.

Scandalul Strousberg a devenit internațional și politic, prin implicarea cancelarului prusac Bismarck, care a obligat consorțiul să plătească României 6 milioane de franci, (sumă infimă) însă pe plan intern, guvernanților obedienți lui Carol, dați în judecată de opoziția parlamentară pentru fraudarea statului român, li s-au retras acuzațiile, mai ales că însuși kaizerul german l-a absolvit și pe Carol I de responsabilitatea patronării acestei megaescrocherii.

Mai mult, Germania, adevărata patrie a principelui Carol I, a exercitat presiuni politice în 1880, pentru a determina guvernul României să răscumpere de la oneroșii investitori germani calea ferată Vârciorova – Roman, (preluată după falimentul Strousberg de un grup de bancheri germani, din anturajul cancelarului Bismarck), Germania amenințând că în caz contrar nu va recunoaște independența României. Toată această megaescrocherie s-a încheiat definitiv în ianuarie 1889, când statul român a răscumpărat de la concesionari liniile ferate, devenind proprietarul acestora, însă Carol I și guvernanții obedienți lui nu au fost acuzați oficial și nu au răspuns niciodată pentru organizarea, patronarea și derularea acestei megaescrocherii antistatale antiromânești, tot așa cum și în prezent nici un politician român nu este acuzat de organizarea unor escrocherii de tipul Strousberg, cum este faimoasa megaescrocherie Bechtel .

Trebuie menționat că între 1873 și 1883 prusacul Carol I construiește la Sinaia unul dintre cele mai luxoase castele – castelul Peleş – ca reședință a domnitorului, însă nimeni nu divulgă de unde a avut Carol enormele sume de bani care au fost necesare pentru edificarea aceluia mareț și foarte scump castel, care, la vremea inaugurării, era unul dintre cele mai moderne construcții civile din lume. Neoficial se susține că sursele financiare care au contribuit la edificarea acestui mareț castel ar fi fost asigurate tocmai de către frauduloasa afacere Strousberg.

La fel de păguboasă pentru statul român a fost însă și construirea faimoasei cetăți a Bucureștiului, construită de Carol I ca o centură de fortificații în jurul capitalei, care a fost complet inutilă pentru statul român, dar probabil că a asigurat fraudarea statului de către regele Carol I, pentru ca el să-și poată finanța din bani publici construcția mărețului castel de la Sinaia.

Tot la fel s-a procedat și în cazul escrocheriei Bechtel, singura deosebire fiind aceea că afacerea Strousberg a fost regizată de conducătorul încoronat al României, Carol de Hohenzollern, iar escrocheria Bechtel a fost regizată de prim-ministrul României, Adrian Năstase, care, ca și Carol, a atribuit firmei Bechtel, tot fără licitație internațională, încălcând legea, un contract la fel de oneros conceput și la prețuri mult peste media prețurilor oferite de alte firme, deosebirea mai importantă fiind că în 1868 megaescrocheria Strousberg era susținută de teutonii lui Carol I, iar megaescrocheria Bechtel este susținută de S.U.A .

Iată câteva detalii ale escrocheriei Bechtel, negociată de Adrian Năstase și renegociată de Călin Popescu Tăriceanu:

După mai mult de un deceniu de la demararea afacerii, cel mai păgubos contract al României se prezintă ca fiind una dintre cele mai mari escrocherii contemporane, organizate de politicienii români, statul român plătind firmei Bechtel aproape 1,5 miliarde de euro, adică mai mult de jumătate din valoarea inițială a contractului, firma americană construind în acest interval de timp numai 52 de km din cei 415 km ai autostrăzii Transilvania, în tronsoane separate, nefuncționale, la fel ca și în cazul căii ferate. Un calcul simplu arată că 1.470.000.000 de euro: 52 km = 28.269.230 euro /km de autostradă, adică un preț chiar și de zece ori mai mare decât prețurile practice în unele țări în care politicienii nu sânt atât de corupți ca în România. Această megaescrocherie a fost patronată succesiv de guvernele Năstase, Tăriceanu și Boc. Ca și în sec. XIX, politicienii români, responsabili de fraudarea statului român prin această nouă megaescrocherie, nu sânt nici măcar învinuiți, iar enorma pagubă bugetară este suportată de contribuabilii săraci tocmai din cauza acestor megaescrocherii, patronate tocmai de cei care ar fi trebuit să împiedice fraudarea bugetului național.

AFACEREA ŠKODA (↑), (AȘ)

Așa-numita afacere Škoda a fost un scandal politico-financiar care a zguduit viața politică din România interbelică, mai ales că nu era vorba numai de o megaescrocherie financiară, ci a fost și un complicat caz de spionaj, reprezentantul în România al firmei cehoslovace fiind învinuit și arestat pentru spionaj. Deși acest scandal a debutat doar ca o executare silită, organizată de organele fiscale române la sediul firmei Škoda, inspectorii fiscali au descoperit în seifurile firmei foarte multe documente ultrasecrete, ale statului și ale armatei române, precum și o listă cu sumele acordate de firmă, ca mită, unor înalte oficialități ale României. Din păcate lista era codificată și, cu concursul și la ordinul unui ministru corupt al guvernului Vaida-Voievod, administratorul firmei a distrus toate acele documente compromițătoare, așa că escrocii care au organizat megaescrocheria au rămas nedepistați și nepedepsiți. La baza aceluia scandal a stat un contract pentru înzestrarea armatei române cu armament fabricat în Cehoslovacia, în valoare de aproximativ 7 miliarde lei, (actualizat înseamnă aproximativ 4 miliarde de euro) semnat în 1930 de guvernul Maniu cu Uzinele de armament Škoda din Cehoslovacia. Contractul era conceput în defavoarea României, descoperirea întâmplătoare a escrocheriei provocând o puternică criză politică, cu această ocazie fiind evidențiată corupția generalizată din toate instituțiile statului, precum și starea extrem de precară a înzestrării armatei române. Tot atunci s-a constatat că un stat aliat, Cehoslovacia, violase secretele de stat ale României, în acest caz de trădare fiind implicați verșii politicieni români, până la cele mai înalte niveluri, culminând chiar cu implicarea regelui Carol al II-lea și a camarilei sale. Cazul a fost îndelung mediatizat, mai ales că armamentul oferit de firma cehoslovacă era vechi și a fost plătit de statul român la prețuri mai mari chiar decât prețurile practice pentru armament identic, dar nou.

Inspirindu-se probabil din această megaescrocherie, guvernul condus de Adrian Năstase a organizat și regizat o escrocherie care avea ca obiect tot înzestrarea armatei, cu două fregate militare. Afacerea deosebit de păguboasă pentru statul român, nu a fost derulată direct, între statul britanic, vânzătorul, și statul român, cumpărătorul, ci prin intermediul unei misterioase firme (BAE SYSTEMS LTD) despre care se spune că ar fi controlată prin intermediari de ex-regele Mihai.

Deși la un moment dat s-a instrumentat un dosar penal pe numele lui Aurel Cazacu (cel care a semnat contractul de 120 de milioane de lire sterline pentru achiziția celor două fregate britanice) până la urmă dosarul a fost clasat, mai ales că nu Aurel Cazacu a fost factorul de decizie care a regizat această escrocherie.

Clasat recent, dosarul a avut ca obiect urmărirea penală în rem (fără autor identificat, adică formală) sub aspectul săvârșirii de luare și respectiv dare de mită, cu ocazia încheierii și derulării contractelor privind vânzarea fregatelor de către Regatul Unit al Marii Britanii, României, fără a se specifica însă cine a oferit mita și cine a fost beneficiarul mitei.

Conform D.N.A., clasarea dosarului a fost dispusă după ce, la data de 11 iunie 2009, Serious Fraud Office din Londra (un D.N.A. britanic) a comunicat D.N.A. că investigația referitoare la persoanele suspectate în cazul din Marea Britanie, privind acordarea mitei unor politicieni români, este

anulată, deoarece englezii nu ar fi dispus de probe suficiente și nu ar fi fost capabili să depisteze persoanele și instituțiile britanice implicate în acest caz de corupție.

Fregatele englezești, botezate pompos „Regele Ferdinand” și „Regina Maria“, vechi de 30 de ani, au fost cumpărate de firma BAE SYSTEMS LTD de la statul britanic cu 200.000 de lire sterline, „modernizate” (piture) de firma intermediară și apoi revândute României cu 116 milioane de lire sterline.

Achiziționarea celor două fregate s-a derulat în baza Acordului de Achiziție din 19.02.2002, care a intrat în vigoare la 26.03.2003. Acordul a fost încheiat între M.Ap.N. al României și Ministerul Apărării din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, fiind semnat de C.N. Romtehnica S.A. în numele M.Ap.N. Ciudat este faptul că acordul nu a fost contrasemnat și de BAE Systems, misterioasa firmă care a participat la negocierea contractului. Și mai ciudat este aspectul care demonstrează nivelul corupției „oficiale” din Marea Britanie, căci firma BAE Systems a fost desemnată și mandată de guvernul britanic să aducă la îndeplinire contractul, deși firma cumpărase vechiturile de la statul britanic la un preț modic, iar apoi a revândut statului român vechiturile englezești la prețuri exorbitante. Dacă avem în vedere că finanțarea acestui acord fraudulos a fost asigurată integral prin credite externe, garantate de guvernul României, rezultă că statul român a plătit o sumă mult mai mare, statul suportând creditul extern, precum și primele de asigurare, dobânzile, comisioanele și orice alte costuri aferente, inerente unor astfel de tranzacții. Din această scurtă prezentare rezultă indubitabil că firma BAE Systems a fost intermediarul misterios care a fraudat atât statul britanic, cât și statul român, căci dacă cele două vechituri valorau 116 milioane de lire, BAE Systems a fraudat statul britanic, iar dacă cele două nave nu valorau 116 milioane de lire, BAE Systems a fraudat statul român.

Deoarece fregatele nu erau funcționale (au fost vândute de britanici firmei BAE SYSTEMS LTD ca fier vechi) statul român a mai încheiat două acorduri de credit cu Deutsche Bank și cu ABN AMRO Bank. Potrivit acestor acorduri, M.Ap.N. și-a propus să realizeze un contract pe mai mulți ani, având ca obiect modernizarea vechiturilor englezești. Costurile derulării noilor acorduri erau estimate la aproximativ 345 de milioane de euro. Dacă adăugăm și cele 116 milioane de lire (aproximativ 150 milioane de euro) rezultă că statul român a cheltuit aproximativ 500 de milioane de euro, adică o sumă cu care ar fi putut cumpăra două nave similare noi, dotate cu tehnica militară adecvată.

Potrivit unor surse militare, numai costul real al modernizării fregatelor ar fi ajuns la aproximativ 500 de milioane de euro. Afacerea prin care cele două nave au fost achiziționate a fost garantată de Ministerul Finanțelor și perfectată în 2003 de către M.Ap.N. în baza unei Hotărâri de Guvern adoptate la sfârșitul lui 2002, hotărâre semnată de prim-ministrul Adrian Năstase și contrasemnată de: George Maior, secretar de stat în M.Ap.N., Dan Ioan Popescu, Ministru al Economiei și Mihai Tănăsescu, Ministrul Finanțelor Publice. Conform clauzei off-set, firma britanică BAE Systems ar fi trebuit să facă achiziții economice în România, în valoare de 90 de milioane de lire sterline, (adică 80% din valoarea contractului ar fi trebuit să fie decontată printr-un sistem barter, precum achiziționarea de către firma BAE Systems de mărfuri din economia românească, ceea ce ar fi însemnat că statul român trebuia să plătească factura cu mărfuri românești, însă, cu complicitatea oneroasă a politicienilor români, firma BAE Systems a fost plătită direct în bani, prin acel împrumut extern, făcut de guvernul României.

Pentru ca escrocheria să fie făcută fără probleme pentru partea română “incoruptibili” englezi au permis efectuarea acestei escrocherii de către un “cinstit” intermediar englez, pe nume Barry George, care a primit de la BAE Systems șapte milioane de lire sterline, pe care să le împartă drept mită politicienilor români, care au aprobat această escrocherie. Din cele șapte milioane de lire sterline, un milion a fost oprit de Barry George, iar restul de șase milioane de lire sterline a fost oferit ca mită unui înalt politician român, care, probabil, a fost inițiatorul acestei escrocherii.

De asemenea, nu se specifică de ce prețul celor două fregate a crescut fulminant de la 200.000 de

lire sterline la 116 milioane de lire, căci firma BAE Systems nu poate justifica legal cum s-a ajuns la o creștere atât de mare a prețului, deși firma nu a făcut investiții mai mari de câteva milioane de euro pentru ambele fregate și nici nu a respectat clauzele onerosului contract, iar statul român nu a penalizat firma, așa cum ar fi fost legal .

De asemenea, nu se specifică de ce statul român nu a cumpărat direct de la statul britanic cele două vechituri, acest aspect evidențiind mai ales corupția din Marea Britanie, fără de care această escrocherie, începută de britanici și finalizată de români, nu ar fi fost posibilă.

Cu certitudine, contribuabilii români, care au suportat și suportă costurile acestor megaescrocherii regizate de politicienii români, nu vor ști nicicând cine au fost adevărații escroci, responsabili de aceste imense fraude financiare, deoarece de fiecare dată cazurile respective s-au mușamalizat silențios, de multe ori cu complicitatea coruptei justiții din România.

ANTIDINASTICISMUL (↑), (A)

Deși istoricii xenofilocrați nu menționează în scrierile lor manifestările antidinastice și antiho-henzollerniste, astfel de manifestări au existat în România dinastică și vom menționa câteva dintre cele mai reprezentative manifestări antixenocratice.

Cea mai cunoscută și mai amplă mișcare antidinastică de tip revoluționar din România a avut loc în august 1870 și, deși inițial trebuia să se declanșeze concomitent în mai multe orașe, acea mișcare antidinastică s-a declanșat numai la Ploiești, fiind cunoscută în istoria României ca „Republica de la Ploiești” .

Carol I și politicienii xenofilocrați, obedienți Hohenzollernilor, au fost teribil de panicați de această manifestare revoluționară antidinastică și de aceea Carol a ordonat autorităților centrale să intervină brutal împotriva revoluționarilor, cu efective ale armatei, pentru a liniști „spiritele răătăcite” ale românilor, așa că revoluția antidinastică de la Ploiești a fost repede înăbușită, rămânând fără urmări practice antidinastice.

Deși în toată perioada existenței dinastiei de Hohenzollern în România nu au mai avut loc astfel de manifestări revoluționare, antidinasticismul românilor s-a manifestat permanent, printr-o rezistență antidinastică prezentă mereu în presa vremii, deși autoritățile sancționau foarte dur aceste manifestări antidinastice și, deseori, autorii pamfletelor sau articolelor antidinastice ajungeau după gratii.

Istoricii xenofilocrați, obedienți Hohenzollernilor, nu relatează niciodată despre manifestările antidinastice ale românilor care au trăit în acele vremuri, ignorând antidinasticismul românilor, care a fost prezent în toată perioada existenței dinastiei prusace a Hohenzollernilor și s-a manifestat fie ca discursuri în parlament, fie ca pamflete și articole publicate în presa timpului și chiar și ca manifestare revoluționară antidinastică: Republica de la Ploiești. Pentru a ilustra antidinasticismul românilor, trebuie să evidențiem că încă de la 1866 au fost români lucizi, politicieni sau oameni de cultură, care s-au manifestat ca antidinastici și, deși demersurile lor nu au avut ecoul scontat în rândurile politicienilor xenofilocrați, aceste demersuri trebuie menționate pentru a evidenția că soluția dinasticismului și a domnului străin nu a fost agreată niciodată de românii patrioți.

Trebuie să menționăm că atunci când s-a hotărât transformarea Adunării Legislative a României în Adunare Constituantă, unele personalități politice ale vremii s-au opus vehement domniilor străine și de tip dinastic în România și, în acest sens, este edificator discursul lui I. E. Rădulescu, rostit în Adunarea Constituantă din 1866, din care redăm câteva pasaje:

„Cestiunea de la ordinea zilei este una din cele mai însemnate și mai vitale pentru națiune; ne aflăm într-o Constituantă; se vorbește de o constituțiune și de un domn pentru România. Națiunea, sau mai bine, cei ce au putut (puciștii – n.a.) au făcut o răsturnare, căreia apoi i s-a dat numele de revoluțiune.“.

[.....]

„Voiți a aduce domn străin și dinastie? Acestea sânt niște inovațiuni în legile și obiceiurile țării noastre. Să inovăm, însă în bine, nu în rău. Să nu introducem aceea ce ar trebui neîncetat combătut (dinastia străină – n.a.), căci va fi germene a unei revoluțiuni. Voiți a urca pe tronul țării pe un străin căruia să-i dați țara moștenire din tată în fiu? Nu vă jucați cu viața și viitorul unei națiuni. Ea nu poate fi moștenire decât a ei însăși. Părinții nu mai sânt liberi a-și înstrăina libertatea fiilor lor.”

.....

„Permiteți-mi ca să încep mai întâi cu dinastia, și în combaterea ce-i voi face mă voi servi de fapte și voi arăta că ea este nu numai un rău, ci și o absurditate. Voi stabili mai întâi patru puncte principale, pe care apoi le voi dezvolta la rând.

1. Dinastia la noi este contra tradițiilor;
 2. Dinastiile au cauzat totdeauna suferințe și necazuri națiunilor;
 3. Dinastia este o uzurpare a proprietății naționale;
 4. Dinastia este contra principiilor și aspirațiilor către care țintește lumea modernă.“
-

Deși în discursul său I. E. Rădulescu a susținut cu argumente imbatabile că dinastia în general, și dinastia xenocrată în special, reprezintă cel mai mare rău pe care îl pot face politicienii propriei țări, Adunarea Constituantă, formată din politicieni anticuziști (a invalidat alegerea lui Kogălniceanu și s-a opus admiterii cuziștilor în adunare), a elaborat o constituție antinațională, care legaliza alienarea demnității naționale prin xenocrație, atribuindu-i lui Carol drepturi faraonice, precum dreptul acordat unui individ de a lăsa o țară – România – moștenire progeniturilor sale, dar și dreptul aberant, acordat prusacului Carol, de a dispune după bunul său plac de viitorul națiunii române. La fel de absurdă era și prevederea constituțională, care îi acorda lui Carol dreptul absolut de veto; drept care i-a permis lui Carol să devină practic dictatorul și legiuitorul suprem al României, el opunându-se „constituțional” tuturor legilor care i-ar fi limitat prerogativele, sau care erau în contradicție cu voința sa, Carol devenind astfel un dictator „constituțional”, care considera că voința sa reprezenta constituția României! ... Și prusacul Carol s-a comportat ca atare, și a transmis și urmașilor săi ignobili aceleași aberante prerogative dinastice, care aserveau practic un popor – poporul român – unei nesățioase familii prusace, care a descoperit în România o oportunitate rarisimă, de a se îmbogăți prin exploatarea unui popor întreg; oportunitate oferită cu lejeritate lui Carol și urmașilor săi de către xenofilocrații politicieni ai monstruoasei coaliții criminale de la 1866 care, practic, au oferit nesățioșilor prusaci nu numai avuția țării, ci și viitorul urmașilor și al urmașilor urmașilor românilor.

Evident, discursul lui I. E. Rădulescu a rămas fără urmări practice, majoritatea xenofilocrată liberalo-conservatoare hotărând atunci nu numai viitorul sumbru al generației lor, ci și viitorul generațiilor următoare de români, întrucât Carol I a dobândit prin acea constituție xenocrată dreptul suveran de a dispune după voia sa de avuțiile și de viitorul unei națiuni obidite. Astfel, Carol a devenit de fapt vârful celei mai retrograde clase sociale și politice din România acelor timpuri; clasa socială criminală, care a terorizat poporul român cât timp a existat dinastia de Hohenzollern în România.

Antidinasticismul prin cultură a fost prezent mereu, dar a fost și sancționat deosebit de dur uneori, căci unii temerari oameni de litere, care au scris pamflete sau articole antidinastice, au ajuns chiar și după gratii (B. P. Hașdeu, Al. Macedonski, N. D. Cocea etc.) fiind prizonieri de autorități. Din această cauză, mulți cărturari eminenți, antidinastici convinși, publicau în presa timpului pamflete, articole sau caricaturi, însă fie semnav cu pseudonime, fie nu semnav acele pamflete, pentru a nu suporta rigurile legilor.

Au existat și manifestări antidinastice fățișe, însă acestea fie sânt denigrate de istoricii xenofilocrați, fie sânt omise, pentru a crea falsa impresie că în timpul dinastiei de Hohenzollern în România nu exista opoziție antidinastică. Eludarea adevărului istoric este o practică des folosită de istoricii xenofilocrați, obedienți Hohenzollernilor, dar, în ciuda acestor practici imunde ale acestor falsifica-

tori ai istoriei României, adevărurile despre crimele comise de regii României și de politicienii obedienți dinastiei de Hohenzollern sânt cunoscute și nu pot fi șterse din adevărata istorie a României.

Iată cum era prezentată monarhia nemțească din România, în “Facla” din martie 1912 (una dintre publicațiile antidinastice, care era condusă de N. D. Cocea), în articolul „Regele, complice al asasinilor. Palatul, gazdă de hoți.”: „Sub regele Carol s-a înjghebat și întărit cea mai lacomă și nemilos-tivă oligarhie bugetară. Sub regele Carol s-au ferecat lanțurile încătușării a șase milioane de robi. Sub regele Carol au izbucnit patru răscoale țărănești. Sub regele Carol satele au fost bombardate, 11.000 de țărani asasinați. Sub regele Carol s-a înfrânt avântul țării spre democrație. Sub regele Carol s-au întinat sufletele, s-au pângărit caracterele, s-au sfărâmat voințele, s-au domesticit rarele firi dârze. Sub regele Carol, țara a fost dată peșcheș Germaniei.”

Indignarea autorului a fost amplificată de faptul că regele Carol ordonase ca orice urmărire în justiție a criminalilor care au ordonat, coordonat și executat asasinarea țăranilor răsculați în 1907 să înceteze imediat, mai ales că printre cei care cereau condamnarea criminalilor erau și voci care susțineau că principalul criminal, vinovat de genocidul țărănesc din 1907, era chiar Carol I.

Tot în 1912, în pamfletul „M.S.” N. D. Cocea scria: „După cei patruzeci și cinci de ani de domnie ai regelui Carol, sântem astăzi țara sifilisului, a pelagrei, a răscoalelor cronice și-a foamei permanente. Sântem poporul castrat de idealuri și cu aripile avânturilor frânte. Sântem așternutul în care s-au încuibat și furnică ploșnițe mărunte, ploșnițe nenumărate, ploșnițe brătieniste și takiste.

Sântem patria regelui Carol I.”

Iată cum este descrisă “personalitatea” lui Carol I și de către de un politician român monarhist:

“Mare ar fi regele Carol dacă am putea spune că lui îi datorește România independența [...]. Când însă știut este că la independență a fost dus de Ion Brătianu, că se temea la 1877 să ia armele împotriva Turciei, că a încins coroana de oțel numai fiindcă a avut înțelepciunea în cele din urmă să se supui stăruințelor sfetnicilor săi, este greu să apari ca autorul independenței, oricât de mult ai încerca mai târziu să cercetezi adevărul istoric în memorii cu iscusinți ticluite.”

“[...]curios este că ceea ce s-a făcut, nu numai că nu s-a făcut din imboldul, dar se poate spune că s-a făcut împotriva regelui Carol. Organizarea economică pe baze naționale a țării a combătut-o fiindcă, în loc să vadă într-însa una din temeliile așezământului nostru de stat, a văzut un instrument de putere în mâinile unui partid, a cărui supremație îi încurca micile socoteli.”

“De altfel, cine vrea să înțeleagă psihologia regelui și lipsa de orizont a concepțiilor sale, nu are decât să privească Castelul Peleş. În loc să-l înalțe pe un loc deschis, l-a așezat într-o vale nu cu totul fără orizont, dar cu orizont restrâns.

.....

Cine a spus că o casă este oglindă sufletului celui care a clădit-o nu s-a înșelat. Îi plăcea mai mult întunericul decât lumina, mediocritatea decât adevărata măreție. Toată mentalitatea regelui Carol e exteriorizată în Castelul de pe poalele Bucegilor.”

I. G. Duca: “Amintiri politice”

După cum se vede, autorii descriau în culori sumbre realitățile monarhiei nemțești din România și evidențiau clar că, dincolo de fastul regalist, de festivismul necuvenit, afișat de autorități, regele Carol era departe de a fi acel erou civilizator, dorit de români, fiind un individ lipsit de scrupule, care urmărea numai realizarea țărilor sale personale, ignobile, fiind total nepăsător față de nevoile reale ale poporului român. Menționând că și clica politicianistă din jurul lui Carol era la fel de vinovată ca și regele, unii autori evidențiau că marasmul socio-relațional și economic, generat poporului român de monarhia de Hohenzollern, se generalizase în România, corupția politicienilor acelor timpuri afectând grav existența majorității românilor, periclitând chiar și independența României.

Este necesar să menționăm că printre numeroșii autori antidinastici se regăsesc și numele unor

celebritați ale culturii românești, dintre care amintim câteva: Cezar Bolliac, M. Eminescu, B. P. Hașdeu, Al. Macedonski, Bacalbașa (Constantin și Anton) Al. Vlahuță, I. L. Caragiale, G. Coșbuc etc.

În toate pamflete antidinastice, autorii făceau portretul real al lui Carol I, scoțându-i în evidență: caracterul perfid; perversitatea și disprețul constant al regelui față de cultura și valorile românești; lăcomia proverbială și nesățioasa foame de înavuțire; aroganța regelui față de politicienii români etc.

Cele mai reprezentative pamflete antimonarhice au fost grupate de Al. Hanță în volumul „AURI SACRA FAMES” (Blestemata foame de aur) publicat de editura MINERVA în 1972.

ISTERIA XENOMANIEI REGALISTE CONTINUĂ (↑), (IXRC)

Se știe că regele Mihai a trădat România la 23 august 1944, a fost complicele lui Antonescu și al fasciștilor români din 1940 până la 23 august 1944, iar apoi a devenit complicele ocupanților bolșevici, care i-au redat prerogativele regale uzurpate de Antonescu, regele Mihai fiind obedient rușilor până la abdicarea sa, de la 30 dec. 1947 și chiar și până în prezent, dacă avem în vedere că după abdicare ex-regele Mihai nu a pretins niciodată că Moldova de Est și Bucovina de Nord ar fi teritorii românești, ocupate samavolnic de bolșevici, cu largul său concurs.

Dacă avem în vedere numai aceste fapte ale ex-regelui Mihai, putem considera că românii sânt îndreptățiți să-l considere pe ex-regele Mihai criminal și trădător de țară.

Deși această postură îl acuză grav pe ex-regele Mihai ca fiind trădător de țară, fiind vinovat de crime de război și de crime împotriva umanității, xenofilocrații români regaliști (unii dintre ei sânt neofasciști) nu se dezmint și continuă eroizarea regelui-criminal Mihai, hotărând că ex-regele Mihai merită o statuie și, mai ales, hotărând ei că trădătorul și vânzătorul de țară merită ca odiosul său nume să fie prezentat în mentalul colectiv al românilor ca erou, prin atribuirea odiosului său nume unei înalte școli românești universitare, doar pentru că la 30 iulie 1945 regele Mihai a promulgat Legea 617 pentru înființarea Facultății de Agronomie, în cadrul Politehnicii din Timișoara. În acest context, la 30 mai 2013, la Timișoara a avut loc o ceremonie oficială, în cadrul căreia oficialitățile locale, în prezența membrilor comunității academice și a lui Radu Duda, ginerele ex-regelui trădător Mihai, a avut loc scandaloașa ceremonie antiromânească, privind modificarea denumirii universității timișorene în UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRICOLE ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ A BANATULUI „REGELE MIHAI I AL ROMÂNIEI” DIN TIMIȘOARA!!!

Iată cum românii regaliști, xenomaniacii, complexați de mentalitatea lor seculară de sclavi, dar și de xenomanie, îl eroizează pe cel mai criminal și trădător dintre regii României, atribuind odiosul său nume unei universități care nu a beneficiat de nici un sprijin din partea regelui-criminal, căci în realitate universitatea timișoreană a fost înființată conjunctural, de guvernul Petru Groza, regele Mihai semnând numai actul de constituire al universității. Faptul că regele Mihai a avut cea mai criminală domnie antiromânească nu este un impediment pentru regaliștii xenofilocrați bănățeni, ci dimpotrivă, ei consideră că toate crimele comise de fostul rege (masacrul de la Jilava, războiul civil din ian. 1941, trădarea de la 23 august 1944, deportarea evreilor și ȝiganilor în Transnistria, deportarea sașilor și șvabilor din Banat în Siberia etc.) ar reprezenta gesturi eroice și deci odiosul nume al ex-regelui Mihai trebuie păstrat în mentalul colectiv al bănățenilor, însă nu ca mare criminal și trădător – așa cum a fost în realitate Mihai și cum firesc ar fi să fie considerat – ci ca ...erou!!! doar pentru că a semnat o lege fără importanță majoră în evoluția societății românești. Fanaticii xenofilocrați regaliști români ignoră cu bună știință și rea-voință toate faptele criminale inițiate de regele Mihai, sau la care Mihai a fost cel puțin complice: fapte care îl în criminează pe fostul rege, conform Convenției asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor contra umanității, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 26 noiembrie 1968. Convenție care condamnă tocmai crimele identice crimelor comise de ex-regele Mihai, atunci când era regele României.

Și pentru ca această cacealma xenofilocrată regalistă să fie completă, în aula universității timișene va fi instalat și un bust al regelui-criminal și vânzător de țară, pentru a aminti studenților timișeni “eroismul” regelui criminal, mai ales că și regimul bolșevic instalat de regele Mihai s-a inspirat din crimele regelui Mihai și a fost la fel de “grijuliu” cu bănățenii, comuniștii plagiind metodele “regale” ale criminalului rege Mihai, deportându-i pe unii dintre bănățeni prin Bărăgan: în special pe cei care s-au opus colectivizării și erau declarați dușmani ai poporului. Trebuie să menționăm că și la București primarul general al capitalei a deturnat fonduri publice și i-a făcut un bust criminalului ex-rege Mihai, amplasându-l într-o piață centrală pe care a denumit-o „Piața Regele Mihai“. Evident că pentru fanaticii xenofilocrați regaliști români nu are nici o importanță faptul că cele mai oribile crime împotriva poporului român au avut loc tocmai în timpul dinastiei de Hohenzollern, în general, și în timpul domniei regelui Mihai, în special. Exonerându-i cu de la ei putere pe regii de Hohenzollern ai României de răspunderea pentru crimele comise de ei împotriva poporului român, acești xenomaniaci regaliști, xenofilocrați, jignesc profund demnitatea națională a poporului român, eroizându-i necuvenit pe unii dintre cei mai criminali regi din Europa, trecând cu vederea crimele lor, pe care le cosmetizează, falsificând istoria reală a României, tocmai pentru a manipula românii neinstruiți temeinic, inducându-le iluzia că regii României ar fi fost niște eroi civilizatori ai românilor, deși în realitate ei au fost, fără excepție, cei mai criminali regi din Europa acelor vremuri.

Este evident că prostia de calitate se regăsește și chiar prisosește printre regaliștii români xenomaniaci, cu studii medii sau superioare. Susținătorii aberanți ai criminei xenocrații de Hohenzollern sânt mai puțin prezenți printre românii fără studii, căci lipsa demnității umane este mai pregnantă printre intelectuali, decât printre cei mai puțin instruiți. Instruirea tendențioasă determină ființele labile psihic să ia decizii contrarea propriilor interese, acești xenofilocrați susținând aberant că interesele străinilor ar fi și interesele lor, sau, în cazul de față, susținând că regele-criminal este...eroul lor!!!. Jalnic erou, jalnici susținători! ... mai ales dacă avem în vedere că printre xenofilocrații români se regăsesc și militari veterani, care au ajuns captivi la ruși tocmai din cauza trădării regale de la 23 august 1944. Această manifestare a prostituării sinelui este caracteristica comună a tuturor regaliștilor xenofilocrați din România, care nu sânt capabili să deosebească binele de rău, făcând confuzia specifică sclavilor, care consideră eronat că binele stăpânului lor ar fi și binele lor, iar răul stăpânului lor ar fi și răul lor. Aceasta este reala motivare logică a xenofilocrației românilor, care îi eroizează și chiar îi venerază pe toți criminalii regi ai României, în loc să-i condamne pe regii României pentru crimele făcute de ei împotriva poporului român.

Toate aceste manifestări ale xenofilocrației regaliste sânt antinaționale, dar sânt susținute și de către politicienii trădători ai intereselor naționale care, ca și la 1866, urmăresc doar să-și conserve pentru ei și pentru progeniturile lor supremația elitistă, prin susținerea aberantă a monarhiei xencrate ca formă de stat în România, bazată pe ascendentocrației, așa cum este în oricare regim monarhic din lume. Pentru a-și realiza dezideratele morbide, rapacea și xenofilocrata elită politicianistă se folosește cu perfidie de toate mass-media naționale – S.R.Tv. și S.R.R. – pentru a manipula poporul român prin eroizarea criminalilor regi ai României, falsificând istoria reală, eroizându-i neconținut pe criminalii regi ai României, precum și pe ignobilii urmași ai Hohenzollernilor, ale căror singure “merite” reale, moștenite de ei de la strămoșii lor sânt: ascendența occidentală; rapacitatea specifică Hohenzollernilor; imoralitatea; venalitatea; disprețul profund față de poporul român (xenofobia „regală”) și față de valorile românești autentice; disprețul „suveran” al teutonilor față de Constituția țării etc. Contrar acestor evidente, manipulatorii xenofilocrați susțin că ex-regele Mihai și progeniturile sale ar fi exemple de moralitate și de patriotism, de altruism etc. acești manipulatori prezentându-i invariabil pe Hohenzollerni ca pe niște eroi civilizatori, urmărind ca prin aceste imunde practici ale manipulării să-și realizeze dezideratul lor perfid: alienarea demnității naționale a poporului român.

Toate aceste manifestări xencrate, antinaționale, sânt posibile deoarece în prezent în România actuală există un ciudat dualism republican-monarhist – deși oficial, conform constituției în vigoare, România este republică – dublat de un și mai ciudat dualism laico-clerical, căci în constitu-

ția actuală (iliesciana) nu se specifică foarte clar dacă România este un stat laic sau este o teocrație, tot așa cum nu se specifică nici că dacă România este republică nu mai sânt permise titlurile și, mai ales, privilegiile nobiliare, cetățenii români fiind simpli cetățeni, egali în drepturi. Mai mult, influența B.O.R. a instituit deja în România o teocrație, insidioasă deocamdată, căci în instituțiile publice laice din România însemnele naționale (drapelul și stema statului) sânt dublate sau chiar înlocuite de simboluri religioase, iar oficialii care depun jurământul de credință față de statul român nu jură pe Constituția țării, așa cum se procedează într-un stat laic, ci jură pe biblie, iar în învățământul laic din România este permisă îndoctrinarea religioasă a elevilor, prin așa-zisele ore opționale de religie: care în realitate sânt ore de îndoctrinare mistică și sânt obligatorii pentru toți elevii. Se pare că și viitoarea constituție, elaborată în grabă de U.S.L., ignoră volitiv principiile democratice și va fi doar o copie (plagiat) a constituției iliesciene și are rolul de a spori privilegiile puterii actuale, în detrimentul principiilor democratice, așa cum era și constituția de la 1866 – care consfințea xenofilocrația și xenocrația ca principii “democratice” și constituționale în România. Din cauză că actuala constituție are serioase lacune democratice și conține ambiguități volitive, este posibil ca România să fie o ciudată republică ... monarhistă, în care monarhia este insidioasă momentan, tot așa cum în România teocrația este tot insidioasă și tot momentan.

După cum se știe, în 1866 principiile xenofilocrației și xenocrației constituționale deveneau atunci doctrina partidelor xenofilocrate, alienante ale demnității naționale, care formau monstruoasa coalitie și făceau țara cadou unui prusac prinț second hand. Din păcate pentru obiditul popor român, aceste principii specifice vânzătorilor de țară sânt considerate democratice și azi, mai ales de partidele care au în doctrina lor xenofilocrația și xenocrația regaliste, hohenzollerniste, antinaționale, ca principale prevederi doctrinare.

Practica folosită de fanaticii manipulatori regaliști xenofilocrați, care susțin aberant și nejustificat că regalitatea xenocratică ar fi forma de stat cea mai democratică, reprezintă masturbarea rațiunii și prostituarea demnității sinelui personale și naționale, manifestată prin susținerea necondiționată a dinasticismului străin de neam și de țară (xenocrat) și este generată de complexul de inferioritate de care sânt copleșiți ei, ca ființe umane iraționale, imunde, lipsite de logică elementară; complex psihic specific mentalităților de sclavi ale xenofilocrațiilor regaliști români, ale căror sime sânt alienate ireversibil. Manipulatorii regaliști xenofilocrați nu conștientizează că regalitatea este o dictatură ab inițio, (justificată de cei care o susțin doar cu așa-zisele argumente bazate pe ascendentocrație) care impune coercitiv tuturor supușilor renunțarea la demnitatea umană personală, dar și la demnitatea națională (regalitatea xenocrată), pe când republicanismul denigrat de ei presupune egalitarismul teoretic al șanselor, fundamentat prin principiul egalitarist al meritocrației: principiu total interzis într-o monarhie, unde primul om al statului este desemnat numai pe baza stupidului principiu al ascendentocrației și nu pe baza principiului meritocrației reale, personale, așa cum este într-o republică democratică.

Actualul aparat de propagandă al manipulatorilor regaliști xenofilocrați este format în mare parte din foști activiști ai P.C.R. și foști securiști, care în prezent îi eroizează pe criminalii din timpul dictaturii antonesciano-regaliste din trecut, pe care atunci îi considerau criminali, și îi consideră criminali pe cei pe care îi eroizau înainte de 1989. Majoritatea acestor psihopați lucra în trecut și lucrează și în prezent în instituții mass-media ale statului, pe care xenofilocrații le-au subordonat intereselor oculte ale manipulării fasciste și regaliste, folosind în scop personal și partinic, antiromânesc, atât canalele televiziunii române, cât și posturile de radio ale S.R.R., cu concursul tacit sau, uneori, explicit, al politicienilor vânzători de țară. Evident, toți acești psihopați fac ce știu ei mai bine, întrucât ei au fost instruiți temeinic înainte de 1989 și știu cum să manipuleze “prostimea” (cultă și incultă) făcând apologia crimei împotriva umanității, prin promovarea absurdei venerări de către români a ex-regelui fascisto-comunist Mihai. Venerare specifică misticismului, dar folosită foarte intens de politrucii de ieri și de azi pentru a impune absurdul și imundul cult al personalității. Astăzi, ca și atunci, ei vor să impună insidios-coercitiv regalismul xenofilocrat, concretizat prin aberantul cult al personalității unui individ, pentru a justifica susținerea aberantă a unui regim inuman, criminal și antinațional, așa cum a fost regimul ex-regelui Mihai. Demersurile lor furibunde nu sânt

justificate logic și legal în nici un fel, singurele lor argumente fiind fondate numai cu aberante concepții xenocrate, antinaționale. Evident, lor li s-a alăturat și liota trădătorilor din diaspora, care, printre alte acțiuni antiromânești, a susținut în 1989 dezmembrarea României, aderând la sinistrul document șovin, antiromânesc, semnat la Budapesta.

Parcă pentru a demonstra Europei că în România criminalii și trădătorii de țară sânt venerați, Emil Constantinescu, președinte al României în 1998, (fost secretar P.C.R.) a avut tupeul de a adresa o scrisoare Comitetului Norvegian Nobel, prin care susținea aberanta propunere a decernării Premiului Nobel pentru Pace fostului suveran al României, fascisto-comunistului Mihai de Hohenzollern!!!

Acest demers iresponsabil a fost însușit și de Consiliul C.D.R. (alianță aflată atunci la guvernare) care a decis să trimită o scrisoare similară, pentru susținerea acestei candidaturi. Propunerea inițială a fost făcută de Simina Mezincescu, fosta metresă a ex-regelui Mihai și președintă a așa-zisei asociații „România Viitoare”. Mai mult, iresponsabilii politici care au susținut aberantul demers inițiat de fosta amantă a ex-regelui Mihai au motivat solicitarea lor motivând că trădătorul și criminalul ex-rege Mihai ar merita să fie distins cu premiul Nobel pentru pace, luându-se în considerare contribuția adusă de Mihai de Hohenzollern la 23 august 1944, care ar fi fost decisivă pentru instaurarea păcii și ar fi fost benefică națiunii române, deși trădarea regală de la 23 august a însemnat nu numai o contribuție decisivă la sovietizarea samavolnică a României, ci și la sovietizarea altor state europene. Și mai stupefiantă a fost acceptarea propunerii și nominalizarea criminalului fascisto-comunist Mihai de Hohenzollern de către comitetul norvegian al decernării premiului Nobel pentru pace, ceea ce demonstrează că și pe alte meleaguri, departe de România, criminalii sânt separați în criminali buni – ex-regele Mihai – și criminali răi – Ion Antonescu – această stupefiantă separare fiind acceptată și impusă de cei trei mari criminali ai umanității: Roosevelt, Stalin și Churchill.

Și actualul președinte al României, Traian Băsescu, l-a eroizat în 2006, în parlamentul României, pe ex-regele Mihai, atunci când a prezentat celebrul raport Tismăneanu – prin care era condamnat public comunismul românesc – căci atunci, lângă președintele României s-a aflat permanent ex-regele Mihai, care era prezentat ca o victimă a comunismului, deși ex-regele Mihai era de fapt principalul personaj politic vinovat de bolșevizarea României. În categoria numită de către Comisia Tismăneanu „Vinozați de impunerea și perpetuarea unui sistem bazat pe fărâdelege” au fost incluși: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Gheorghe Apostol, Gogu Rădulescu, Manea Mănescu și Ion Iliescu. După cum se vede, în mod vădit tendențios, Tismăneanu și acoliții săi l-au exclus din aceasta listă pe ex-regele Mihai, care ar fi trebuit să fie menționat primul, deoarece contribuția regelui Mihai la sovietizarea României a fost determinantă pînă la abdicarea regelui, însă Tismăneanu și acoliții săi au falsificat aceasta incontestabilă realitate istorică, eroizându-l și victimizându-l pe ex-regele Mihai. Trebuie să menționăm că președintele Băsescu și-a revizuit ulterior poziția personală și politică față de regele-trădător, afirmând în public (dar nu în parlament) că ex-regele Mihai a trădat România la 30 dec.1947, când a abdicat rușinos și a abandonat rușilor țara pe care ipocritul ex-rege Mihai pretinde și azi că o iubește. Însă și această tardivă acuzare de trădare a ex-regelui Mihai este politicianistă, căci Băsescu îl acuză de trădare pe acest ignobil Mihai de Hohenzollern doar pentru că a abdicat, nu și pentru că la 23 august 1944 a vândut Imperiului sovietic țara și poporul român.

În prezent în România există un curent xenofilocrat regalist, manifestat mai ales printre intelectualii lipsiți de scrupule, de instruire istorică temeinică și de demnitate personală și națională, care fac propagandă hohenzollernilor și chiar fascismului românesc, beneficiind de serviciile plătite de contribuabilii români, oferite lor gratuit de posturile publice de radio și de televiziune. Aceste posturi bugetare, care prin lege ar trebui să fie independente redacțional și care nu au dreptul legal să se implice în politică, fiind echidistante partinic, practică partizanatul politic, făcând apologia fascismului românesc și a dinasticismului xenocrat, eroizându-l pe fascisto-comunistul ex-rege Mihai. Putem spune că aceste posturi publice de radio și de televiziune sânt infestate de niște paraziți sociali lipsiți de scrupule, xenomaniaci, care practică partizanatul xenofilocrat regalist, antinațional,

practicând concomitent și un insalubru cult al personalității, de tip ceaușist, numai că acum criminalul ex-rege Mihai de Hohenzollern este victimizat și eroizat de ei chiar mai mult decât îl eroizau pe Ceaușescu.

Aceste nomina-odiosa ale televiziunii române realizează emisiuni precum „Memorialul durerii” (Lucia Hossu-Longin) sau „Ora regelui” (realizatori: Marilena Rotaru, Bogdan Șerban-Iancu, Camelia Csiki și Cristina Țilică) falsificând sistematic adevărurile istorice, victimizând și eroizând criminalii fasciști, în frunte cu ex-regele Mihai, practicând o illogică propagandă de venerare a criminalilor fasciști, pe care îi eroizează, propagând insidios chiar și ideologia fascistă, pentru a manipula rațiunea și demnitatea națională a românilor, prin inducerea coercitivă insidioasă a xenofilocrației, scopul final al acestor imunde practici fiind alienarea demnității naționale și restaurarea criminalei dinastii de Hohenzollern. Aceasta imundă campanie de denigrare a poporului român și a republicii este susținută vădit de neofasciștii români, dar și tacit de către toți iresponsabilii politici, care permit televiziunii publice să practice partizanatul politic. Televiziunea publică a devenit astfel un malefic instrument de propagandă antinațională și neofascistă, folosit cu perfidie de către xenofilocrații care lucrează în posturile publice sau sânt doar colaboratori ai acestor posturi publice de radio și televiziune. În „Memorialul durerii” sânt eroizați fasciștii legionari și chiar și unii criminali de război, autoarea evidențiind anii de temniță pe care i-au suportat aceștia ca deținuți politici, „uitând” însă să evidențieze că unii dintre ei au ajuns în pușcării încă din timpul lui Antonescu (după rebeliunea legionară) sau în 1945, fiind condamnați în baza Decretului-lege pentru sancționarea celor vinovați de dezastrul țării sau crime de război, semnat de regele Mihai. Prin aceste practici imunde, România este singura țară din Europa în care fasciștii sânt eroizați de neofasciștii din mass-media, fasciștii români primind chiar și mari pensii de stat, pentru anii în care au fost deținuți politici, autoarea prezentându-i pe acești criminali numai ca ... anticomuniști, deși aproape toți au fost și anticarliști, au participat la rebeliunea legionară și au avut permanent manifestări antidemocratice, precum efectuarea masacrului de la Jilava și asasinarea unor fruntași politici care nu erau comuniști, dar erau antifasciști. În interminabila și repetabila emisiune “Ora regelui” sânt eroizați ex-regele criminal Mihai de Hohenzollern și progeniturile sale, făcându-se hohenzollernilor o deșăntată propaganda xenofilocrată, deși ei au trădat interesele românilor ori de câte ori au avut de câștigat. Evident, toți acești detractori ai demnității naționale susțin la unison că românii nu ar fi capabili și demni să își conducă țara, și trebuie să fie conduși de “prinți” second hand importați din Occident. Toți acești denigratori ai demnității naționale și-au făcut culcușuri bugetare deosebit de călduroase în instituții ale statului (S.R.Tv., S.R.R. etc.) pe care îl denigrează sistematic și continuu, cu complicitatea ocultă a politicianilor care conduc România actuală: mai degrabă spre dezastru, decât spre un viitor luminos, așa cum mint toți politicienii; regaliști sau republicani, deopotrivă. Folosind cu perfidie imensa putere de penetrare a acestor mass-media, fanaticii xenocrației hohenzollerniste eroizează neconținut criminalii fasciști, susținători frenetici ai xenofilocrației hohenzollerniste, culpabilizând poporul român, acești xenomaniaci „uitând” că actele legislative ale lui Antonescu erau promulgate de regele Mihai și, în consecință, este absurd să accepți că unul dintre semnatori (I. Antonescu) a fost criminal, iar celălalt semnatar (regele Mihai) ar fi fost erou, deși ambii conducători ai României fasciste au fost la fel de vinovați, spre exemplu, de deportările evreilor și Țiganilor, organizate în baza decretelor antievreiești etc.

Mai mult, cu complicitatea iresponsabilă, anticonstituțională și antinațională a politicianilor xenofilocrați, fostului rege Mihai de Hohenzollern i s-a permis să se comporte ca și cum ar mai fi regele României, el având dreptul – rezervat prin constituție numai șefilor de stat în funcție – de a acorda decorații și medalii ale așa-zisei case regale, actualii politicieni respectându-l pe ex-regele trădător și criminal cel puțin la fel de dubios și de ocult ca și regimul comunist. După cum se știe, regimul comunist a jignit profund demnitatea națională a românilor, în general, și a militarilor, în special, prin consacrarea zilei de naștere a trădătorului armatei de la 23 august 1944 drept sărbătoarea națională a armatei României, comuniștii motivând în 1959 că data de 25 octombrie – ziua de naștere a ex-regelui Mihai – ar trebui să fie sărbătoarea armatei române, deoarece la acea dată teritoriul României ar fi fost eliberat complet de invadatori, deși în realitate în România eliberată de

fasciști s-a instituit concomitent administrația noului invadator – Imperiul sovietic – susținut și impus românilor de către regele trădător Mihai de Hohenzollern. Nu se menționează însă că 25 octombrie este și data declanșării revoluției bolșevice din 1917 și, deci, este probabil ca bolșevicii să fi regizat „eliberarea” României la 25 oct.1945, pentru a sărbători astfel ziua lor națională.

Și astfel, ignorându-se aceste evidențe, chiar și în prezent ziua de 25 octombrie – ziua de naștere a criminalului Mihai de Hohenzollern, ziua ocupării integrale a României de Imperiul sovietic și ziua revoluției din 1917 – este sărbătoarea armatei naționale, deși în mod corect ziua armatei României ar trebui să fie ziua de 12/24 noiembrie când, în 1859, Prin Înalțul Ordin de Zi nr. 83, al domnitorului Alexandru Ioan Cuza, a fost înființat Statul Major General al armatei române. Evident, comuniștii motivau în 1959 că la 25 oct.1944 a fost eliberat ultimul oraș românesc, deși în realitate această “eliberare” a fost regizată de regaliști, pentru a-i face un cadou trădătorului rege Mihai, dar și de bolșevicii care dedicau zilei lor naționale ocuparea integrală a României: mai ales că în acea vreme în România ocupată ziua națională a Imperiului sovietic – 25 oct/ 7 nov. – era sărbătoare națională și pentru români.

Deși manipulatorii regaliști xenofilocați îl victimizează pe ex-regele Mihai, susținând că regimul comunist instalat chiar de rege l-ar fi persecutat pe Mihai, obligându-l să abdice, în realitate comuniștii români i-au fost recunoscători ex-regelui Mihai chiar și după ce acesta a abdicat.

Consecvenți promovării cultului personalității, folosind cu obstinație morbidă aceleași stereotipii vetuste, xenomaniacii manipulatori regaliști actuali îl eroizează pe ex-regele criminal și trădător de țară, „uitând” să menționeze că și comuniștii și-au exprimat gratitudinea față de regele trădător pînă în 1989, stabilind ca zi națională a României data de 23 august, care de fapt marchează în istoria românilor trădarea regelui și, chiar dacă regimul comunist a minimalizat rolul regelui în derularea marii trădări de la 23 august 1944 și s-a autoeroizat, susținând că puținii comuniști ar fi fost factorul determinant al desfășurării marii trădări, este indubitabil că personajul principal al trădării a fost regele Mihai.

Eroizarea hohenzollernilor se concretizează (asemenea eroizării multor criminali din istoria românilor (Brătienii, Averescu etc.) prin atribuirea odioaselor lor nume unor instituții culturale, școli și universități și chiar localități etc. deși acei criminali nu s-au remarcat în nici un fel în domeniile respective, precum Mihai de Hohenzollern, care nu are studii reale nici pînă la nivel de bacalaureat și nu a făcut nimic pentru învățământul românesc, însă odiosul său nume a fost deja atribuit unei universități timișene de către xenomaniacii din elita învățământului românesc timișean, iar în decembrie 2007 academia l-a numit pe ex-regele Mihai membru de onoare al Academiei Române!!!

Probabil ca o recunoaștere a „meritelor” sale de trădător și mare criminal, care a încercat să mai trădeze România și cu prilejul semnării faimoasei declarații antiromânești de la Budapesta, din 1989.

După cum se știe, în 1989 niște trădători români din diaspora au semnat la Budapesta o declarație prin care susțineau că pretențiile teritoriale ale ungarilor față de Transilvania ar fi întemeiate și se angajau să sprijine necondiționat această nouă amputare teritorială a României, dorită de șovinii unguri. Se spune că trădătorii români ar fi obținut în schimbul acestui sprijin revizionist al maghiarilor, sprijinul tacit la șovinilor unguri pentru restaurarea criminalei dinastii de Hohenzollern din România și, cu acest argument criminal, l-au convins și pe ex-regele Mihai să semneze acea declarație antinațională de la Budapesta, mai ales că pentru ex-regele Mihai trădarea României a devenit o practică specifică.

Iată câteva pasaje din faimoasa declarație de la Budapesta, precum și lista trădătorilor români, semnatori ai acelei declarații antinaționale, în care se susține:

“ Transilvania a fost și este un spațiu de complementaritate și trebuie să devină un model de pluralism cultural și religios. Este în folosul popoarelor noastre ca diversitatea culturală, religioasă și de tradiții care a făcut specificul Transilvaniei să fie preservată.

Dreptul la o reprezentare politică autonomă și la autonomie culturală a fiecărei națiuni trebuie

garantat.“.

În realitate în acest pasaj se invocă numai dreptul maghiarilor din Transilvania de a obține autonomie politică, etnică și teritorială, adică desprinderea Transilvaniei de România, căci în această sinistă declarație șovină, antiromânească, nu se amintește că Transilvania este teritoriu românesc, copleșit de maghiari, și nici nu se amintește că, în afara maghiarilor, în Transilvania mai există și alte minorități.

“Realizarea sa implică, printre altele, asigurarea unei școlarități de toate gradele în limba maghiară, inclusiv reînființarea universității maghiare din Cluj.“.

După cum lesne se poate observa, în această declarație șovinismul maghiar antiromânesc atinge apogeul, căci se solicită explicit: “... asigurarea unei școlarități de toate gradele în limba maghiară “... fără nici un fel de referire la învățământul în limba română, deci șovinii unguri cer fără jenă, iar trădătorii români, în frunte cu ex-regele Mihai – criminal și vânzător de țară – aprobă ca în Transilvania să fie instituit “ Status quo ante bellum “ (starea de dinainte de primul război mondial) când în Transilvania învățământul în limba română era interzis, iar Transilvania aparținea samavolnic Ungariei.

De asemenea, se solicită ceea ce nu existase, căci în Cluj nu a existat anterior o universitate maghiară, însă pentru trădătorii români de la Budapesta amănuntele șovine, explicit antiromânești, nu aveau importanță, căci pentru ei era foarte importantă reinstaurarea criminalei dinastii de Hohenzollern, chiar cu prețul unor noi amputări teritoriale ale României.

Și mai de neînțeles și condamabilă este subordonarea ocultă față de Hohenzollerni, pe care o practică fără jenă politicienii care au deținut sau dețin puterea în România postdecembristă, care i-au acordat ex-regelui Mihai tot felul de facilități financiare și au pus la dispoziția criminalului ex-rege, gratuit, toate mass-media ale statului, care nu numai că nu îi consideră trădători pe acești sico-fanți, dar îi și eroizează.

Iată și finalul acelei declarații:

“Principiile enunțate mai sus vor sta la baza tuturor acțiunilor comune pe care semnatarii înțeleg să le ducă în viitor. Apelăm la organizațiile democratice precum și la acele persoane care împărtășesc aceste principii să se alăture acestei acțiuni.

Budapesta, 16 iunie 1989“

Semnatori:

Antal G. Laszlo, Antall Jozsef, Balogh Julia, Biro Gaspar, Csoori Sandor, Fur Lajos, Illzes Maria, Jeszensky Geza, Keszthelyi Gyula, Kodolanyi Gyula, Molnar Gusztav, Stelian Bălănescu, din partea Cercului Român din R.F.G., Mihnea Berindei, vicepreședinte al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România, Ariadna Combes, vicepreședinte al L.D.H.R., Mihai Korne, director al revistei “Lupta”, Ion Vianu, reprezentant al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România din Elveția, Dinu Zamfirescu, membru al Biroului L.D.H.R., membru al Partidului Național Liberal.

Ulterior și alte persoane și organizații s-au alăturat acestei declarații, dintre care menționăm: Rockenbauer Zoltan și Vagvolgyi Andras, din partea Federației Tineretului Democrat (F.I.D.E.S.Z.), Partidul Liber Democrat, Asociația Maghiarilor din Transilvania, prin președintele Kiss Bela și secretarul Spaller Arpad, întregul colectiv redacțional al revistei “2000”, Bojtar Endre, șeful secției pentru Europa răsăriteană a Institutului de Istorie Literară, prof. Bela Kallman, Dan Alexe, Daniel Boc, Theodor Cazaban, Matei Cazacu, Antonia Constantinescu, Sofia Cesianu, Florica Dimitrescu, Neagu Djuvara, Paul Goma, Virgil Ierunca, Eugen Ionesco, Marie-France Ionesco, Monica Lovinescu, Bujor Nedelcovici, Adrian Niculescu, Alexandru Niculescu, Alain Paruit, Alex. Sincu, Sanda Stolojan, Vlad Stolojan, Vladimir Tismăneanu, Ileana Vrancea.

Declarația a mai fost semnată, ulterior și de: George Barbul, Doru Braia (exaltatul trădător, care cerea ca toți cei patru milioane de membri P.C.R. să fie executați), Dina Brătianu-Missirliu, Alexandru Missirliu, Ileana Verzea.

La o lună după difuzarea acestei declarații antiromânești, ex-regele Mihai a primit la reședința sa de lângă Geneva o delegație din grupul românilor trădători, care au semnat la Budapesta cea mai rușinoasă și antiromânească declarație ungurească. După cum se vede, în această declarație ungurii solicită sprijinul trădătorilor români pentru a obține necuvenit Transilvania, urmând ca în schimbul cedării Transilvaniei, ungurii să sprijine reinstaurarea dinastiei antiromânești de Hohenzollern. Această delegație, compusă din Ariadna Combes, (fiica “disidentei” clujene Doina Cornea) dr. Ion Vianu și Dinu Zamfirescu a înmănat ex-regelui Mihai textul declarației de la Budapesta, iar trădătorul suprem al românilor a aprobat întrutotul conținutul declarației care, susținea el, exprimă și convingerile sale privind relațiile dintre popoarele român și maghiar.

După cum se vede, în această lista a trădătorilor, în afară de ex-regele Mihai se regăsesc și nume sonore ale unor „personalități” xenofilocrate actuale, precum Dinu Zamfirescu, Vladimir Tismăneanu sau Neagu Djuvara, care dau românilor lecții de moralitate, ca și când trădarea țării ar fi o virtute patriotică.

Actualii politicieni români, xenofilocrați, oportuniști și demagogi, nu numai că nu i-au interzis arogantului trădător să întineze nume țării, dar îl și eroizează neîncetat și, ca o recunoaștere a negocierii abdicării sale, clasa politică din România respectă înțelegerea mârșavă dintre venalul ex-rege Mihai și comuniști, plătindu-i și acum ex-regelui Mihai o rentă anuală de 1.500.000 de euro, disimulată într-o așa-zisă chirie pentru castelul Peleş. „Chirie” pe care statul o plătește, deși castelul nu este închiriat de statul român. Deși nicăieri în lume trădătorii nu sânt recompensați de țara pe care o trădează, în România trădarea patriei este considerată o virtute, iar trădătorii sânt eroizați și, în cazul ex-regelui Mihai, sânt chiar venerați. Trebuie să menționăm că P.N.L. actual este vârful de lance al xenofilocrațiilor din România, acest partid parlamentar încălcând constituția României prin susținerea irațională a xenocrației și prin “restituirea” unor imense suprafețe agricole și forestiere fostului rege Mihai și unor rude ale sale, deși acele suprafețe nu au aparținut legal Hohenzollernilor ci au făcut parte din patrimoniul statului român, făcând parte din așa-zisele domenii ale coroanei. Liberalii au “restituit”, tot prin fraudă, și castelul Bran, care fost furat statului de către Carol al II-lea pentru a-l face cadou uneia dintre surorile sale.

Dacă avem în vedere că România nu a fost niciodată o feudă a ignobililor săi strămoși și că, dintre toți regii criminalei dinastii de Hohenzollern, ex-regele Mihai a fost cel mai criminal și cel mai mare trădător al intereselor naționale ale românilor, pe care i-a vândut și nemților și rușilor, rezultă că ex-regele Mihai și progeniturile sale nu au nici dreptul și nici profilul moral de a conduce România în viitor și nici nu trebuie să maculeze numele României, adăugându-l la odioasele lor nume. Pentru realizarea acestui deziderat democratic, al demascării crimelor “regale” din România, ar fi nevoie însă ca și politicienii români responsabili (și alții, nu numai Traian Băsescu) să-l acuze public pe ex-regele Mihai de crimele și trădările sale, deoarece faptele sale nu sânt imprescriptibile. Contrar acestor manifestări democratice, crimele făptuite de ex-regele Mihai sânt mușamalizate de xenofilocrații români, care impun abuziv poporului român aberantul cult al eroizării și chiar al venerării “personalității” celui mai criminal și mai mare trădător al românilor.

După cum se știe, departe de țară, în Elveția (unde trăiește „patriotul” ex-rege Mihai) în Germania sau în Anglia, niște ignobile personaje sinistre se bat pentru a pune mâna pe România și pe viitorul românilor, ca și când românii nu ar fi capabili să-și organizeze singuri viitorul. Ceea ce este mai grav însă, este faptul că xenofilocrații români, trădători ai poporului român, susțin cu perversitatea caracteristică pervertiților aceste inițiative xenocrate, antiromânești, sfidând cu aroganță demnitatea națională a românilor, aspirațiile multiseculare ale lor, de emancipare politică și socială, eroizându-l neîncetat pe ex-regele Mihai, militând pentru transformarea românilor în sclavi ai ignobililor Hohenzollerni și ai progeniturilor lor.

În încheiere trebuie să menționăm că rolul și rostul dinastiei de Hohenzollern a fost și este doar îmbogățirea membrilor camarilei regale și a tuturor politicienilor xenofilocrați din jurul camarilei regale și nu propășirea poporului român prin alienare, așa cum susțin ipocriții vânzători de țară: xenofilocrații români, pentru care mercantilismul este “virtutea” cea mai prețuită. În acest sens sânt

edificatoare și următoarele definiri ale xenofilocrației dinastice:

<< Fuseși prin treburi
Fuseși prin treburi, furași parale
Și pușcăria visezi cumplit,
Fă-te dinastic și-n graba mare
Capeți decretul de om cinstit.
Acum la toate s-a găsit leacul
În acest secol de magnetism:
Hapul nemțesc ce se numește
C-un singur nume: dinasticism.
Din vol. "Auri sacra fames" >>

La fel de edificatoare este și definirea monarhiei, în epigrama „E scris ca regii să se-îngrașe“ de Cincinat Pavelescu:

„În maiestatea lor trufașe
Și spre sporirea gușilor,
E scris ca regii să se-îngrașe,
Din sângele supușilor!“

Iată cum vedeau românii monarhia, în general, și dinastia de Hohenzollern, în special, căci în mentalul colectiv al românilor regii de Hohenzollern au rămas doar ca mari criminali și trădători ai țării, pe când adevărații eroi ai românilor, au rămas în mentalul colectiv al românilor ca modele ale demnității și moralității politice, deși ei sânt ignorați sau chiar denigrați de xenofilocrații pervertiți, care denigrează permanent demnitatea românilor, tradițiile multiseculare ale românilor, eroizându-i neîncetat pe criminalii Hohenzollerni.

Concluzionând, am putea spune fără a greși ca nu Vlad Țepeș a fost vampir (el a rămas în mentalul colectiv al românilor ca simbol al echității – “Unde ești tu, Țepeș doamne...” fiind invocat și în prezent de românii obidiți. Adevărații vampiri ai poporului român au fost de fapt toți regii de Hohenzollern și politicienii corupți din jurul lor, care au comis în România nenumărate crime și jafuri și, deși hohenzollerniștii xenofilocrați îi venerază pe criminalii teutoni, pentru români Vlad Țepeș rămâne singurul domnitor care impunea cinstea pedepsind foarte drastic toate furturile, cerșetoria, crimele etc. alături de el regăsindu-se însă și Al. I. Cuza, Tudor Vladimirescu sau chiar anticii Burebista și Decebal, care, de asemenea, au rămas în mentalul colectiv al românilor ca adevărați eroi ai neamului românesc.

Se spune ca pe mormântul cardinalului francez Richelieu se află următorul epitaf: ”Aici doarme faimosul cardinal care a făcut mai mult rău decât bine. Binele l-a făcut rău, iar răul l-a făcut bine.”.

Parafrazând acest epitaf celebru, am putea spune:

„Dinastia de Hohenzollern din România a făcut puțin bine românilor, dar puținul bine pe care l-a făcut, l-a făcut foarte rău. Dinastia de Hohenzollern din România a făcut mult rău românilor, dar răul pe care l-a făcut, l-a făcut foarte bine.”.

EPILOG (↑), (E)

Sfidând în continuare poporul român și demnitatea românilor, practicând aceeași prostituare xenofilocratică, clasa politică și unele instituții culturale ale statului continuă denigrarea poporului român, a formei de stat republicane, xenofilocrații încercând să inducă românilor venerarea ex-regelui Mihai și a progeniturilor sale, făcând apologia fascismului și a regalității xenocrate. În acest scop – folosind cu obstinație irațională stereotipii specifice Evului Mediu – xenofilocrații exercită o coerciție insidioasă asupra rațiunii românilor – pro domo hohenzollernistă – penetrantă în mentalul colectiv al poporului român, manipulând rațiunea românilor. Fie cu ajutorul mass-media, fie organizând diferite manifestări festive, precum sânt: omagieri ale ex-regelui Mihai, expoziții etc. care au scopul de a eroiza prin prezentare persoana ex-regelui Mihai. În acest context se înscrie și recenta expoziție, organizată cu complicitatea tacită a autorităților statului și a unor instituții ale statului,

precum I.I.C.C.M.E.R și C.N.S.A.S .

I.I.C.C.M.E.R. – Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc – este un organism guvernamental care studiază, documentează și ... falsifică istoria României, eroizând criminalii din timpul domniei regelui Mihai, (numai criminalii fasciști și regaliști) condamându-i numai pe criminalii bolșevici din timpul domniei regelui Mihai, precum și pe criminalii bolșevici din România populară, separând cu obstinație criminalii români în criminali buni (criminalii fascisto-regaliști din timpul dinastiei de Hohenzollern) și criminali răi: criminalii bolșevici și republicani din România populară, iar C.N.S.A.S. (Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității) falsifică dosarele instrumentate de securitate, distrugând chiar dosarele compromițătoare ale unor oameni politici postdecembriști și membri ai elitei, prezentându-i ca victime ale regimului, deși unii dintre ei au fost colaboratori fideli ai comuniștilor.

Aceste două instituții bugetare fac de fapt ceea ce ele condamnă cu vehemență: fac politică la nivel înalt, fabricând dosare compromițătoare adversarilor politici ai dinastiei de Hohenzollern, distrugând, falsificând sau fabricând dosare eroizante tuturor susținătorilor criminei regaliști fasciste din România, chiar dacă unii dintre acești xenofilocați de circumstanță au fost securiști și nomenclaturiști comuniști. Numai foarte puține sânt cazurile în care aceste două instituții guvernamentale demască adevărații torționari ai regimului comunist. Și mai revoltătoare este această ocultă diversiune antiromânească, susținută de imperiile neofasciste ale momentului – S.U.A. și Marea Britanie – prin mass-media din România, coordonată de aceste filiale din țară ale imperialismului neofascist – I.I.C.C.M.E.R și C.N.S.A.S – care prezintă realitățile postbelice din România republicană drept gulagul românesc antidemocratic, “uitând” să menționeze că exact în aceeași perioadă în “democrația” din S.U.A. negrii erau uciși de torționarii grupării paramilitare rasiste Ku Klux Klan, iar Mccarthy-ismul făcea ravagii printre americani, justiția americană trimițând în închisorile americane nenumărați deținuți politici nevinovați, transformând S.U.A. într-un gulag anticomunist, în care erau vânați niște americani care nu erau nici măcar simpatizanți ai comuniștilor. În acest context vindicativ, al falsificării realităților istorice, se înscrie și organizarea expoziției „Regele urmărit. Mihai I al României în dosarele Securității” vernisată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, la Biblioteca Națională a României.

Iată această ultimă inițiativă a xenofilocraților, prezentată de mass-media:

<< Expoziția organizată de C.N.S.A.S. și Biblioteca Națională a României, în parteneriat cu Asociația „General Nicolae Rădescu”, beneficiază de sprijinul Casei Regale a României și va fi deschisă publicului în perioada 27 iunie – 27 iulie, în spațiul central de expoziții din bibliotecă.

Materialele acoperă perioada exilului, când Mihai I al României a devenit subiect al urmăririi informative coordonată de poliția politică. De-a lungul anilor, Securitatea l-a numit „Străinul”, „Leon” sau „Rex”, iar măsurile supravegherii informativ-operative, întreprinse împotriva Familiei Regale, au fost organizate în acțiunea denumită „Coroana”.

Expoziția cuprinde documente emise de poliția politică pe toată durata urmăririi informative în exil a membrilor Familiei Regale (1948 – 1989), fotografii (o parte dintre ele, inedite, au fost puse la dispoziție de Casa Regală a României), articole de presă etc.

Conform directivelor specifice, documentele emise de Securitate sânt variate: planuri de măsuri, dirijarea informatorilor în încercarea obținerii unor date pentru compromiterea membrilor Familiei Regale, presiuni asupra unor persoane sau instituții internaționale spre a nu mai acorda sprijin acțiunilor regelui etc.

În afara supravegherii informative, expoziția prezintă și arhitectura operațiunilor de compromitere, încercările de infiltrare a unor informatori pe lângă Familia Regală și boicotarea inițiativelor Regelui Mihai de coagulare a exilului în jurul unor comandamente patriotice. >>

Mai mult, xenofilocrații care au organizat această expoziție, pentru a manipula naivii, susțin că securitatea ar fi avut oameni infiltrați și la Organizația Mondială a Sănătății, iar aceștia ar fi reușit să determine O.M.S. să nu o angajeze pe fiica ex-regelui Mihai, Margareta, ca funcționară la această instituție a O.N.U. specializată în domenii privind sănătatea mondială. În realitate Margareta nu

dispune de studii medicale, iar dacă ea a dorit să devină înalt funcționar al O.N.U., pretextând ca ar avea acest drept deoarece are sânge albastru, atunci este explicabil de ce nu a fost angajată, însă perversii manipulatori xenofilocrați folosesc orice eșec al Hohenzollernilor pentru a învinui și a denigra statul român republican, victimizându-i pe Hohenzollerni prin falsificarea adevărului. Acest aspect iese și mai mult în evidență, dacă avem în vedere că expoziția „Regele urmărit. Mihai I al României în dosarele Securității” a fost organizată abia în 2013: probabil pentru că C.N.S.A.S. a avut nevoie de foarte mult timp pentru a falsifica adevărul – prin distrugerea compromițătoarelor documente ale securității, care reliefau activitatea constant antiromânească și imoralitatea ex-regelui Mihai – și înlocuirea lor cu alte “documente” fabricate chiar de camarila xenofilocrată din C.N.S.A.S. Și mai elocventă este ura caracteristică xenofilocraților din C.N.S.A.S. față de instituțiile statului socialist, care folosesc cu obstinație depreciativă sintagma “politia politică”, deși în toate statele lumii serviciile secrete (organele de securitate) se ocupă tocmai cu politia politică, însă pentru acești denigratori perversi ai României (printre care se află și trădătorul de la Budapesta, Dinu Zamfirescu) organele de securitate din România ar fi fost doar organe represive ale regimului comunist republican, ca și când organele siguranței naționale regaliste, din vremea dinastiei de Hohenzollern, nu ar fi avut exact aceleași atribuții ca și securitatea, care le-a înlocuit în 1948. Pentru aceste cozi de topor, organele siguranței (cel puțin la fel de criminale ca și securitatea) reprezintă organe ale statului regalist, care ar fi luptat pentru supremația binelui socio-relațional, iar securitatea reprezintă organe ale statului republican care ar fi luptat pentru supremația răului socio-relațional. În realitate, răul socio-relațional din vremea dinastiei de Hohenzollern a fost mult mai amplu și mai profund decât răul socio-relațional din vremea comuniștilor și a afectat milioane de români, inclusiv prin sacrificarea inutilă a vieților a peste două milioane de români, militari și civili, în timpul celor două războaie mondiale. Contrar acestor evidențe, xenofilocrații denigratori ai republicii susțin că numai răul socio-relațional din România republicană trebuie condamnat, deoarece, susțin ei, în timpul monarhiei români trăiau într-o armonie socio-relațională idilică, exploatații fraternizând cu exploatații xenofilocrați. Participarea inutilă a statului român la cele două războaie mondiale, antiromânești, decisă de fiecare dată de regii criminali de Hohenzollern, a produs de fiecare dată românilor adevărate dezastre socio-relaționale și au distrus economia țării, însă pentru xenofilocrații iraționali din România crimele regilor și crimele fasciștilor români susținuți de regele Mihai nu trebuie condamnate, pentru că ar fi fost manifestări ale ...anticomunismului! Evident, ei consideră că numai crimele bolșevicilor trebuie condamnate și, deși regele Mihai a fost și colaborator fidel al bolșevicilor până la abdicarea sa – fiind deci la fel de criminal ca și bolșevicii pe care i-a legitimat, la fel cum a legitimat și criminalii fasciști, încredințându-le puterea – ex-regele Mihai, criminalul fascisto-comunist, unic în România și în lume, este exonerat de răspundere, deși, spre exemplu, în Germania foștii fasciști, chiar dacă au fost anticomuniști, sânt căutați și în prezent pentru a fi judecați pentru crimele făptuite de ei.

Evident, nu putem trece cu vederea faptul că regele criminal Carol I și criminalii liberalo-conservatori au transformat armata României, dintr-o armată care ar fi trebuit să apere poporul român, într-o armată criminală, pregătită și folosită de criminalii Carol I și de politicienii români respectivi pentru a lupta împotriva poporului român și nu împotriva unor inamici ai poporului român, așa cum este normal într-un stat democratic. Cadrele militare criminale, care au reprimat cu brutalitate revoltele țărănești din 1888 și 1907, au fost recompensate cu solde consistente și înalte onoruri militare pentru făptuirea acestor crime oribile, criminalul Averescu fiind avansat chiar la gradul de mareșal, armata României devenind astfel doar un organ de represiune, pus în slujba criminaliei regalității xenocrate. Trebuie să menționăm că numai cadrele militare au fost recompensate, militarii de rând fiind tratați ca sclavi, fiind folosiți de criminalii xenofilocrați, în frunte cu regele-criminal Carol I, împotriva rudelor lor, pe care soldații le ucideau pentru a asigura perpetuarea criminaliei regalității xenocrate de Hohenzollern, care, în 1888, a ucis chiar și veteranii țărani din războiul de independență de la 1877 “răsplătindu-i” astfel pe țărani care au luptat pentru independența României. Tot în acest context, trebuie să menționăm că inutila sacrificare a armatei României în cele două războaie mondiale nu a folosit poporului român, ci imperiilor pe care le-au susținut Hohenzol-

lernii, pentru a-și prezerva perenitatea criminală în fruntea statului român. Pentru Hohenzollernii venali, lipsiți de scrupule și imorali politic, uciderea inutilă a sute de mii de militari și civili în fiecare război în parte, prin sacrificarea armatei României, devenise o obișnuință criminală, care a culminat cu înalta trădare a armatei de către regele criminal și trădător Mihai, care a trădat țara, armata și poporul român la 23 august 1944.

În prezent în România ex-regele Mihai beneficiază de impunitate, asemenea tuturor criminalilor de război din cel de Al Doilea Război Mondial care sânt considerați criminali buni și, prin extensie, neofasciștii români și din alte state europene acordă impunitate și criminalilor fasciști din țările lor, eroizându-i și pe acești criminali, pretextând că fasciștii ar fi fost doar anticomuniști. Deși doctrina fasciștilor de pretutindeni a fost antidemocratică, dictatorială și imperialistă, asemenea tuturor doctrinelor imperialiste, neofascismul actual, la fel de antidemocratic ca în sec. XX, pretinde că ar fi doar o manifestare anticomunistă, deci îndreptățită, susține ei, și, insidios deocamdată, într-o formă sau alta, se opun și în prezent democrației, deoarece ei înțeleg democrația numai ca dictatură elitistă.

Putem concluziona că regalitatea xenocrată din România nu a asigurat mult-trâmbițata stabilitate politică și nici măcar stabilitatea dinastică, invocate de xenofilocrați, regii României fiind, fără excepție, criminali pentru poporul român, pe care ar fi trebuit să-l apere și să-l conducă. Criminalii regi de Hohenzollern au trădat interesele majore ale României și ale poporului român, ori de câte ori interesele lor mercantile deveneau mai importante decât poporul român – pentru ei și pentru progeturile lor – așa cum s-a văzut din această succintă trecere în revistă a celor mai abominabile crime antiromânești, săvârșite de toți regii de Hohenzollern ai României. De asemenea, trebuie să menționăm că prin instituirea criminalei dinastii xenocrate din 1866 România nu a beneficiat de creșterea prestigiului său în lumea occidentală a Europei și nici de prosperitate, ci dimpotrivă, tocmai instalarea criminalei dinastii xenocrate de Hohenzollern a contribuit la sărăcirea poporului român și la alienarea demnității naționale, generând totodată obiditului popor român nenumărate și inutile suferințe, prin implicarea irațională, criminală, a poporului român în cele două conflagrații mondiale imperialiste, care au generat poporului român cele mai cumplite momente ale existenței sale, regii de Hohenzollern aservind poporul român, economia națională și chiar țara, rapacității și intereselor expansioniste ale acelor imperii.

Contrar acestor evidențe istorice reale, în România actuală asistăm la proliferarea neofascismului regalist xenofilocrat român, prin eroizarea criminalilor fasciști din timpul domniei regelui Mihai, deoarece complicea clasă politică actuală din România ezită sau chiar se opune să-i declare criminali pe xenofilocrații români, prezentizându-i în mentalul colectiv al românilor ca eroi, deși odioasele lor nume, în frunte cu ex-regele Mihai, ar trebui să se regăsească printre numele celor mai mari criminali ai poporului român.

Dacă elita actuală va continua această politică duplicitară, antinațională, de complicitate cu asasinii poporului român, pe care îi eroizează, națiunea română va avea un viitor viciat de falsuri istorice, deoarece elita xenofilocrată din România refuză să-și asume responsabilitatea demascării și condamnării tuturor crimelor antiromânești din trecut, făptuite împotriva poporului român de străini – regii de Hohenzollern sau invadatorii vremelnici – cu complicitatea politicianilor români. Din acest motiv, în România nu se întrezărește armonia socio-relațională și prosperitatea generală, dorite de românii obidiți, exploatați nemilos de toate regimurile elitiste care s-au succedat la guvernare de la 1866 și pînă în prezent, România fiind și în prezent una dintre țările U.E. cu cel mai scăzut nivel al prosperității, deși este un stat care dispune de importante resurse economice care, dacă ar fi repartizate echitabil și nu ar fi fraudate permanent de elita conducătoare, ar contribui decisiv la creșterea nivelului de trai al românilor .

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

- Istoria Romaniei în date, elaborata de colectiv de autori sub conducerea lui Constantin C. Giurescu, apă-

(↑), (BS)

rută la Editura Enciclopedică Română în 1971;

- Istoria lumii în date, elaborată de colectiv de autori, sub conducerea Acad. Andrei Oțetea, apărută la Editura Enciclopedică Română în anul 1972;

- Istoria parlamentului și a vieții parlamentare din România până la 1918, elaborată de colectiv de autori, apărută la Editura Academiei, în anul 1983;

- Istoria românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi, de Constantin C. Giurescu și Dinu C. Giurescu, ediția a doua, revizuită și adăugită, apărută la Editura Albatros;

- Istoria României, compendiu, ediția a III-a revăzută și adăugită, elaborată de colectiv de autori, sub redacția acad. Ștefan Pascu, apărută la Editura Didactică și Pedagogică în anul 1974.

